

exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique locorum tam in iudicio quam extra illud habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xxvii ianuarii MDCLXXXVIII, pontificatus nostri anno XII.

Dat. die 27 ianuarii 1688, pontif. anno XII.

CXCIV.

Confirmatur decretum Congregationis episcoporum et regularium super executione constitutionum Tertii Ordinis sancti Francisci quoad fratres laicos et oblatos provinciae Franciae¹.

Innocentius Papa XI,
ad futuram rei memoriam.

Species facti.

§ 1. Alias, pro parte dilecti filii Benedicti, Parisiensis, procuratoris provinciae Franciae Tertii Ordinis sancti Francisci, nobis exposito, quod superiores dictae provinciae a pluribus annis ad hanc sanctam Sedem recursum pluries habuerunt pro bono regimine et receptione fratrum tam laicorum quam oblatorum seu serventium dicti Ordinis in eadem provinciâ, et plures super huiusmodi negotio litterae apostolicae in simili formâ Brevis expeditae emanarunt, veram tamen exinde pacem et religiosam tranquillitatem inter utrosque fratres praefatos adhuc consequi non valuerunt, quandoquidem ex eorundem fratrum laicorum et oblatorum differentia (alii

¹ De Oblatis vide constitut. ed. MDCLXXXI, die 27 augusti, pontif. v. Aliud vero decretum congregationis particularis extat Inn. XII constit. ed. MDCCXIII, die 19 octobris, pontif. III.

etenim pileum, alii vero caputium deferunt) continua ferme dissidia inter eos exoriuntur, indeque, humani generis inimico scissuras huiusmodi promovente, cum minori zelo exhibent Altissimo famulatum; et in eadem expositione subiuncto quod ad perturbationes praefatas praecidendas in postremo provinciali capitulo dictae provinciae die xxix maii MDCLXXXVI celebrato decretum fuit, idque ab omnibus vocalibus, nemine reluctante, subsignatum, iterum ad nos recurrere, quatenus in posterum in praefata provinciâ constitutiones et statuta circa fratres laicos, tam praesentes quam futuros, quoad eorum iura stricte observari, et fratres oblatos, qui nunc in eadem provinciâ existunt, ad statum laicalem assumi, cum privilegio gaudendi iuribus fratrum laicorum, modo quartum professionis annum attigerint, ut in iisdem statutis praefertur, mandarem; et propterea nobis humiliter supplicato, ut, ad praenarratas controversias tollendas, quae novum adhuc paternae charitatis et prudentiae nostrae praesidium exposcunt, praefatae capituli provincialis petitioni annuere dignaremur: nos, supplicem libellum huiusmodi ad Congregationem venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praepositorum remisimus, a qua emanavit decretum tenoris, qui sequitur, videlicet: « Sacra congregatio eminentissimorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praeposita, attentâ remissione sigilli¹ per SS. D. N. factâ, censuit circa praemissa servanda esse praedicti Ordinis constitutiones. Romae, xv novembris MDCLXXXVI. — I. cardinalis CARPINEUS. Loco † sigilli. B. PANCIATICUS secretarius ».

¹ Forsan libelli (R. T.).

Confirmatio
relati decreti.

§ 2. Cum autem, sicut praedictus Benedictus nobis denuo exponi fecit, ipse decretum huiusmodi pro firmiori illius subsistentiâ et observatione apostolicae confirmationis nostrae robore communitari summopere desideret: nos, ipsum Benedictum specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, supplicationibus eius nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, decretum praesentium, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, confirmamus et approbamus, illique inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiicimus; salvâ semper in praemissis auctoritate memoratae Congregationis cardinalium.

Clausulae.

§ 3. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Derogatio
contrariorum.

§ 4. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac, quatenus opus sit, provinciae praedictae, et aliis quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudini-

bus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xiiii martii MDCLXXXVIII, pontificatus nostri anno XII.

Dat. die 13 martii 1688, pontif. anno XII.

CXCIV.

Confirmatur nova collectio statutorum Ordinis Carthusiensis¹.

Innocentius Papa XI,
ad perpetuam rei memoriam.

Iniunctum nobis divinitus apostolicae servitutis officium, meritis licet et viribus longe impares, ad Ecclesiae Catholicae per universum terrarum orbem diffusae aedificationem, bonorumque et piorum operum incrementum et animarum salutem fideliter exequi, adiuvante Domino, satagentes, regulares Ordines in Ecclesia Dei pie sancteque institutos, ac multiplici celeberrimâque virtutum laude fulgentes, in salutari eorum vivendi normâ veterisque disciplinae observantiâ confovere atque conservare omni studio connitimur; ac proinde ea, quae pro felici prosperoque religiosorum virorum, eorumque praesertim, quos, suave Christi iugum sub austerioris vitae re-

Exordium.

¹ Extat decretum quoddam capituli generalis in const. ed. MDCLXXXII, die 31 iulii, pontif. VI, et aliud congregationis particularis in Innocentii XII const. ed. MDCCXII, die 11 aprilis, pontif. I.

gula amplexor, ceteris sanctitatis et religiositatis exemplo praelucere decet, regimine et gubernio providè prudentèrque facta utiq; ordinata esse noscuntur, ut servantur exactius et perenni stabilitate persistent, apostolici muniminis patrocinio, cum id à nobis petitur, libenter corroboramus, sicut, omnibus maturâ deliberatione perpensis, salubriter in Domino expedire conspiciamus.

CAUSA NOVAE
COLLECTIONIS.

§ 1. Exponi siquidem nobis nuper fecerunt dilecti filii Innocentius prior Carthusiae maioris Gratianopolitanae diocesis, totius Ordinis Carthusiensis minister generalis, ac definitores capituli generalis eiusdem Ordinis, quod ipsi (aliàs animo revolventes ineffabilem divinae bonitatis altitudinem, qua factum est ut idem Ordo, quem Romani Pontifices praedecessores nostri velut bonam¹ in agro militantis Ecclesiae dexterâ Domini plantatam ac fructus uberes iustitiae iugiter producentem merito appellarunt, singulari plane praerogativâ ad hoc usque septimum a fundatione suâ saeculum in suc primaevo instituto absque ullâ reformationis necessitate perseveraverit), tam ingentibus Altissimi beneficiis obstricti, aliquam Domino pro omnibus, quae iis retribuit, retributionem reddituri, quam exactissimam regularis disciplinae observantiam sollicitis magis studiis custodire decreverunt; adeoque, iuxta ordinationem anno MDCLXXIX a capitulo generali Ordinis praefati emanatam, novam statutorum pro salubri eiusdem Ordinis fratrum in viâ mandatorum Domini directione editorum collectionem, longo labore ac diligentia perfectam, Correriae apud dictam Carthusiam maiorem anno MDCLXXXI typis vulgari curarunt, antiqua in eâ operis huiusmodi secundâ editione maiorum suorum vestigia persequentes, qui pri-

¹ Deest substantivum (R. T.).

mis statutis eas ordinationes et interpretationes adiunxerunt, quae illis ad veteris instituti conservationem et abusu ex humana infirmitate erumpentium extirpationem, necnon ad praevendas relaxationes conducere visae fuerunt: et sane opus istud, ab omnibus fere universi Ordinis provinciis et domibus regularibus in spiritu humilitatis et obedientiae pacifice et reverenter (ut asseritur) admissum, paucorum solummodo querelis, qui praecipue adversus ordinationes et interpretationes praefatas reclamarunt, exceptum¹ fuit.

§ 2. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, praefata statutorum collectio, ut supra edita, per Congregationem nonnullorum ex venerabilibus fratribus nostris S. R. E. cardinalibus, quos super hoc negotio, dicto Innocentio priore et ministro generali ac definitoribus praefatis potissimum instantibus, ad quascumque dissensiones dirimendas, quae inter viros solitariae vitae professores fraternae charitatis serenitatem, religiosamque tranquillitatem obnubilare potuissent, specialiter deputavimus, diligenter ac sedulo revisa, imo et contradictoribus auditis discussa, ac, ubi opus esse visum est, opportune etiam correctâ et emendata fuerit in volumine tenoris qui sequitur, videlicet:

Nova collectio statutorum Ordinis Carthusiensis, ea, quae in antiquis et novis statutis ac tertiâ compilatione dispersa et confusa habebantur, simul ordinate disposita complectens.

Ordatio capituli generalis anni MDCLXXXIX in maiori Carthusia celebrati pro secundâ editione secundae et tertiae partis statutorum faciendâ.

« Quia ubique maiorum statutorum penuriam laboramus, ordinamus ut illorum fiat secunda et nova editio, iuxta exem-

¹ Edit. Main. legit *excerptum* (R. T.).

plar a reverendo patre correctum et a capitulo generali visum, examinatum et approbatum, in quo locis obscurioribus notae appositae sunt, et capitulorum generalium ordinationes, ad totum Ordinem et materias in his maioribus statutis contentas spectantes, a postrema statutorum collectione editae, suo quaeque loco in fine paginarum aut capitulorum reponuntur. Ex quibus ordinationibus revisis et examinatis, quae magis utiles aut necessariae visae fuerunt, selectae sunt, quaedam etiam additae, et simul ad formam et numerum, quae in aula praesentis capituli publicabuntur, redactae, imposterum vim statuti habiturae: ceteris, quae ad Ordinem integrum et has statutorum partes spectant, in istâ publicatione non contentis, resecatis; aliis vero, quae ad singulares provincias et domos pertinent, in suo robore semper remanentibus ».

Ordatio capituli generalis anni MDCLXXXIX ordinationem praecedentis capituli, quae incipit: Quia ubique maiorum statutorum, etc., confirmans.

« Frater Innocentius, humilis prior Carthusiae, ceterique definitores capitulorum generalium annis MDCLXXIX et MDCLXXX in maiori Carthusia celebratorum, universis Carthusiensis Ordinis alumnis et professis, salutem et propositi certaminis felicem cursum. Cum nihil nobis, post sancta Christi Evangelia sacramque Scripturam, sit magis necessarium, quam statuta Ordinis, ad quorum normam Christo militare professi sumus, et in quibus media ad sermones eius servandos nobis praefixa reperimus: ideo omni qua potuimus diligentia laboravimus, ut in hac novâ editione nihil amitteretur¹, quod illorum recte intelligentiae atque observantiae, habitâ ratione

¹ Potius lege *omitteretur* (R. T.).

multorum quae saeculorum experientia sensim edocuit, posset desiderari (quae de causâ ordinationes capitulorum generalium suis locis attexuimus); nihil etiam relinqueretur inemendatum, ex his, quae, temporum ratione et fori ecclesiastici modernâ praxi exigentibus, sancta Sedes Apostolica, cui omnimodam subiectionem et obedientiam devovemus, commendaverat exprimendum. Hunc ergo librum diligentius revolvite et veluti panem quotidianum masticare satagite. Ad hoc enim singulari ordinatione praecipimus ut singuli monachi illum penes se habeant; nec etiam deerunt aliquando conversis et monialibus exemplaria tertiae partis in linguam vernaculam conversa. Quod autem verba exhortationis de correctione, paulo durius prius expressa, verbis lenioribus, salvâ tamen rerum substantiâ, nunc proferantur; id tum iustitiâ tum discretionem exigentibus factum est: iustitiâ, quia revera ulceribus de facto non apparentibus, aut rarissime in paucis existentibus, non debet publicum aut commune omnibus remedium nunc applicari; discretionem autem, quia iuniores auditores putantes existere et verum esse ad litteram, quod ex succenso zelo procedit matres imitante quae ex pueri casu statim filium suum clamant esse mortuum, inde quandoque, ut experientia docuit, scandalizantur. Porro de solâ exhortatione agitur, et non de observantiâ aliquâ regulari. De quibus omnibus vos etiam monitos esse voluimus praesenti serie, ut, nullius offendiculi occasione relicta, hoc opus libentius suscipiatis, reverentius observetis, et inde formâ Carthusiane vivendi assumptâ, religioseque servatâ, ad bravium supernae vocationis perveniatis, in Christo Iesu domino nostro, cui est honor et gloria in saecula saeculorum. Amen ».

IN NOVAM COLLECTIONEM
STATUTORUM ORDINIS CARTHUSIENSIS
PROLOGUS.

Ad Dei laudem, nostram subditorumque nostrorum omnium communem salutem et pacem, et observantiae regularis augmentum, nos, humiles fratres, Bernardus prior maioris domus Carthusiae, ceterique definitores capituli generalis nostri Carthusiensis Ordinis anno MDLXXXI Carthusiae celebrati, novam hanc statutorum collectionem, ex consuetudinibus Guigonis, antiquis et novis statutis, tertiâ compilatione, generalium capitulorum ordinationibus, statutorum concordantiis, glossis, ac caeremoniali libro domus nostrae maioris Carthusiae, omnibus simul collatis, et quibusdam pro temporum personarum et causarum qualitate et necessitate prudenter et salubriter resecatis seu emendatis, aliquibus etiam additis utilibus et necessariis, de mandato nostro collectam, et omnem, quae in universis praedictis confusa et dispersa habebatur, substantiam simul compactam et coniunctam in se complectentem, tribusque partibus distinctam, atque sub suis titulis et capitulis ordinatam, per nos et deputatos a nobis diligenter examinatam, et iam semel et secundo per duo capitula, accedente consensu conventus Carthusiae, approbatam et confirmatam, iterum nunc et tertio, communi omnium nostrorum necnon et conventus Carthusiae consilio pariter et consensu, auctoritate privilegiorum nostri Ordinis, laudamus, approbamus et confirmamus, et eam cum singulis in eâ contentis et descriptis vim statutorum habere, et ab omnibus nostri Ordinis personis studiose observari volumus et ordinamus. Utque nullus ignorantiae iustam causam praetendere possit, volumus etiam et ordinamus, quod, infra annum a die publi-

cationis computandum, quaelibet domus Ordinis novam istam collectionem penes se habeat; declarantes quidquid istâ novâ collectione (sic enim volumus eam appellari) non continetur, carere omni vi et obligatione. Nolumus tamen propterea priora statuta aboleri; sed vigere quidem et diligenter asservari propter patrum reverentiam, non autem habere vim statuti in posterum, cum ex illis hîc inserta sint omnia ad quae volumus nostros obligari (a). Et quoniam praesentia haec statuta, si diligenter observentur, ad conservandum Ordinis statum sufficere videntur, praesertim cum raro, rarique casus (de quibus propterea non debet fieri lex aut ordinatio specialis) inter nos eveniant, qui per ea decidi et determinari non possint: hortamur successores nostros ut ab onerosâ et periculosâ statutorum et ordinationum utiliori non necessariâ multiplicatione cessent. Et omnes nostrae religionis professores et alumnos obsecramus per misericordiam et bonitatem Dei (qui tam clementer Carthusianum coetum et familiam a principio ad hodiernum usque diem fovere, dirigere ac protegere dignatus est, omnia nobis abunde suppedians, quae ad nostram salutem perfectionemque conducunt), ut singuli in suâ vocatione et officio conaremur¹ per gratitudinem nobis possibilem tam paterne liberalitati et benevolentiae Domini Dei nostri respondere. Quod praestabimus, si ad regularem observantiam, per haec statuta nobis traditam, sic fideliter et sollicitè laboremus, ut, nostro homine externo his institutis recte et sicut decet instructo et exulto, ipsum Deum in homine interiori studiosius quaeramus,

a) Vide ordinationem capituli generalis anni MDCLXXIX in fine huius prologi *Ad tollendas, etc.*
1 Forsan legendum *conemur* (R. T.).

citius inveniamus et perfectius possideamus (a); sicque, Domino concedente, ad perfectionem charitatis (quae nostrae professionis et totius monasticae vitae finis est) pervenire et aeternam inde beatitudinem obtinere valeamus.

Ordinatio capituli generalis anni MDCLXXIX (*). « Ad tollendas occasiones erroribus et dubiis, ex quibus personarum Ordinis conscientiae in peccandi discrimina possent conici, circa qualitatem obligationis statutorum Ordinis, et sic satisfaciendum optatis multorum, qui instanter postulant id dilucide exprimi: declaramus mentem Ordinis circa praecepta et pericula inde cavenda satis apparere ex n. xx, cap. III, secundae partis statutorum. Cum ergo velit omnia in aedificationem et non in destructionem disponere, ac proinde, media egregia ad perfectionem obtinendam tradendo, laqueos ad multiplicanda peccata non ponere, obligatio illa quoad culpam debet desumi ex praecepti formalitate, aut materiae gravitate, ex respectu ad ea quae sunt statui religioso essentialia, vel ex negligentiae aut scandali qualitate. Licet enim simplex statutum (idest nullo praecepto expresso et vero coniunctum) non obliget per se ad culpam, sed tantum ad poenam, ex cuius diligenti exactione vigor regularis disciplinae in monasteriis servatur; attamen actus transgressoris sit per se peccatum ex ratione negligentiae et mali exempli aliis praestiti; itaut, sepositâ¹ etiam ratione scandali atque etiam materiae² ad essentialia votorum pertinente,

a) Hinc perpende quis sit observantiarum externarum scopus, et quo tendere debeat illarum usus, nempe ut ad hominem vere interiorem adorantem in spiritu et veritate perveniamus; sunt enim tantum media ad quaerendum et invenendum Deum in homine interiori, ut hic expressum habes.

*) Videndi sunt de hac materia S. Franciscus Salesius in collatione de constitutionibus, et illustr. card. a Turrecrem. in reg. S. Benedicti, tract. v, atque D. Thomas 2, 2, q. 188, art. 9, et Navarr. in Manuali, cap. xxiii, num. LXII.

1 Male edit. Main. legit *supposita* (R. T.).

2 Edit. Main. legit *materiae* (R. T.).

raro fieri possit transgressio simplicis statuti notabilis plene libera et voluntaria, idest absque tentationis luctamine, ut egregie explicat sanctus Franciscus Salesius, quae non sit peccatum veniale. Si vero contemptus reperiatur, aut grave scandalum ex habitualibus transgressionibus, quas quis corrigere non curat aut contemnit, tunc grave peccatum est, et talis monachus in periculosissimo suae salutis statu versatur».

Adv. *Huius novae collectionis pars prima sub Ordinarii nomine separatim est impressa. Hic autem sequuntur capitula secundae partis:*

Caput I. De triplici divisione statutorum, et quando legantur, deque divino officio uno eodemque modo ab omnibus celebrando, librisque corrigendis.

- II. De electione prioris.
- III. De officio prioris.
- IV. De tractando consilio.
- V. De officio vicarii et antiquioris.
- VI. De procuratore.
- VII. De confessione et communione.
- VIII. De capitulo.
- IX. De lectore refectorii, ipsoque refectorio.
- X. De abstinentiâ et ieiuniis.
- XI. De minutionibus, rasurâ, infirmis et medicinis.
- XII. De vestimentis et utensilibus cellae, edificiisque construendis.
- XIII. De solitariae vitae commendatione.
- XIV. De cellae et silentii observatione.
- XV. De colloquio claustris et spatiantis.
- XVI. De operibus communibus.
- XVII. De novitio.
- XVIII. De professione novitiorum.
- XIX. De vitio proprietatis et excommunicatione proprietariorum.
- XX. De pauperibus sublevandis et mulieribus fugiendis.
- XXI. De numero habitatorum, novis domibus, et hospitem viaticis et expensis.
- XXII. De generali capitulo.
- XXIII. De visitationibus.

CAPUT XXV. De reprehensione.

XXV. De criminosis et fugitivis.

XXVI. Conclusio statutorum.

NOVAE COLLECTIONIS
STATUTORUM ORDINIS CARTHUSIENSIS
PARS SECUNDA.CAPUT I.
De triplici di-
visione statuto-
rum, et quando
legantur; de quo
divino officio
uno eodemque
modo ab omni-
bus celebrando;
et de libris cor-
rigendis.

I. Anno Domini MDLXXII¹ visum est capitulo generali, quod omnes scriptae consuetudines et statuta Ordinis nostri, quae in antiquis et novis ac tertiâ compilatione dispersa erant, simul in unam, quantum possibile foret, aggregarentur consonantiam, ut inveniri citius, et facilius possent memoriae commendari. Si quae vero addenda vel emendanda essent, adderentur vel emendarentur.

II. Quod opus per plures annos a patribus Ordinis serio et mature revisum et examinatum, tandem anno MDLXXVIII, auctoritate eiusdem capituli generalis, totiusque conventus Carthusiae consensu et consilio, in praesentem formam est redactum, et per tria capitula approbata et confirmata.

III. Huius autem operis tres sunt partes. Quarum prima continet ea, quae ad uniformem ritum ac modum divina celebrandi officia in Ordine nostro faciunt, quam propterea idem capitulum voluit sub *Ordinarii* nomine separatim a reliquis partibus typis mandari, ut monachi omnes facilius possent eam diligenter et cum iudicio, quoties opus fuerit, legere et consulere: quatenus divinum officium ab omnibus uno ritu et cum eisdem caeremoniis persolvatur.

IV. Secunda pars ea tractat, quae concernunt externum Carthusiani instituti regimen; externas item observantias et officia ad monachos magis quam ad conversos pertinentia (*). Quae pars sin-

*) *Ordinatio capituli generalis anni MDCLXXVI.*

Singuli monachi habeant in cellâ statuta Ordinis integra, ut non solum possint auditu illa percipere, sed etiam apud se revolvere et legere,

gulis annis in claustro vel alibi, pro domorum consuetudine, praesente conventu, ex integro legatur, a festo Omnium Sanctorum usque ad Pascha singulis diebus capituli post Nonam, exceptis diebus Paschae, Natalis et Coenae Domini, ceterisque festis capituli super hebdomadam in Quadragesimâ occurrentibus.

V. Tertia et ultima pars conversos, donatos et moniales nostri Ordinis instruit, quae semel ad minus singulis annis legi debet in capitula conversorum quoad ea quae ad eos et donatos pertinent, et in capitula monialium quoad illa quae ad eas spectant.

VI. Cum autem in ipsâ statutorum lectione occurrerit quod minus fuerit observatum, finita lectione, aut aliâ opportuno loco et tempore, singuli interloquendo tractent et diligenter considerent quomodo istud possit et debeat emendari. Et si prior est in culpâ, privatim cum omni reverentiâ et modestiâ moneatur ut inde se corrigat. Si autem alii sunt culpabiles, denuntientur priori ut eos corrigi faciat. Quod si nec ita emendatio fuerit subsequuta, denunciatur primo visitoribus (a), deinde, si opus fuerit, etiam reverendo patri Carthusiae vel capitulo generali.

VII. Insuper statutum firmiterque sancitum est ut divinum Ecclesiae officium per omnes domos uno ritu et cum eisdem caeremoniis celebretur, sicut in ordinario, breviariis et missalibus continentur. Neque reverendo patri, neque ceteris quibuslibet, de his omnibus, quae ad divinum officium pertinent vel ceteras quaslibet consuetudines in statutis expressas, sine capituli generalis consi-

et omnes actus suos ad illorum formam conformare semper studeant ».

a) Mens ergo statuti est ut ordo in recursibus servetur, et primo ad visitores provinciae, deinde ad reverendum patrem recurratur.

lio, demere aliquid, vel additione seu alteratione aliqua, occasione qualibet, liceat immutare.

VIII. Nullus etiam ipsa statuta praesumat glossare vel interpretari sine speciali auctoritate et licentiâ dicti capituli vel reverendi patris Carthusiae. Sed si quid dubietatis emergerit, seu quaestionis, dictum capitulum seu reverendus pater consuli poterit et debeat pro responsione obtinendâ, si dubietas et quaestio talis fuerit quae responsum exegerit.

IX. Ea vero, quae non sunt expressa in statutis, relinquuntur ordinanda priorum arbitrio; ita dumtaxat, quod ea, quae ordinaverint, non dissonent ab eis. Hac tamen occasione, vel aliâ, nolimus domorum consuetudines honestas et religiosas, et quae vel contra statuta et scripta capituli non sunt, leviter a prioribus immutari.

X. Libros quoque Veteris et Novi Testamenti et ecclesiasticorum doctorum, ac demum omnes cum quibus celebrantur divina officia, nullus emendare praesumat, nisi per libros Carthusiae, vel alios iuxta illorum tenorem et ad² Biblia Sixtina, id est vulgatam editionem, emendatos. Si vero posthac aliqui novi libri ex supradictis imprimantur aut describantur, ordinamus imprimi vel transcribi ex exemplaribus ut supra emendatis. Qui autem aliter eos corrigere vel describere praesumpserit, aut etiam imprimi curaverit, districtam a capitulo generali vel visitoribus, si praesidens est, si vero subditus, a suo superiore suscipiat disciplinam.

1. Cum priorem cuiuscumque domus Ordinis nostri obire, vel dimittere prioratum ad formam statutorum nostro-

CAPUT II.
De electione
prioris.

1 Particula vel redundat (n. r.).

2 Edit. Main. legit a pro ad (n. r.).

rum (*), vel etiam per visitores in actu visitationis absolvi contigerit, post sepulturam, dimissionem, aut absoluteionem huiusmodi, vicarius, aut, eo absente vel impedito, antiquior domus, cui sit commissum officium antiquioris, debet ante omnia in colloquium convocare conventum, et ibidem, dicto prius per eum, ut moris est, *Benedicite*, coram omnibus proponere, quod, cum domus sit orbata pastore, necesse est ut de novo priore provideatur.

II. Deinde, si domus forte est parva, aut omnino talis quod aliquo modo possit dubitari an ibi tot sint idonei electores, quot necessarii sunt ad faciendum electionem ut infra dicitur, debeat ibidem coram omnibus taliter tractare, quod per talem discursum manifeste constet, an talis domus legitime possit, si vult, aut etiam non possit procedere ad electionem faciendam.

III. Et quia hoc constare non potest, nisi prius sciatur quot et quales necessario requiruntur ad electionem canonicam faciendam: idcirco dicimus, et quatenus opus est statuimus et declaramus quodammodo in omni casu electionis non poterit nec debeat ullô modo procedi ad electionem faciendam nisi ubi fuerint saltem quatuor professi domus eligentis qui etiam ultra hoc sint idonei ad faciendam electionem.

IV. Non sunt autem ad id idonei, sive non habent vocem eligendi, etiamsi sint professi domus eligentis, infrascripti quicumque, videlicet: primo, qui non sunt promoti saltem ad subdiaconatum; deinde fugitivi quacumque fuga et quo-

*) *Ordinatio capituli generalis MDCLXXVI.* « Visitores vel commissarii de cetero non praesumant admittere resignationem, priorum, vel facere eis misericordiam, sine licentiâ reverendi patris; qui vero de eius licentiâ id fecerint, pro eâ vice sint in eadem domo ineligibiles ».

cumque tempore manserint in tali fuga, nisi vox fuerit eis expresse restituta; criminosi, nisi fuerint expresse habilitati ad vocem activam; in disciplinā generali constituti, leprosi, excommunicati, suspensi, interdicti et irregulares: nulli istorum idonei sunt ad eligendum.

v. Si igitur in domo orbatā non fuerint saltem quatuor professi domus idonei (*), tunc, qui ibi erunt, scribent visitatori sive visitoribus provinciae se orbatos esse pastore; qui eis providebunt de rectore usque ad sequens capitulum generale.

vi. Et quia interdum contingit, praesertim in parvis domibus, aut ubi sunt pauci domus professi, quod, etiamsi legitimus ibi sit numerus electorum idoneorum, tamen nolunt eligere propter aliquas causas, sed malunt sibi provideri de priore per capitulum generale, aut per reverendum patrem: propterea debet vicarius interrogare conventum an velit pro novo priore habendo procedere per viam electionis, an potius super hoc per reverendum patrem aut capitulum sibi provideri; et iuxta sensum maioris partis conventus, per vota secreta exquirendum, uni ex duobus standum est.

vii. Si responderit se velle eligere, debet tunc vicarius ibidem palam proponere et coram omnibus tractare an illa domus distet a Carthusia ultra tres dietas. Nam si non distat, debent, antequam procedant ad electionem, significare domui Carthusiae id est reve-

*) *Ordinatio capituli generalis anni MDLXXIX.*
« In electione prioris vocem etiam activam habebit vicarius tantum, qui non est domus eligentis professor: sed nihilominus iuxta statutum non poterit procedi ad electionem, nisi insuper adsint quatuor professi ipsius domus. In ceteris vero negotiis procurator et sacrista vocem habebunt, sicut iam aliis concessum est, etiamsi non sint domus professi ».

rendo patri priori Carthusiae (a), se esse orbatos pastore, et petere ab eā ut sibi providere dignetur; domus autem Carthusiae, id est reverendus pater prior eiusdem domus, pro suā prudentiā et paternā curā providebit orbatae domui prout sibi magis expedire videbitur.

viii. Quod si domus orbatā distat a domo Carthusiae ultra tres dietas, tunc, ut conventus praeparetur prius pro instanti electione, vicarius debet eum serio in Domino admonere quod eligere pastorem animarum non est facilis et vulgaris res, sed maxime ardua et summae importantiae, cum ex bono vel malo pastore pendeat propemodum omne bonum vel malum totius gregis, ideo debere eos in hoc negotio cum omni rectitudine et prudentiā et timore Dei procedere, ne si, quod absit, malum pro bono elegerint, ipsi sibi in suam perniciem lupum pro pastore accersant; et eis imputentur omnia mala, quae illum facere et pati contigerit, occasione talis inordinatae electionis.

ix. Quin etiam scire illos debere quod sub poenā peccati mortalis tenentur eligere talem quem ipsi in suā conscientiā credant aut verisimiliter existiment esse magis idoneum ad regendum secundum Deum animas et domum eorum in utroque statu, quam sit aliquis alius qui pro tunc ad id ab eis eligi possit, nisi forte tam parva esset inter eum quem eligunt et alium illo aptiorem differentia, quod merito hoc pro nihilo reputari debere videretur.

x. (b) Quod si forte non posset tunc

a) Idest reverendo patri priori domus Carthusiae, cui soli committitur auctoritas capituli generalis prout exprimitur num. LVI cap. XXII secundae partis. Vide etiam num. XXXII praesentis capituli, et num. XLIII et XLIV, cap. XXII.

b) Ista sic expressa sunt ad quorundam scrupulos sublevandos et anxietatem dubitantis et fluctuantis animi sedandam.

inveniri aliquis unus talis qui esset in utroque statu aliis eligibilior et aptior, sed unus videretur aptus pro spiritualibus, alius vero pro rebus et negotiis temporalibus, tunc in tali casu possent istum in temporalibus expertum eligere, si tamen duas in se haberet condiciones: primum quidem quod esset sufficienter idoneus ad spiritualem animarum profectum; deinde quod ultra hoc etiam multum superaret in temporalium administratione alterum qui spiritualior haberetur. Aliās, non concurrentibus istis duabus conditionibus, tenerentur illum magis eligere qui esset aptior pro salute et profectu animarum; quoniam hoc est magis principale et necessarium et proprium prioris officium, temporalia vero sunt accessoria et secundaria, et non proprie ad pastorale officium pertinentia, et ultra hoc possunt etiam per idoneos procuratores aut etiam per alios suppleri et bene gubernari.

xi. His igitur et aliis huiusmodi per vicarium propositis, consequenter debet conventum monere, qui et quot sint qui eligi canonice non possint. Ne si hoc eis non proponat, per ignorantiam forte vel per inadvertentiam eligant aliquem qui canonice eligi non possit.

xii. Nam si scienter aliquem talem eligerent, essent pro eā vice privati potestate eligendi, et potestas devolveretur ad capitulum generale vel reverendum patrem (a), qui in tali casu cum consilio sui conventus provideret illis de aliquo pastore, aut etiam, si ei benevisum esset, concederet de speciali gratiā ut possent iterum eligere.

xiii. Sunt igitur qui eligi non possunt ii omnes qui sequuntur et nulli alii: videlicet, qui post factam professionem non steterunt in Ordine saltem per tres

a) Vide n. XLIV cap. XXII.

annos integros; qui tantum scientiae non habent, quantum de necessitate requirit officium prioratus; non promoti ad sacerdotium; omnis prior, qui non sit professus domus eligentis, nam qui est professus potest eligi, nisi ab eā fuerit absolutus suā culpā, licet non criminali; visitatores (a), qui in actu visitationis absolvunt priorem pro eā vice; et omnes qui aliquo perpetuo impedimento non possunt ascendere ad capitulum generale. Praeterea ineligibilis est etiam omnis qui sit aperte malae famae aut etiam dubiae et suspectae apud probos et graves viros vel Ordinis vel etiam extraneos; criminosi, fugitivi, etiam ab omni disciplinā absoluti, in disciplinā generali constituti, etiamsi non sint criminosi, leprosi, excommunicati, suspensi, interdicti, irregulares.

xiv. Quisquis etiam dimiserit prioratum domus Carthusiae, quamdiu in eadem domo manserit, licet possit eligi, non poterit tamen cogi ad consentiendum electioni; domus autem Carthusiae omnem priorem cuiusvis domus nostri Ordinis poterit non solum eligere, sed etiam, si ei expedire videbitur, ad consentiendum electioni obedientiae praeccepto compellere. Isti igitur omnes, qui supra numerati sunt, ineligibiles sunt: alii vero omnes possunt eligi.

xv. Et quoniam sunt aliqui interdum qui non cognoscunt personas, et libenter alios informarentur, sed putant non licere: declaramus quod omnes, qui in hoc piā intentione ducuntur, licite possint, imo etiam potius debent interrogare illos qui et melius cognoscunt personas, et meliores etiam et aptiores pastores secundum Deum habere desiderant. Nam, qui cognoscunt quidem meliores, sed eos nolunt, volunt autem prio-

a) Intelligitur de commissariis, nato visitatore Ordinis non visitant domum suae professionis.

res prurientes auribus, et qui sunt vitae largae et laxatae, isti interrogari non debent: quia potius darent consilium conformis suae inordinatae cupiditati.

xvi. Sicut autem plurimum commendandi sunt qui piam sollicitudinem pro bonorum pastorum electione gerunt, ita illi sunt magnopere culpandi qui pro eligendis deterioribus statim inter se secreta conventicula faciunt, et, ut omnes ad suam cupiditatem trahant, conantur, quantum possunt, per se et per interpositas personas, non precibus modo, sed interdum etiam, quod est aeternius, muneribus, promissionibus bonorum, maledicentis et detractionibus multis, obtinere quod volunt. Quam perniciosam ut omnes diligentissime caveant, vicarius quantum poterit maiori efficacia debet omnibus persuadere.

xvii. Nam qui talibus mediis inducunt aut inducuntur ad consentiendum scienter in personas non tales, quales ius commune et nostra instituta necessario requirunt, mortaliter peccant, et vitium simoniae realis, vel saltem mentalis, committunt, et Spiritum Sanctum a tali electione et a domo sua expellunt.

xviii. Omnino autem ab omnibus caveatur ne ullus in domibus nostris qualibet astutia seu violentia in priorem praeficiatur, nisi quem monachi communi consensu vel monachorum vocem habentium maior pars secundum Deum et approbata nostri Ordinis instituta prouiderint eligendum.

xix. His igitur omnibus per vicarium propositis, triduanum continuum, nisi festum capituli intersit, cunctis fratribus indicitur ieiunium: et, quousque priorem habeant, post laudes et vespas pro conventibus omnibus super formas, etiamsi sit festum duodecim lectionum, vel tempus aliquod, in quo venia non sumitur, psalmus *Ad te levavi*, nudatis capitibus,

communi devotione cantatur, incipiendo in choro cantoris hebdomadarii, cum aliis precibus ut in prima parte habentur.

xx. Interea, quamcunq; commode fieri poterit, vocabuntur confirmatores, qui praesint futurae electioni novi prioris. Sunt autem vocandi duo priores nostri Ordinis de vicinioribus et discretioribus provinciae, aut unus cum antiquiore domus eligentis, si duo priores commode haberi non poterunt: quorum unus, si commode fieri poterit, debet esse visitator principalis, aut, si ille non potest aut non valet, convisitator provinciae.

xxi. Porro vocati ad assistendum electioni nullum omnino electorum verbo, scripto, nutu, signis, muneribus, per se vel per interpositam personam, directe vel indirecte, sollicitent de aliqua particulari persona eligenda aut postulanda: sed eligentium vota pure et simpliciter et cum omni integritate recipiant.

xxii. Post expletum triduanum ieiunium, et praesentibus ipsis confirmatoribus, devote cantatur missa de Spiritu Sancto, toto praesente conventu, ab altero confirmatorum, vel, si ipsi ita voluerint, a vicario; debet autem antequam missa incipiatur praeparari aliqua mensa ante altare capituli cum quinque sedibus, super quam ponantur omnia instrumenta scriptoria, cum papyro et vase apto, quod tamen non sit calix consecratus, in quod omnes schedulae votorum eligentium immittantur.

xxiii. Praeparari etiam debet affa mensa in aliquo angulo capituli, si capitulum sit amplum, ita quod nemo praesentium possit videre quid quisque scribat, aut in aliquo alio loco contiguo ipsi capitulo, super quam mensam parata sint omnia instrumenta scriptoria cum papyro, cera et filo, ut ibidem a singulis per se et separatim scribantur

schedulae votorum, involvantur, et cera vel filo connectantur.

xxiv. Missa cantata, vicarius convocabit in capitulum omnes et solos professos domus idoneos (a), ut supra, ad eligendum, et confirmatores, idest scrutatores; nullos alios. Si quis autem ex habentibus vocem eligendi infirmitate aut alio impedimento legitimo detentus non possit commode personaliter electioni interesse, poterit tamen interponere votum suum in schedula clausa inscriptum eo modo quo ceteri votum suum inscribunt et involvunt ut differentia aliqua notari et cognosci non possit¹, sed ipsi confirmatores, idest scrutatores, debent ad cellam infirmi accedere, ut illius schedulam accipiant.

xxv. Porro nullatenus qui de Ordine nostro non sunt ad electiones priorum nostrorum advocentur. Et si forte in domo praesentes sunt, nullo modo de personis eligendis cum eis loqui aut eos consulere debemus: hospites tamen Ordinis et professi domus, qui non sunt idonei ad electionem, possunt, si volunt, interesse sermoni confirmatorum: sed eo expleto, statim debent recedere, nec ullo modo futurae electioni interesse.

xxvi. Postquam omnes simul in capitulum convenerint, vicarius dicit *Benedicite*, deinde antiquior confirmatorum incipit psalmum *Ad te levavi* cum precibus et orationibus supradictis: in quibus stamus omnes nudatis capitibus.

xxvii. Principalis autem confirmator ille iudicatur et erit, qui est visitator vel convisitator provinciae; et, ipsis absentibus, si fuerint vocati duo priores, ille dicetur et erit principalis, qui plures annos, sive continuos sive intermissos, exegerit in prioratu. Idem statuimus etiam de

a) vide ordinationem relatam sub num. v huius capituli.

¹ Edit. Main. legit *possint* (R. T.).

commissariis, qui interdum mittuntur pro aliqua visitatione, aut inquisitione, seu quacumque provisione factenda.

xxviii. Persolutis precibus, confirmator principalis dicit *Benedicite*, et tunc vel ipse vel collega eius aliquam faciet exhortationem aptam negotio. Finita exhortatione, principalis confirmator, auctoritate capituli generalis, praecipiet omnibus electoribus, quatenus talem eligant, quem secundum Deum et conscientiam iudicaverint vita, scientia et aetate aliisque debitis qualitatibus esse magis aptum et idoneum ad officium prioratus suae domus, quam quisvis alius, qui tunc ab eis possit eligi.

xxix. Post praeceptum nominentur per principalem confirmatorem tres alii ex antiquioribus eligentium, qui assistant electioni, et omnia diligenter fieri videant. Post quam nominationem statim et qui nominati sunt pergunt ad praeparatam mensam, ibique sedent simul cum confirmatoribus; ceteri vero conventuales eligentes sedent aliquanto remotius a mensa in locis solitis.

xxx. Post sessionem, principalis confirmator iubet ut singuli suo loco et ordine, hoc est unus post alium secundum rationem antiquitatis, eant suo quisque tempore in locum deputatum ad scribendas schedulas, et ibi unusquisque solus existens scribat votum suum tali modo quod nemo scribat nomen suum proprium, sed tantum dicat *Ego*; nomen autem proprium illius quem vult eligere, et nomen domus eius, cuius est professus, aut nomen officii, si est officialis, scribere debet, sic dicendo *Ego eligo dominum N. professum domus talis* (vel, loco professionis, dicat *priorem vel vicarium domus talis*) in priorem huius nostrae domus; quod postquam scripserit, involvat schedulam in modum parvi rotuli, et filo ligabit, vel cera connectet,

et statim afferet illam ad mensam confirmatorum; ubi stans aperto capite, paululum porrecta manu, et manicis reductis, immittet illam¹ in vas ad hoc ibidem praeparatum. Post haec idem confirmator iubet antiquiorem antiquorum, qui assistunt electioni, ire ad locum deputatum ad scribendum schedulam suam, modo quo supra; qui reversus, immittet illam in vas, ut supradictum est. Idem facient alii duo antiquiores assistentes, et postea ceteri per ordinem, ut quisque praecedat antiquioritate professionis.

xxxI. Schedulis omnium iniectis et receptis in vas, ubi ille qui ultimus iniecti sessum se receperit, monet electores principalis confirmator intentos esse vasis eversioni et numerationi schedularum. Ubi id monuit, confestim, bene exporrecta manu, evertit vas super mensam, et numerat illas, inspectantibus antiquioribus qui assistunt. Nondum tamen eas aperit nec legit, sed numerat dumtaxat, ut intelligat an numerus schedularum congruat cum numero eligentium. Totidem nempe debent esse, quot electores. Si non congruit, sed plures sunt numero, declarat repetendam esse electionem, corrigens eum qui fraudem fecit, ut respiciat a tanta Spiritus Sancti contumelia et patrum contemptu; et mox in omnium conspectu comburit omnes schedulas, et, si quidem tempus suppetit, iubet alias scribi a singulis in loco deputato, et ut supra in vas coniici et numerari.

xxxII. Porro si numerus schedularum conveniat, tum demum, ubi id constiterit, aperientur, et votis diligenter enumeratis, et seorsum in papyro descriptis, considerabunt confirmatores, quod idem est ac scrutatores (a), utrum aliquis

¹ Male edit. Main. legit *illas* (R. T.).

a) A solis confirmatoribus debent videri et legi vota eligentium, ut secretum, in hoc servari man-

electus sit sufficienti numero votorum. Oportet autem, ut, qui canonice futurus sit prior, habeat tot¹ vota, quae excedant medietatem totius conventus eligentis. Quod si nullus habuerit, confirmatores hoc publice denunciabunt, et, si quidem plures electi fuerint, neminem tamen nominabunt, sed solum dicent quot fuerint electi, et quot quisque schedulas et vota habuerit. Et cum, supputato votorum et eorum qui electi sunt numero, publice constiterit coram omnibus neminem eorum habuisse sufficientem numerum, tunc ibidem coram omnibus comburentur schedulae, et toties scribendae sive faciendae erunt novae, donec aliquis sufficientem numerum habuerit: nisi forte toties effectae iam essent, ut in iudicio confirmatorum desperari de electione posset, et obstinati apparerent animi. Qua re contingente, cessandum erit ab electione, ac per viam aliam scilicet provisionis procedendum, ut negotio delato ad reverendum patrem Carthusiae, expectetur, quod illa² re intellecta respondeat vel faciat. Videtur autem nobis satis probabiliter desperari de electione posse, si, post ternam schedularum repetitionem, nemo inveniatur electus cum sufficienti numero votorum.

xxxIII. Verum permittimus, ut, si confirmatores aliqua probabili spe ducantur, possint etiam dare quaternam novarum schedularum et votorum conscriptionem: sic tamen ut eodem die et tempore haec fiant; neque antea liceat egredi capitulum, aut locum in quo celebratur electio, quam finis ei imponatur; neque interim sit aliqua inter eligentes et confirmatores communicatio. Hac autem ultimam vice si nullus electus sit cum nu-

datum sess. xv, cap. vi Concilii Tridentini, convenienter observetur.

¹ Edit. Main. legit *lota* pro *tot* (R. T.).

² Forasan *ille* (R. T.).

mero votorum sufficienti et necessario, nullam praeterea dare possint aliam electionem; quo casu contingente, scribendum tunc erit totum negotium reverendo patri Carthusiae, qui cum consilio sui conventus providebit orbatae domui de pastore.

xxxIV. Porro si numerus sufficiens habeatur, et unus solus fuerit electus, publicabitur nomen ipsius cum numero votorum quae habuit. Sin plures electi fuerint, illius tantum nomen publicabitur qui numerum sufficientem habuerit; ceterorum vero supprimentur: sed tamen dicent quot fuerint simul electi cum eo, et quot quisque vota habuerit: ut nemo aliquam forte possit praetendere suspicionis aut fraudis occasionem. Porro omnes schedulae, postquam lectae fuerint, publice ibidem comburentur; quod semper toties est faciendum, quoties denuo eas repeti contigerit: illisque combustis, dicat clara voce principalis confirmator *Habemus priorem*, et nomet eum, et domum cuius sit professus, et obedientiam quam habet, si aliquam tunc habeat, et numerum votorum quae habuit, ut omnes intelligant an ille numerus excedat medietatem totius conventus eligentis.

xxxV. Priore coram omnibus nominato et publicato, vicarius, nisi sit confirmator aut electus in priorem, hoc enim casu transibit id officii ad eum qui exercet officium antiquioris, dicat clara voce sic: « Venerabiles patres confirmatores, nos conventuales petimus a vestris paternitatibus, auctoritate Dei et capituli nostri generalis, confirmari nobis in priorem huius domus venerabilem patrem dominum N. professum domus N. ».

xxxVI. Postulatione facta, confirmatores assignabunt terminum ad opponendum contra electionis formam et personam electi, diem videlicet unum, qui satis

est; aut, si ratio suadeat, duos aut plures qui non sint dies festi. Nec sine termino huiusmodi aut terminis confirmament electum, etiamsi conventus aliter instaret, cum in re tam ardua nihil sit per festinationem agendum, et multa interea latere possint de persona electa, aut de electoribus, vel forma electionis, quae matura consideratio et tempus afferre ac declarare poterunt.

xxxVII. Interea tam conventuales quam confirmatores debent diligenter considerare et personam electi et formam electionis: formam, an sit canonice facta; erit autem canonice facta si servata fuerint omnia quae in hoc capitulum dicta sunt, et infra dicentur: personam electi, an talis sit, qualem necessario esse debere supra descripsimus, cum de ineligibilibus ageretur.

xxxVIII. Confirmatores autem, Deum iudicem prae oculis habentes, a via Dei, amore aliquorum, non exorbitent, vel timore. Sicut enim praecipitur conventualibus electionem facturis ut omni meliori modo quo poterunt secundum Deum eligant, eodem modo vocatis ad electionem prioribus praecipitur ne in personam non idoneam scienter aliquando concordent. Non tenebuntur tamen considerare an persona electa sit melior et aptior, quam omnis alius qui tunc potuisset eligi; sed solum an habeat aliquid impedimentum eorum quae supra de ineligibilibus posita sunt. Si tamen electus esset talis, quod manifeste pateret illum esse notabiliter transgressorem observantiae regularis, tunc non debent talem confirmare. Cum enim regularis observantia sit diligenter a personis nostri instituti exercenda, ut per formam professionis patet, qui huiusmodi observantiam non haberet, nec ad eam afficeretur, non esset probabilis spes quod eam conservare, augere vel

introducere in aliis posset; quod tamen necessarium est unicuique priori.

xxxix. Si autem confirmatores ex aliqua rationabili causa iudicaverint non esse confirmandum electum, scribent tam ipsi quam conventuales reverendo patri cum plena informatione totius negotii, qui pro sua prudentia et maturo consilio confirmabit vel infirmabit electionem, aut aliter orbatae domui providebit, sicut sibi melius secundum Deum videbitur expedire.

xl. Quod si nullum impedimentum invenerint in personam electam, nec in formam electionis, termino ad opponendum exacto, confirmabunt illum in die non festo sic (*): dicente principali confirmatore: « Nos talis et talis humiles priora domorum N. et N., electi per vos vel deputati per reverendum patrem Carthusiae ad praesidendum vestrae electioni, auctoritate statutorum nostrorum, confirmamus vobis in priorem huius domus venerandum patrem dominum N. professum vel vicarium talis domus, In nomine Patris, et Filii, et Spiritus Sancti ». Et respondeat conventus, Amen. Sciendum est autem, quod, quamvis electiones diebus festis Ecclesiae vel Ordinis licite fieri valeant, assignationes tamen terminorum, quae fiunt per priores vocatos, ad opponendum contra electionis formam et personam electi, debent cadere in diem non festivam, et die feriali confirmatio ipsa fieri, cum sit actus iudicialis.

xli. Facta igitur confirmatione, poterunt confirmatores, imo etiam debebunt

(*) *Ordinatio anni MDCXLVII.* « Quando ex praesidentibus electioni novi prioris unus moritur, vel in priorem eligitur, alter non praesumat sine iuramento electum confirmare; sed teneatur ad hunc autem convocare priorem vicinioris Carthusiae, vel, eo impedito, monachum antiquiorem professione eiusdem vicinioris Carthusiae, ut insimul ad confirmationem electi deveniant. »

in virtute sanctae obedientiae praecipere priori electo, ut electioni consentiat, et illam exequatur. Significabunt tamen ei confirmatores, si absens sit, utrum ipse sua sponte accedere debeat ad domum in qua fuit electus: an expectet donec aliquis ab ipsis designandus mittatur ad eum, qui eum ducat et associet; super qua re ipsi iudicabunt et facient, prout eis melius et expedire videbitur.

xlII. Quod si forte talis electus esset praesens in domo a qua eligitur, ipsimet confirmatores, alioquin, cum advennerit, vicarius cum antiquiore, eundo in ecclesiam, ipsum in praedecessoris transferunt locum: ibique, facta oratione, et dicto *Pater noster* et *Ave Maria* a quolibet in loco suo super formam genibus flexis et capite discooperto, veniunt in claustrum ecclesiae, et accedens vicarius ad priorem, genibus flexis, iunctas manus infert in manus prioris, et interrogatus ab ipso, *Promittis obedientiam?* respondit, *Promitto*; et osculata manu eius, surgens recedit ad suum locum; similiter facit post vicarium antiquior, et ceteri alii per ordinem, etiam hospites si ibi sint, et postea conversi in capitulo ipsorum.

xlIII. Totamque diem illam gaudio dedicantes, et Sextam diei in ecclesia submissa voce dicentes, bis in refectorio comedunt: nisi tale fuerit ieiunium quod pro festo capituli minime frangeretur. Et hebdomadarius, aut, si illa die non celebraverit, vicarius eius, mensas benedicit. Post prandium etiam, ab Exaltatione S. Crucis usque ad Adventum, et a Nativitate Domini usque ad Quadragesimam, utramque Nonam subiungunt. In aestate vero Nonam de die tantum paulo post meridiem in ecclesia dicant, praemissa in cellis Nonam de beata Maria; et in gratis agendis post prandium et coenam, veniam non acci-

piunt, licet, si tempus postulat, dictam veniam in horis diei sumant: quod si ieiunium fuerit, post Nonam in ecclesia submissa dictam, erit in refectorio comedendum. Si autem, qui eligitur praesens non fuerit, non in die lectionis, sed quando accipit sedem, in refectorio manducatur.

xlIV. (*) Sciendum est autem, quod reverendus pater Carthusiae poterit cum consilio sui conventus electum destituere, si secundum Deum ex aliqua iusta et rationabili causa iudicaverit expedire. Et ideo confirmatores communibus litteris debent quam citius commode poterunt significare reverendo patri huiusmodi electiones priorum quascumque pro tempore per eos fieri contigerit: domus tamen, in qua fient electiones, priorem sic electum reprobare non valebit.

xlV. Porro electiones debent saltem intra quadraginta dies fieri. Quod si aliqua domus in hoc fuerit inobediens, nisi legitimo impedimento excusetur, in futuro capitulo poenam sustinebit condignam. Si vero, quod absit, ultra tres menses, iusto impedimento cessante, conventus electionem non fecerit, eligendi potestate ea vice privabitur, et provisio de priore ad reverendum patrem Carthusiae devolvetur, vel ad capitulo generale (**).

I. Primum et principale prioris officium est, suae ipsius et omnium subdi-

(*) *Ordinatio anni MDCXLVIII.* « Servetur antiqua consuetudo Ordinis de petenda statim per conventuales a reverendo patre confirmatione novi prioris electi, et a praesidentibus eius electione confirmati, sub poena infirmandae electionis ».

(**) *Ordinatio anni MDCXXIII.* « Mandamus omnibus visitatoribus provinciarum Ordinis, ut curent in singulis domibus provinciarum suarum publicari decretum D. N. PP. Gregorii XV sub data diei xxvii septembris anno MDCXXII pro conservando antiquo usu Ordinis tam in institutione priorum quam ceterorum officialium ».

Bull. Rom. — Vol. XIX.

101

torum saluti et profectui spirituali invigilare, se simul et creditum sibi gregem secundum Deum et regularem Ordinis disciplinam et formam statutorum nostrorum in omnibus bene dirigere, bonum fratribus suis et aliis de se ipso in omni virtute et observantia regulari exemplum praebere, se cum illis in victu et vestitu, in sequenda Ecclesia, et toto tam diurno quam nocturno officio, nisi aliud valetudo et domus negocia cogant, conformare.

II. Prioris est omnium sibi subditorum confessiones audire, aut aliis idoneis committere, infirmos iniungere, communicare, et defuncti missam in conventu celebrare, totum sepulturae officium facere, capitulum diebus festis tenere, hebdomadam ordinare, missas singulis diebus in conventu dicendas disponere, beneficia et eleemosynas, et eos, qui se nostris orationibus ex aliqua speciali causa commendaverunt, denunciare, sermones in capitulo facere, aut, cum vult, aliis committere.

III. Prioris est in die Natalis Domini, SS. Nominis Iesu, Coenae Domini, Paschae et Pentecostes, Corporis Christi, S. Brunonis patris nostri, et professionis novitiorum, missas in conventu celebrare, et totum diei et noctis eorum festorum, excepto professionis die, officium facere; corporalia, vestes sacerdotales, altaris paramenta, et cruces benedicere; ad lectionem sacerdotis hebdomadarii benedictionem largiri; *Te Deum* inchoare.

IV. Prioris est conversis et aliis fratribus in superioribus domo capitulum tenere, vel vicario aut alii idoneo committere. Eisdem etiam circa orationem dominicam, angelicam salutationem, symbolum apostolorum, decalogum, praecipua ecclesiae, maternam orationem, modum serviendi missis privatis, et modum

1 Forsan superiori (B. T.).

recte constituendi, communicandi et religiose vivendi plene instruere (a), aut ab idoneis instrui facere; et ut omnes debitis temporibus confiteantur, communent, missas audiant, divinis officiis intersint, et ecclesiam frequentent, quantum unumquemque decet et tenetur, sollicite providere: scriptum est enim: *Si quis suorum et maxime domesticorum curam non habet, fidem negavit et est infideli deterior.* Propterea illum monemus, ut curet sermones conversis festivis diebus fieri, quibus etiam intersit familia.

v. Prior debet rebus et negociis domus suae superintendere, et de omnibus generalem sollicitudinem et providentiam habere, bona etiam omnia per suos officiales et ministros recte administrare, et ea, secundum Deum, conscientiam et formam Ordinis et statutorum nostrorum, discrete dispensare, ac, ne quid omnino rerum negligatur, ne quid pereat, ne quid male expendatur, sollicite curare. Non enim res suas, aut hominum curet, sed Christi: cui de omnibus districtam illam reddere rationem oportebit. Verumtamen, ne forte temporalium cura rerum ac sollicitudine praegravatus, spiritualibus minus possit intendere, tales singulis obedientiis sataget deputare, quorum eas fidei secure valeat credere.

vi. Prioris enim est officiales suos omnes, tam monachos quam conversos (b),

a) Hinc animadvertant priores non suis officialibus, sed sibi ipsis curam spiritualis educationis fratrum specialiter committi.

1 Aptius lege curat (R. T.).

2 Aptius lege illorum (R. T.).

b) Officiales conversos, intellige coquinarios, hortolanum, pistorem, etc., ut latius exprimitur cap. xxxii tertiae partis antiquorum statutorum. Inde sciendum est conversos nunquam posse institui procuratores aut coadiutores; quod ultimum officium committitur tantum monachis, etc.,

et ceteros quoscumque cum maturo consilio instituere, destituere, mutare (nec haec possunt impediri per visitatores, nisi in actu visitationis existentes), et unumquemque in suis officiis et obedientiis bene dirigere, et, quoties est opus, arguere, monere, et pie et charitative pro eorum culpis et inobedientiis salubres poenitentias imponere. Verumtamen non debet hospitibus officium vicarii, procuratoris vel sacristae commendare (a), nisi forte ad huiusmodi officia in eadem domo idoneum personam inveniret.

vii. Qui autem instituti sunt officarii, vel alicui obedientiae deputati, non audeant statim vel postea in conventu petere misericordiam, nisi de consensu prioris. Qui quaesierit, arbitrio prioris puniatur; et nihilominus obedientiam illam habeat, quamdiu prior viderit expedire.

viii. Monachis potest obedientias in claustris commendare: sed saepius fit et fieri debet in capitulo. Cum autem in minoribus aliquando quaerat consilium, potest et in commendandis obedientiis, si vult, aliquos consulere, eos maxime inter quos conversati sunt hi, quibus eas commendare proponit.

ix. (*) Prior annis singulis in Adventu, aut alio tempore pro consuetudine domorum, in praesentia sua et vicarii, et duorum ad minus ex senioribus et discre-

in domibus, ubi ex rationabili causa a reverendo patre sive fixe sive transitorie praefatum officium coadiutoris permittitur; cuius functiones arbitrio prioris relinquuntur, cum nullas habeat per statuta praefixas.

a) Vid. num. xii, cap. v.

1 Videtur deesse particula non (R. T.).

*) *Ordinatio anni MDCCLIX.* « Serventur n. ix et xi c. iii, et n. xvii c. vi secundae partis statutorum de computis reddendis et arca communi habenda, sub poena absolutionis priorum et officialium a suis officiis ».

rioribus domus, faciet procuratorem reddere rationem generalem totius receptae et expensae in illo anno factae; quod si procurator facere neglexerit, arbitrio prioris puniatur: et nihilominus, si opus fuerit, saepius ab eo ratio exigatur. Verumtamen prior debet tempestive praemonere procuratorem, ut ad reddendum sua computa se praeparet.

x. Prior sine consilio vicarii, procuratoris et sacristae non praesumat commodare pecuniam, simul, vel per partes, ultra viginti scuta; et tam priores quam alii, qui domus suas gravare non verentur dando de bonis Ordinis sine consensu suorum conventualium extraneis vel propinquis, ab officiis absolvantur, et nihilominus graviter puniantur.

xi. Volumus quod quaelibet domus arcam communem habeat sub tribus clavibus, quarum unam prior habeat, alias aliqui ex monachis quibus prior commiserit *clavarii* nuncupandi, in qua servetur omnis pecunia domus, praeter eam, quam iudicaverit prior provisionibus ordinariis necessariam. In qua etiam arca deposita aliena custodiantur: nec liceat ea commodare vel expendere, nisi de voluntate deponentium, et cum assistentia clavariorum quando reponuntur et extrahuntur pecuniae et deposita ex dicta arca communi; atque retineatur in ipsa capsula liber, quo annotentur pecuniae et deposita in eadem respective deponenda et extrahenda, stricte servata in ceteris praesentium statutorum forma. Si prior aut procurator contrafecerit, prioratum prior, et procuratorem procurator amittat.

xii. Quod datur alicui priori domorum Ordinis vel rectori, vel etiam vicario monialium, acquiritur domui, cui noscitur praesidere, nisi constaret evidenter quod non in gratiam et intuitum

domus illius, cui praesidet, vel officii aut personae ipsius, sed magis favore domus suae professionis conferretur; quia tunc tale donum ad domum dictae suae professionis pertinebit: et quando aliquod dubium ex praemissis oriretur, iudicio sive determinatio reservetur reverendo patri Carthusiae, sive capitulo generali.

xiii. Prior licet nullo tempore debeat unquam sine multum rationabili causa exire de domo, a principio tamen Adventus usque ad primam post Epiphaniam diem, et a Quinquagesima usque post octavas Paschae, propter arctiorem sui custodiam et gregis sui curam, nisi urgente necessitate aut evidenti et magna utilitate, non poterit exire. Pro negociis autem, quae per procuratorem, aut alium quempiam, aut etiam per literas vel aliter commode expediri poterunt, a sua domo non exeat, nec ea per se ipsum exerceat; sed in domo cum iis, a quibus assumptus est, resideat.

xiv. Cum autem pro negociis expediendis eum personaliter exire oportebit, quam citius poterit, revertatur; nec unquam solus equitet (a), nec solus incedat, sed semper habeat secum honestam alicuius comitivam, nec equitet extra terminos sine cappâ, nec etiam intra per villas; remotus tamen a villis et a concursu hominum eam exuere potest. Honestam vero comitivam intelligimus conversos, donatos, aliosque domesticos famulos, maturam habentes aetatem et nomen bonum: quos secum ducant tam ad capitulum generale, visitationes faciendas et alia loca remota, quam ad civitates suis domibus propinquas, et vicinas grancias; hoc tamen prohiben-

a) Inde non est intelligendum, quod prior debeat semper famulum equestrem secum ducere, sed de comitiva ubique in itinere habenda id intellige.

tes ne praedictae personae incedant unquam equestres per huiusmodi civitates, exceptis ipsis prioribus ex causa rationabili, ubi consuetudo id toleret.

xv. Priores dum sunt in itinere constituti, omni die seriali, si commode fieri possit, missas audiant aut celebrent: nam festivis certum est eos teneri dicere vel audire.

xvi. Ubicumque duo pluresve simul fuerint priores, si unus ex eis, vel aliquis eorum conversus vel famulus, excessum fecerit vel dixerit, antiquior eorum, nisi adsit aliquis visitator, excessum sic reprehendat, si prior suus hoc facere neglexerit, ut alii, qui talia audierint, attentare similia pertimescant.

xvii. Priores et omnes personae nostri Ordinis personas omnes et loca et tempora et res et actiones omnes suspectas et periculosas devitent; alioquin, si res fuerit vehementer suspecta et scandalosa, visitatores scribant reverendo patri, qui pro sua prudentia et integritate providebit, prout ei, secundum Deum et facti qualitatem, expedire videbitur.

xviii. Animadvertentes periculum animarum, quod omnibus omnium statuum et conditionum hominibus provenit ex prohibitorum librorum lectione et usu, ordinamus quod omnes priores libros omnes, qui in suis domibus habentur, quamdiligentissime fieri poterit, per se aut alios ex suis idoneos visitent: recognoscentes libros devotionis iuxta Bullam Pii V, praefixam Officio gloriosissimae Virginis Mariae correcto et emendato per decretum sacri Concilii Tridentini: alios vero omnes recognoscant iuxta indicem prohibitorum librorum compositum ex decreto eiusdem Concilii et eiusdem indicis regulas, adhibentes etiam alios indices de hac materia, si qui compositi sint ab illarum

provinciarum universitatibus, episcopis et inquisitoribus; et, si opus fuerit, theologos, qui in illis morantur partibus, consulant aut consulendos curent; et visitatores in actu visitationis diligenter inquirent an talis recognitio librorum fuerit facta. Priores insuper praecaveant, ne aliqui ex suis subditis legant vel penes se retineant ullos libros per supradictam Bullam et indices prohibitos, ne poenam excommunicationis et aliorum, quae in Bulla ipsa et indicibus continentur, incurrant.

xix. Nullus prior nostri Ordinis sive palam sive secreto praesumat ludere aut solatiari cum subdito suo, aut etiam non subdito; nec quisquam subditus praesumat ludere vel contendere cum priore suo, sed semper et ubique tam in verbis quam in factis ei deferat et obediat reverenter, nec praesumat eum reprehendere; sed si quid prior errare videbitur, vicarius, aut alius de antiquioribus et discretioribus domus, secrete et reverenter eum monere potest et debet.

xx. Prior in praeciipiendo et excommunicando et in omnibus aliis censuris modum servet, tam propter periculum praecepti et censurarum, quam etiam ne sua indiscretione oves suas in amaritudinem perducatur. Et ideo, intelligens sibi datam fuisse potestatem in aedificationem et non in destructionem, nisi pro gravissimis culpis et periculis ad talia remedia non deveniat, sed potius ita se gerat, ut, si interdum ipsius auctoritas timeatur, ipsius tamen persona semper diligatur. Nam etsi utrumque necessarium est, amari scilicet et timeri, non expedit tamen ut prior praeter potestatem etiam naturam suam et moribus timeatur.

xxi. Sit ergo prior talis, aut saltem curet ut fiat, ut oves ipsius, praesertim

in tentationibus et tribulationibus positae, possint tamquam ad benignum parentis sinum confugere, et ei omnia secreta sua manifestare. Non tamen debet prior, ut ametur a suis ovis, statuta Ordinis aut regularis disciplinae rigorem relaxare; cum sit hoc non placere virtute, sed vitio, non oves servare, sed perdere; sed debet a suis moribus omnem auferre saevitiam et iracundiam et imperiositatem et alia huiusmodi vitia, propter quae timeantur et odiuntur priores, ut sic non vitae relaxatione sed religiosam morum benignitate diligatur.

xxii. Priores non mittant aut Ordinariis praesentent monachos suos pro ordinibus suscipiendis, absque praevio examine ab iisdem prioribus faciendo, et antequam ad legitimam aetatem pervenerint; aetas autem legitima est in subdiacono annus vigesimus secundus, in diacono vigesimustertius, in sacerdote vigesimusquintus; sufficit autem quod annum praedictum quis attigerit, licet nondum compleverit. Quando autem mittuntur ad ordines suscipiendos, habeant secum procuratorem domus, vel, si non possit, conversum aliquem aut donatum vel saecularem simulum gravem et honestum, et mittantur ad propriam civitatem, si in ea ordines conferantur, vel ad locum magis vicinum ubi ordines ipsos conferri contigerit, nec eundo et revertendo a recto itinere notabiliter divertant, nec ibidem inordinatam moram faciant: super quo priores eorum curam adhibeant diligentem. Et ad evitandum omnes perniciosos excessus, qui circa hoc contingere possunt, statuimus ut omnes priores teneantur quamprimum commode poterunt significare in verbo veritatis reverendo patri et capitulo generali moram, quam sui facere solent in ordinibus suscipiendis;

1 Forsan placere (R. T.).

quam moram, si reverendus pater et capitulum generale viderint esse inordinatam, moderabuntur et certum terminum praefigent, quem postea nulla domus aut provincia ullo modo transgredi possit sub poenam inobedientiae. Declaramus etiam quod personae Ordinis ad suscipiendos ordines non valeant absque licentia reverendi patris Curiam Romanam ordinate intrare; exceptis personis domorum a dicta curia ultra unam dietam non distantium, cum alibi dictos ordines suscipere non valebunt.

xxiii. Nulla domus habeat duo magna sigilla, hoc est, unum pro conventu, et alterum pro priore; sed quaelibet uno sigillo magno authentico sit contenta, quod prior custodiat; sed nomine conventus ipse non sigillet, nisi de totius conventus vel maioris partis voluntate et consensu. Poterit tamen prior habere sigillum parvum, et eo sigillare litteras quas scribit suo privato nomine.

xxiv. Nullus prior, nullaque Ordinis nostri persona admittat in se executionem testamentorum, etiam ad pias causas, nec sollicitudinem aut procuracionem aliquarum causarum, aut negotiorum alienorum, nec pariter legationes, seu ambasciatus, quae simplicitati nostri Ordinis minime conveniunt.

xxv. Nullus etiam nostri Ordinis in se tamquam iudex vel arbiter lites et negotia aliena suscipiat proprio motu. Quod si a Sede Apostolica causa aliqua cuilibet ex nobis fuerit delegata, tunc ad eam audiendam exeat, quamvis a reverendo patre Carthusiae licentiam non habuerit exeundi. Qua in re sciendum quod, nisi in litteris commissoriis Ordo Carthusiensis exprimat, eam non tenetur delegatus audire, sicut indulgentia, quam a domino Innocentio Papa III habemus, manifeste declarat.

xxvi. Pro his etiam qui non sunt de Ordine nostro, nullus nostrum quaslibet res cambiat, permutet aut vendat, nec pro eis spondeat. Emere vero, si necessitas exegerit, possumus: non tamen hoc fiat passim, nec pro quolibet, nec sine licentiâ prioris.

xxvii. Priores et procuratores, quantum poterunt, lites et processus fugiant, servos enim Dei litigare non decet. Quod si ad id interdum impellat eos necessitas, pacem cum adversariis viâ amicabilem, si fieri potest, quaerent, vel oblatam amplectantur, ad vitandum discursus varios, lites eventus dubios, et expensas. Ex his enim multa domibus et personis Ordinis evenire possunt incommoda.

xxviii. Nullus prior, aut alia quaevis persona Ordinis, verbis, litteris, nuntiis, promissionibus, aut alio quovis modo sollicitet, subornet, vel inducat personas aliarum domorum ad aliquam instabilitatem in non modicum personarum et dictarum domorum detrimentum. Qui contra fecerit, et quoties id fecerit, ordinem per mensem in victualibus teneat sine misericordiâ. Et nihilominus per capitulum generale vel visitatores, prout casus exegerit, rigide puniatur.

xxix. Nullus prior aut alius nostri Ordinis publice praedicare praesumat, nisi in claustro vel capitulo monachorum aut conversorum, nec ibidem aliquis saecularis, praeter domesticam familiam, nisi quando priori videbitur expedire, admittatur.

xxx. Prior circa subditos suos sit sollicitus ne Ordinem dimittant vel de Ordine fugiant. Et, quos huius propositi probabiliter esse cognoverit, et eos qui alium vel alios ad hoc induxerint, valeat carceri mancipare. Nullus prior cum bonâ conscientia potest dare lit-

teras de non repetendo aliquo subdito sup Ordinem nostrum iam professo, prout in Romanâ Curia existit declaratum.

xxxi. Prior in domo suâ cum hospitibus advenientibus non debet passim et indifferenter comedere, sed dumtaxat cum personis honestis, et talibus quibus hoc commode negari non poterit, et tunc etiam quanto rarius, tanto melius. Conversi in domibus nostris tam superiori quam inferiori non comedant cum prioribus suis.

xxxii. Priores in aliis domibus Ordinis non debent loqui cum monachis, nisi de licentiâ proprii prioris ipsorum monachorum.

xxxiii. Prior quisque novus in praesentiâ praedecessoris, si praesens fuerit, ac quatuor magis discretorum de conventu, si tot aut plures affuerint, vel, si praedecessor non supervixerit, aut nimium remotus fuerit, in praesentiâ quatuor praedictorum perfecte in scriptis redigat statum domus.

xxxiv. Novus prior tam domus Carthusiae quam ceterarum in proximo sequenti capitulo professionem faciat in hunc modum: « Ego frater N. promitto obedientiam communi capitulo pro me et domo nostrâ ». Siquidem, de antiquâ et approbatâ Ordinis nostri consuetudine, singuli priores, rectores, vicarii monialium, in singulis capitulis generalibus per se ipsos, si praesentes fuerint, alioquin per litteras, misericordiam petere tenentur. Quod si non fecerint, nihilominus pro petitiâ habeatur.

xxxv. Prior absolutus ante descriptum statum domus, a cuius prioratu absolvitur, in sui successoris praesentiâ, ad domum aliam non recedat, nec secum aliquid deferat vel ante se praemittat, nisi vestes debitas, et quae successoris

suo decencia, salvo moderamine, videbuntur. Quod si in illâ domo, in qua est absolutus, remanere, vel ad domum professionis reverti voluerit, et cella non vacaverit, locus ei competens et honestus extra cellam prioris interim deputetur. In ecclesiâ verò et alibi in conventu locus ei detur, secundum quod fuit in Ordine.

xxxvi. Potest etiam idem absolutus eligere quamcumque domum illius provinciae, in qua est sita domus a qua absolvitur, si domus, quam eligit, velit illum recipere. Propterea, ut eidem absoluto provideatur et evagationis materia subtrahatur, ordinamus quod absolutus non recedat extra domum a qua absolvitur, nisi prius fuerit debite certificatus quod prior et conventus domus, quam eligit, voluerint eum recipere, ut tunc, et non ante, domus illa, cui praefuit, pecunias pro expensis itineris necessarias ad praedictum locum cum equo et famulo eis ministret. Quod si diligentiam fecerit iam in duabus domibus, ut ab unâ aut alterâ illarum reciperetur, et nec sic quidem receptus fuerit, postmodum aut maneat in domo a qua absolvitur, aut ad domum suae professionis revertatur, donec sequens capitulum generale, aut interim reverendus pater Carthusiae, si hoc petierit, aliter ei provideat.

xxxvii. Prior, qui non propter crimen, sed propter aliam culpam depositus est, in aliâ quidem domo poterit eligi, nisi specialiter a capitulo generali sibi fuerit interdictum, sed in amissâ nunquam, nisi de licentiâ capituli generalis. Cum prior et procurator pro eadem culpa suas amittunt obedientias, in ipsâ domo non debent habere easdem, donec a capitulo concedantur.

xxxviii. Cum prior, propter infirmitatem vel senium factus inutilis, voluerit super

annum habere misericordiam, significet domui Carthusiae (a), quae auctoritate capituli generalis, faciet ei misericordiam, si viderit expedire, aut dabit licentiam convocandi duos priores de vicinioribus et discretioribus, qui poterunt ei facere misericordiam, si hoc rationabile esse iudicaverint.

xxxix. Rector domus Ordinis non sedet in sede prioris in ecclesiâ, nec in refectorio, sed in sede antiquioris e parte dextrâ ante vicarium, nec promittitur ei obedientia in principio rectoratus: tamen obeditur ei in omnibus tamquam superiori.

xl. Rector novitorum professiones recipit, mutato nomine prioris in nomen rectoris, quando priores distant plusquam unam dietam.

i. Siquid magnum vel grave tractandum fuerit, prior monachos professos domus suae, vocem habentes et quinque annos professionis completos (b), in unum facit convenire. Quibus proponens negocium, non debet manifestare ad quid inclinatur, ne per hoc videatur velle trahere alios ad hoc quod intendit; sed tantum aperire quidquid occurrit in materia propositâ pro et contra, ut, omnibus hinc inde consideratis, et singulis quid sentiant libere pronunciantibus, quod melius rectiusque existimaverit, sine ullâ personarum acceptione, exequatur.

ii. Non enim ullo iure cavetur ut quoties aliquis tenetur petere consilium, teneatur etiam illud executioni mandare, cum consilium de suâ natura non obli-

a) Vid. num. xviii, cap. ii.

b) Iuniores monachi ab his tractatibus non absolute necessarii semoventur, ne, ullâ rerum externarum discussione, aut temporalium cogitationibus, ab habitu intimae recollectionis assumendo et a temporalium oblivione retrahantur.

1 Male edit. Main. legit prout contra (n. r.).

get ad sequendum, quoniam ex multorum auditis iudiciis instruitur et informatur animus consultantis. In aliis autem, in quibus necessarius est consensus et vota eorum qui requiruntur, non est liberum priori facere quod vult, sed tenetur sequi maiorem partem sui conventus, quem tunc totum convocare debet.

III. Ceterum hospites, non promoti ad subdiaconatum, in disciplina generali constituti, criminosi, fugitivi, interdicti, suspensi, excommunicati, non habent vocem in necessariis tractatibus: propterea priores illorum voces requirere non tenentur.

IV. Hoc autem in tractatibus et consiliis conferendis omnino tamquam utilissimum rectissimumque servari debet, ut nemo suam vel alterius contentiose praesumat defendere vel aliorum impugnare sententiam, ne bonum consilium in discordiam, quod absit, furoremque vertatur. Qui vero contrafecerit, et in his fuerit assuetus, commonitusque respiscere noluerit, tamquam pacis turbator a communibus tractatibus excludatur; poenam nihilominus plectendus gravior, quae, pro modo culpae et conditione delinquentis, remittitur arbitrio praesidentis.

Capit. V.
De officio vicarii et auctoritatis.

I. Prior quilibet unum ex suis monachis vicarium talem sibi eligat, cui tuto suam possit conscientiam committere, et in rebus arduis bono per eum iuvare consilio. Qui etiam, absente et impedito priore, ceteris exemplo et verbo praelucere, et omnes in observantia regulari et sancta pace continere, maternaque omnibus ubera, maxime tentatis, infirmis, afflictis, novitiis, noviterque professis, fructuose exhibere valeat. Igitur esse debet exemplaris, sufficienter doctus, maturus, benignus, zelator

1 Edit. Main. legit *communitusque* (R. T.).

Ordinis et observantiae regularis, praecipuus amator pacis et unitatis.

II. Vicarius, absente vel impedito priore, vices eius agit in visitandis monachis, licentiis dandis (a), confessionibus recipiendis, inungendis et communicandis infirmis, non tantum monachis, sed etiam conversis, donatis et mercenariis in domo superiori infirmantibus, in sepeliendis mortuis, in cantandis missis quas prioratus requirit (b), excepta missa in qua novitius est professionem facturus.

III. (c) Et quoniam vicarius repraesentat priorem, et est secunda persona domus, ut officio eius congruus locus deputetur, statuimus ut ubique in conventu locum teneat antiquioris a parte dextra prioris, nec unquam absente priore in refectorio legat.

IV. Cum prior et procurator absunt, vel forsitan non possunt, vel si procurator non sit sacerdos, vicarius descendit ad domum inferiorem ad inungendum infirmum, vel communicandum, si necessitas cogat; et, si non adsit clericus aliquis, unum de monachis secum introducat.

V. Vicarius, absente priore, de uno choro in alium, si opus est, adiutorium mittit, orationem ante horas terminat, ad lectionem hebdomadarii benedictionem largitur: etiam ad lectionem prioris in die Nativitatis Domini, SS. Nominis Iesu, Paschae, Pentecostes, Corporis Christi et sancti patris nostri Brunonis, et quando prior est hebdomadarius. In festis, absente priore, ultimam dicit

a) In quibuscumque rebus, ubi ex statutorum praescripto requiritur, licentia debet etiam ab officialibus peti a vicario in absentia prioris, nisi licentiam specialem haberent a priore; de qua tamen, ob rationem boni exempli ab officialibus singulariter omnibus dandi, debent modeste vicarium monere.

b) Vide num. VII, cap. XVIII.

c) Vide num. XX cap. XX secundae partis.

lectionem, nisi adsit prior nostri Ordinis qui velit eam legere. Semper tamen, absente priore, *Te Deum laudamus* incipit.

VI. In die Natalis Domini missam mediae noctis celebrat, nisi sit hebdomadarius, aut officium prioris facere debeat. In vigiliis Paschae et Pentecostes ad missam legit secundam, vel, absente priore, primam lectionem; et missam conventuale officii capituli generalis Cluniacensis et benefactorum post Natalem Domini, absente priore, dicit; et similiter in capitulo, in claustro et in opere communi *Benedicite* dicit; postulanti misericordiam vel culpas suas recognoscentibus respondet; si quid faciendum est super hebdomadam insinuat; ad ostium refectorii pulset *Benedicite*, et sequentem versum incipit, similiter et versum post prandium et coenam; cum cultello signum facit.

VII. Priore absente, vel infirmante, vel committente, vicarius laicis capitulum tenet, et hospites visitat. Cum procurator deest, vel si non potest, vicarius incensum ministrat; si tamen cantoriam hebdomadalem tunc facit, ad vespas non offert incensum, sed antiquior; et si est hebdomadarius missae, et aliter suum facit officium, debet etiam tunc ministrare incensum.

VIII. Absentibus priore et procuratore, diebus festis capituli, congruo tempore, exit ad providendum ne mensis refectorii de his, quae apponenda sunt, aliquid desit. Priore autem praesente et absente procuratore, vicarius scutellas apponit et removet: nec tamen in sede procuratoris sedet, sed servat sedem suam in capite mensae.

IX. Priore existente in sua cella vel in claustro, vicarius non potest monachum de cella sua educere, vel in cellam alterius introducere, nisi specialiter iussus aut permissus, alias, absente, vel

sic impedito priore ut non possit haberi accessus ad ipsum, vicarius dat petentibus licentias visitandi aliquem infirmum vel sanum, et ad infirmum mittit quem voluerit. Verumtamen licentiam a priore alicui monacho vel converso denegatam non poterit postea dare, nisi urgente necessitate postea occurrente. Et ideo petitor, etiam non interrogatus, dicat quod sibi fuerat a priore denegata, ne, ut fraudis reus, si eam ab ignorante obtinuerit, argui debeat et puniri. Similiter si quis licentiam, a vicario, absente priore, denegatam, postea a priore petere voluerit, a vicario fuisse denegatam eidem manifestet.

X. In ceteris prior de vicarii potestate semper disponit secundum suae directionis arbitrium, excepto quod cum hospitibus non comedat aut bibat, quamvis possit praesens esse dum comedunt et bibunt. Nec pro faciendâ prioris hebdomadâ descendat ad inferiorem domum, nec intret coquinam. De potestate vicarii in foro poenitentiali, quoad priorem, et, mortuo aut suum officium non exercente priore, quoad monachos, habetur infra in capitulo de confessione.

XI. Ad vicarium spectat ordinationes, quae per capitulum generale fiunt, eo anno quo fiunt, quater legere in conventu; et, si sequens capitulum approbaverit illas, in libro ad id deputato describere; et similiter anniversaria perpetua per capituli cartam quibusdam personis per totum Ordinem concessa, et quae in sua domo debentur recenter mortuis, debet vicarius in calendario domus describere.

XII. In domibus monachorum nullus sit vicarius, procurator aut sacrista, nisi sit ipsius domus professus, sine speciali licentia capituli generalis vel reverendi patris, vel, in casu imminentis necessitatis, visitoris provinciae, qui, si super

hoc licentiam dederit, in tunc sequenti capitulo ratificari debet: aliis ulterius non valebit.

xiii. Priore et vicario absentibus, ubique in conventu antiquior (a) praesidet et omnia facit, quae ad vicarium absente priore spectare diximus; unus tamen tantum designetur monachus sub nomine et officio antiquioris in quolibet conventu: porro nullus criminis, vel in disciplina generali positus, exercere potest officium antiquioris, nec hospes similiter, nisi et speciali concessione. Quaecumque autem ille, qui antiquior est professione, iudicio prioris non erit idoneus ad exercendum officium antiquioris, poterit prior alium idoneum instituere.

xiv. Priore et vicario absentibus, si antiquior sit de choro sinistro, transit ad dextrum pro inchoando *Te Deum*, et postea ad sedem redit.

i. Conversis et famulis domus praeficitur a priore unus e monachis diligens procurator (*), sic eum volumus appellari, qui, quamvis exemplo Marthae, cuius suscepit officium, circa multa sollicitari ac turbari habeat, silentium tamen et quietem cellae non penitus abicere aut abhorreere debet, sed potius, quantum domus negocia patiuntur, quasi ad tutis-

a) Unus tantum designatur monachus sub nomine et officio antiquioris, nec de antiquis in statutis nulla sit mentio. Unde cavendum est ne alicubi senioribus quibusdam monachis titulus antiquioris attribuitur aut permittatur, sive aliqua licentia aut privilegium concedatur, cum omnes monachi unum conventum efficiunt, et omnes aequales esse debeant tum in observantiis singularibus, tum in ceteris, ut per statuta satis exprimitur.

*) *Ordinatio anni MDCLXXIX* « In omnibus, ubi sunt plures procuratores, quod in statutis de uno dicitur, de singulis intelligitur, et quisque in obedientia a priore sibi commissam munia exercet circa res et personas, prout cap. vi secundae partis statutorum exprimitur, sub immediata directione prioris ».

simam et quietissimum portus sinum ad cellam semper recurrit, ut legendo, orando, meditando, et turbulentos animi sui motus ex rerum exteriorum cura vel dispositione surgentes sedare, et in arcibus sui pectoris aliquid salubre, quod fratribus sibi commissis in capitulo domus inferioris suaviter et sapienter eructet, possit recondere, qui tanto frequentioribus monitionibus indigent, quanto minus litteras norunt.

ii. Procurator, si est sacerdos, hebdomadam sacerdotii facit in ordine suo, sicut et ceteri monachi, incensum sacerdoti semper ministrat quoties adolendum est, et in Laudibus quando cantatur psalmus *Laudate Dominum de caelis*, ad vesperas autem cum dicitur ultimus psalmus, tradit cuppam thuribuli ad ostium chori coquinario vel eius adiutori, ibidem illud recepturus cum incipitur ultimus versus hymni. In missa vero post epistolam traditur eadem cuppa, et ante evangelium recipitur. Aquam benedictam fert diebus dominicis ad gradum altaris. Quando vero benedicuntur candelae, cinis et rami, et in professione novitii, eandem aquam benedictam fert procurator in aspersorio sacerdoti, et aperit portas chori: similiter administrat vinum, quando communicant fratres.

iii. In missa conventuali, si praesens est, semper legit epistolam, nisi sit sacerdos hebdomadarius, aut adsit subdiaconus. Nullum aliud facit officium hebdomadale, non diaconatum, non cantoriam, non legit in refectorio: legit tamen lectionem in matutinis, quando sibi contingit, legit etiam in claustro quod de evangeliiis et statutis legendum est; aut vicarius, quando priori expedire videbitur.

iv. Procurator universorum sibi a priore commissorum curam gerens (a), de

(a) Vide num. v et vi cap. iii huius secundae partis.

negociis pene omnibus et sumptibus ad prioris semper recurrit consilium, nec grande aliquid praeter eius licentiam agere, vendere, emere, accomodare praesumat, aut donare; munuscula tamen et litteras recipere potest vel dirigere; non debet pecuniam mutuo dare, vel accipere, aut deposita custodienda recipere, nisi sciente et consentiente priore: et si forte ex causa receperit, vel mutuum acceperit aut dederit, quam citius potest, debet hoc manifestare priori.

v. Si domus aliqua nostri Ordinis ultra suam provisionem vinum habeat, quod vendere velit, procurator, de licentia prioris, illud in grosso vendere poterit: vel, si hoc commode facere non potest sine magno domus incommodo, poterit vendi in minuto in civitatibus seu villis, aut locis aliis, extra tamen septa monasterii sui: proviso etiam quod per aliquam fidem saecularem et non per aliquam personam Ordinis, dispensabitur in mensuris, ut moris est (a), alibi bibendum.

vi. Pannos, ferrum et similia quae ad generalem domus provisionem pertinent, custodit; veteres et detritas vestes dare potest pauperibus, non novas, nec pecuniam ultra quantitatem sibi a priore praefixam, nec alicui caseum integrum. In grangiis proximis nunquam iacet, sed comedere potest.

vii. Ea, quae nobis debentur ex ordine (b), a procuratore non a priore petenda sunt, nisi forte cum procurator dare noluerit. Propter hoc tamen non intrant monachi illius cellam absque speciali

a) Vinum sic in mensuris venditum, alibi bibendum dicitur, ne in domibus Ordinis aliqua tabernae species appareat.

b) Rebata ex ordine ea sunt quae ad necessitates communes spectant; et latius in antiquis statutis exprimitur. Non putent ergo priores sibi licere ultra id aliquid dare monachis, aut monachi accipere, absque licentia superioris.

licentia, nec aliud habent cum illo colloquia.

viii. Sede prioris vacante, cellam eius custodit procurator, et res in ea contentas integre.

ix. Procurator debet omni tempore monachos infirmos visitare, qui ecclesiam dimiserunt; et erga eos diligens et benignus esse; aliis non visitat illos, nec illorum cellas ingreditur, sine licentia, nec cum eis loqui potest extra cellam, nisi invenerit eos colloquium habentes de licentia praesidentis (a); ad ostium tamen potest pauca verba loqui.

x. Procurator providere debet, quantum potest, ut portiones pitantiarum sint aequales: et propterea, quantum negocia domus permittunt, pitantiis faciendis interesse debet; nunquam autem comedit in coquina, sed alibi potest.

xi. Procurator diebus capituli exit de ecclesia congruo tempore ad providendum ne quid desit mensis refectorii; in quo tenet ultimum locum a parte coquinae, vel secundum consuetudinem domus, et scutellas apponit et removet.

xii. Procurator et ceteri officiales domorum in pitantiis ordinariis et gratiis non differunt a ceteris.

xiii. Procurator propter hospites, qui manent, refectorium dimittit, absente priore; quod, eo praesente, nisi iubente, facere non praesumat. Circa quos debet esse sollicitus, et primus advenientibus occurrere, ac de cibis et lectis eorum providentiam habere, eosque visitare. Procurator non passim et indifferenter comedat cum omnibus, sed dumtaxat cum personis honestis, ac talibus quibus hoc commode negare non poterit: cum quibus quanto rarius poterit, tanto melius erit.

xiv. Post Primam conversi, qui non

a) Soli procuratori domus id licet.

† Videtur legend. *grasciis* vel *grassiis* (n. r.).

habent obedientias, veniunt ad procuratorem, ut, quod voluerit, eis praecipiat. Circa singulas obedientias conversorum, procuratorem convenit esse sollicitum: et ne eis aliquid depereat, omnimodam diligentiam adhibere. Conversis potest in virtute obedientiae, quod praecipendum est, praecipere: raro tamen, propter periculum praeepti, id faciat. Si inobedientes fuerint, disciplina pertinet ad priorem, aut, eo absente, ad vicarium (a); non potest illis dare licentiam accipiendi vestem missam ab aliquo, vel aliquid tale: licentiam vero loquendi, cum opus est, dare potest.

xv. Quicumque sit obedientarius, mercenarios sibi necessarios quaerit, non tamen extra terminos, et ad procuratorem adducit, ut ab eo conducantur; nisi conversus conducendi licentiam habeat. Conductum vero mercenarium nullus potest dimittere infra terminum suum sine procuratoris licentiâ: nec sine illius consilio aliquid vendere vel emere infra terminos. Mercenariis, qui adsunt, quod sibi visum fuerit, debet praecipere; qui sine illius licentiâ non debent foras egredi. Cum vero conducuntur mercenarii, praecipiat eis procurator ut sint continentes, ut ad usuras non accommodent, decimas reddant de animalibus suis, si quae habeant, et nemini iniuriam vel damnum inferant.

xvi. Nulla domus Ordinis nostri subtrahat mercenarios alteri domui. Quae vero subtraxerit, vel subtractum retinuerit, in hoc puniatur, et domui, cui fecit iniuriam, vel subtractum reddat, vel alium suis expensis provideat.

xvii. Procurator singulis annis in Adventu, vel alio tempore, pro consuetudine domorum, in praesentiâ prioris, vicarii et duorum ad minus ex senioribus et discretioribus domus reddat ra-

a) Vide num. xx cap. xx tertiae partis.

tionem generalem totius receptae et expensae in domo factae: nihilominus infra annum toties reddat rationem suae administrationis, quoties priori videbitur.

xviii. Procurator unica sit equitaturâ contentus, et famulo pedestre, nisi pro urgente et evidente necessitate aliud visum fuerit priori: in quo iudicamus non esse facile dispensandum. Illos autem procuratores, qui iuxta veterem Ordinis rigorem pedites incedunt, plurimum laudamus, et hortamur in Domino ut rem tam laudabilem perseveranter conservent et ad posteros transmittant.

xix. Si procurator in omnibus praemissis negligens, aut prodigus, aut contumax, quod absit, inventus fuerit, saepiusque correctus emendare noluerit, subrogato in loco eius meliore, ad cellae protinus custodiam revocatur, ut qui nequit alienam, suam saltem operetur salutem.

xx. Cum procurator pro culpa sua absolvitur, in ipsâ domo non debet restitui in procuratoris officium, donec a capitulo generali vel a reverendo patre concedatur. Procurator dimittens procuratorem, quidquid habuerit in cellâ et quidquid in aliam cellam asportare voluerit, ostendat et exponat voluntati prioris.

xxi. In domibus, in quibus est domus inferior (*) a superiori separata, procurator, cum facit superius hebdomadam sacerdotii, ad ipsum tantum pertinent missae propriae quae occurrunt: et in festis, quae capitulum habent, matutinae et horae. Cetera, et quod de praedictis

*) *Ordinatio anni MDCLXXIX.* « In domibus inferioribus, quae nunc in Ordine rarae sunt, vel praescripta a statutis servantur ad litteram, vel domus istae aboleantur, ne vitae laxioris veluti officinae existant, convertanturque in simplices grangias ».

De procuratoris officio in domo inferiori.

procurator non potest, facit sacerdos qui sequitur in eodem choro.

xxii. Procurator semper ascendit in vigiliis festorum capituli, quoad monachos et conversos. Antequam vero in praedictis vigiliis ascendet, loquitur cum coquinario: providet de coquina seu pitantia, quae die crastinâ fratribus apponatur. Semel ad minus in hebdomadâ ascendit sursum, si potest.

xxiii. Hebdomadâ in Ramis Palmarum, feriâ quartâ, altare discooperit, et postea ad domum superiorem ascendit; in sabato reversurus ad disponendum domum inferiorem et operiendum altare. Quandoque autem superius est, potest sicut ceteri intrare ecclesiam in conventu.

xxiv. Cum sursum ascendit, factâ oratione ad ecclesiam, ad priorem venit, et postmodum, cum placet, per cellas fratres conversos visitat: post vespas autem nunquam, ante missam festis diebus, nec in Adventu et Quadragesimâ, non debet monachos visitare sine licentiâ: ad ostium tamen potest pauca verba loqui.

xxv. Priore absente, vel si non potest, procurator in domo inferiori communicat conversos et donatos infirmos, et eorum recipit confessiones, eosque inungit, si tamen sacerdos fuerit. Corpus autem Domini potest infirmus accipere a procuratore, si sit diaconus; quod tamen non debet fieri, nisi sit in extremâ necessitate, et si nullus sacerdos adest, qui hoc faciat. Hoc ipsum de mercenariis dicimus, etiam priore praesente et iubente.

xxvi. In die Natalis Domini, Paschae et Pentecostes, ante capitulum, descendit procurator inferius, cum frater vel alius est communicandus; atque potest in domo inferiori missas debitas reddere, sicut et prior, exceptis missis anniversarii et tricenarii, quae superius reddi debent.

Item in domo inferiori fratribus capitulum tenet, eosque corrigit et reprehendit. Mercenarios etiam corrigere et reprehendere debet.

xxvii. Ad eundem pertinet festivitates, ieiunia Ecclesiae et Ordinis, preces fratribus, qui diebus festis non ascendent ad domum superiorem, post vespas intimare, et fratribus, qui non adsunt, hoc ipsum debet per coquinarium significare: procuratoris est in domo inferiori pulsare ad Primam.

xxviii. Quando aliquid inordinate vel minus discrete fieri videt ibidem, illico debet reprehendere, et ille, qui reprehenditur, prostratus, statim debet veniam postulare.

xxix. In festo Dedicationis, cum fratres thurificandi sunt, thuribulum cum incenso, ad conversos thurificandos vel hospites, si adsint, post thurificationem altaris, tradit coquinario, vel, si deest, antiquiori. Ad vespas utrasque, matutinas et missam, candelas accendit: si die crastinâ sit festum capituli, antequam ascendet, dicit omnes horas in ecclesiâ.

xxx. Propter festum Dedicationis et Reliquiarum ecclesiae inferioris, prior et procurator ieiunium non infringunt.

xxxi. Greges annis singulis, cum vadunt ad hyemandum et cum redeunt, a procuratore numerentur.

I. Singulis diebus dominicis, vel sabato praecedenti, aut semel ad minus in septimanâ, et praecipuis festis, monachi non celebrantes, tam novitii, quam professi, confiteantur priori, vel ab eo deputatis. Propter hoc tamen non prohibemus, quin aliâs super hebdomadam confiteri possint in capitulo, vel de licentiâ prioris in cellis

II. Celebrantes vero multum hortamur ut confessionem sacramentalem frequentent. Propter hoc enim quotidie post Primam pulsamus pro confessionibus sa-

ciendis; et tunc confessarii deputati accedunt ad locum constitutum, ut, qui quotidie confiteri volunt, quotidie confiteri possint (a), sicut est laudabilis mos multarum provinciarum et nationum nostri Ordinis, quod sacerdotes non legitime impediti saepius confiteantur, et quoptidie celebrent.

iii. Flexis genibus super formas procumbentes et nudato capite confessiones facimus, iniunctam autem poenitentiam a confessariis prostrato corpore et detecto capite reddimus, sed non eam quae in capitulo iniungitur.

iv. Per totum spatium quo fiunt confessiones, nullus debet libros in capitulo revolvere aut aliquem strepitum edere.

v. Priores possunt subditos suos absolvere ab omnibus peccatis et censuris Sedi Apostolicae non reservatis. Possunt etiam ex indulto domini Alexandri Papae IV, cum consilio discretorum fratrum suorum litteratorum et Deum timentium, cum eis dispensare super irregularitate contracta, sive priusquam Ordinem intraverint, sive post, nisi casus esset Sedi Apostolicae reservatus (b).

vi. Ad priorem proprie spectat confessiones sibi subditorum audire, sed, quia id solus commode non potest, teneatur nominare et deputare aliquos ex discretioribus monachis, qui ceterorum confessiones audire possint, unum scilicet in qualibet domo, in qua moran-

a) Sed cavendum est ne ex frequentissimo usu confessionis quaedam sicca constendi consuetudo oriat, quam non raro sequitur defectus contritionis et emendationis, unde in hoc consilio prudentis confessarii requirendum est et sequendum.

b) Omnes fere irregularitates ex defectu sunt reservatae Summo Pontifici; tollitur autem irregularitas ex defectu natalium per professionem religiosam, sed tantum quoad ordines suscipiendos; consulenda ergo sunt super hac re privilegia Ordini concessa, de quibus infra.

tur sex tantum monachi, duos vero ubi monachi sunt ultra sex. Sic autem ab eo deputati absolvere possunt ab omnibus etiam mortalibus peccatis, exceptis illis quae specialiter et expresse reservata sunt ipsi priori, a quo tamen etiam reservatorum huiusmodi absolutio committatur, quando casus occurrerit, in quo eam debere committi ipsi in primis confessarii iudicaverint. Quod si confessariis praefatis casus alicuius reservati facultatem petentibus prior dare poterit, possint nihilominus confessarii illa vice poenitentes, etiam non obtenta a priore facultate, absolvere, iuxta decretum felicitis recordationis Clementis Papae VIII super casuum reservationem ab omnibus regularium superioribus observandum de anno MDXCIII emanatum.

vii. Peccata vero mortalia priori specialiter reservata sunt haec (a): homicidium aut vulneratio, aut gravis percussio cuiuscumque personae, veneficium, sacrilegium, revelatio confessionis, furtum, seu rapina, usura, proprietas, omnis incontinentia actualis, sive lapsus carnis voluntarius opere consummatus, simonia, blasphemia in Deum et Sanctos eius, periurium, falsum testimonium, sortilegium, incendium, apostasia a religione, sive habitu dimisso sive retento, quando eo pervenerit ut extra septa monasterii fiat egressio, iniectio manuum violenta, falsificatio litterarum et sigillorum, rebellio seu inobedientia in suum superiorem, manifesta infamatio

a) Extat decretum domini Clementis PP. VIII quo capitulis generalibus datur potestas reservandi peccata gravia, quae pro religionis conservatione aut conscientiae puritate reservanda videbuntur, quod legendum est, et eius mens in omnibus servanda. Donati autem huic etiam reservationi sunt subiecti, sed in materia proprietatis et furti requiritur pro eis eadem quantitas, quae pro saecularibus censetur sufficiens ad mortale.

criminis quod quis alteri obiicit et non potest probare, magisterium conspirationis iniquae, odium inveteratum, idest in quo quis per mensem integrum perseveraverit, frequens disseminatio discordiae, quae frequens censetur quando sex vices superat; revelatio status et defectuum domorum vel personarum Ordinis, ex quibus mala opinio vel sinistra suspicio vel diffamatio apud audientes oriri posset, per aliquem scienter et malitiose facta alicui novitio aut extraneo, introductio mulierum incontinentiae causa infra clausuras domorum vel grangias, malitiosum impedimentum aut malitiosa retardatio aut apertio litterarum a superioribus (idest a reverendo patre, capitulo generali et visitatoribus, quibus adiunguntur etiam scriba capituli generalis et procurator generalis in Urbe) ad inferiores, et ab inferioribus ad superiores, et si quae alia inveniantur, quorum absolutio per statuta Ordinis nominatim et expresse reservatur priori, aut reverendo patri, vel capitulo generali (a).

viii. In casibus praedictis si quis offenderit, non poterit per deputatos ad confessiones audiendas absolvi, nisi prout iam diximus.

ix. Vicarius habet auctoritate capituli generalis potestatem plenam in his quae ad forum poenitentiae pertinent quoad priorem, et potest ipsum absolvere ab excommunicatione iuris et ab omnibus casibus non reservatis Sedi Apostolicae, ac cum eo super his dispensare; sed possunt nihilominus priores sibi ipsis confessarium eligere (b) unum ex deputatis, qui poterit eos etiam a praedictis reservatis absolvere: nec

1 Videtur legendum *intra* (R. T.).

a) Vid. num. LIX cap. XXII.

b) Istud est de iure communi, cap. *Ne pro dilatione*, extra, De poenit. et remiss.

tenebuntur sic confessi et absoluti, eadem peccata iterum suo vicario confiteri. Ex indulto etiam domini Alexandri Papae IV, unus ex monachis, quem ad hoc prior sibi elegit, potest ipsum priorem absolvere a sententiis et censuris ecclesiasticis, et dispensare cum eo super irregularitate in foro poenitentiali dumtaxat (a), dummodo non sit casus Sedi Apostolicae reservatus.

x. Mortuo etiam priore, vel quando absens esse debet ultra tres dies, vicarius in domo monachorum eandem habet auctoritatem in spiritualibus, quoad personas Ordinis, quam habet prior iure ordinario et ex statutis, et pariter priore excommunicato, suspensio vel interdicto, vicarius habet illam potestatem quoad personas Ordinis, quam habebat prior iure ordinario et ex statutis, donec ipse prior a censuris praedictis absolvatur, aut alius ei in prioratu subrogetur. Non enim potest ipse prior medio tempore, hoc est durante excommunicatione, suspensione vel interdicto, vicarium absolvere, aut alium in eius locum subrogare.

xi. Deputati ad confessiones audiendas ab excommunicatione possunt absolvere, sive minori sive maiori, a iure, quae non sit reservata; sed a reservata, sive a iure, sive ab homine lata fuerit, non possunt absolvere, sed remittunt ad priorem, vel, si casus sit Papae reservatus, poenitens recurrit ad reverendum patrem per se vel per interpositam personam, qui pro sua prudentia aliquem deputabit qui eum poterit absolvere.

xii. Verumtamen possunt priores, si volunt, alicui seu aliquibus ex confessariis in suis domibus ad confessiones

a) Per irregularitatem super qua in foro conscientiae dumtaxat dispensatur, illam intelligo, quae ex delicto occulto oritur et in foro conscientiae tantum cognito.

audiendas deputatis dare auctoritatem plenam aut limitatam absolvendi in praesentia vel absentia sua a peccatis sibi auctoritate ordinaria reservatis. Hortamur autem priores ut rarius et non sine urgente causa rationabili istud faciant, et si quando fecerint, curent ad tantum opus committere tales de quibus merito confidere possint, et qui sciant et valeant inter lepram et lepram, sanguinem et sanguinem discernere, et singulis salubre dare consilium, et necessarium adhibere remedium; nam hoc casu confessi his quibus est haec specialis absolvendi a reservatis peccatis facultas concessa, non tenentur iterum priori confiteri.

xiii. Vigore insuper facultatis per Apostolicam Sedem concessae personis nostri Ordinis in die Nativitatis et Purificationis beatissimae semper Virginis Mariae, et quae communiter apponi solet in apostolicis indulgentiis, possunt deputati ad audiendas confessiones absolvere ab omnibus sententiis et peccatis etiam reservatis Sedi Apostolicae. A ceteris peccatis non reservatis possint, ut supra dictum est, ordinarie deputati ad audiendas confessiones tam priorem suum quam ceteros subditos sibi confitentes absolvere et eis satisfactionem iniungere.

xiv. Quod si quis prior, procurator, monachus aut conversus in itinere constitutus (a) alteri quam priori suo vel deputato de aliquo mortali reservato confessus fuerit, domum reversus tenebitur iterum confiteri priori, aut prior vicario, nisi alium elegerit confessarium.

xv. Solus reverendus pater Carthusiae, et quos ad id subdelegandos duxerit, possunt, ex indulto SS. D. N. Pa-

a) Iter agentes ex iuris dispositione possunt confiteri cuilibet sacerdoti approbato.

pae Innocentii XI, per litteras in forma Brevis sub die xviii octobris mdcclxxxvii, emanato, personas Ordinis ab omnibus excommunicationis, suspensionis, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, a iure vel ab homine, quavis causa latis et inflictis, necnon a casibus etiam per litteras apostolicas in die Coenae Domini legi et promulgari solitas aut alias quascumque Romanorum Pontificum constitutiones quomodocumque Pontifici et Apostolicae Sedi reservatis, in foro conscientiae tantum absolvere et liberare.

xvi. Praedicti autem ut supra delegati per reverendum patrem ad absolvendum a casibus Sedi Apostolicae reservatis, non possunt alteri committere vices suas, cum sit in eis electa industria personae.

xvii. Nulli extraneo sacerdoti, sive saeculari sive etiam regulari, poterunt aliqui nostrum, quamdiu in domo Ordinis sunt, etiam transeuntes, licite confiteri, nisi priorum licentia impetrata, quam quidem licentiam priores absque causa multum rationabili non concedant, vel nisi quis ostenderit se habere privilegium sibi datae potestatis a domino Papa, expresso nomine Carthusiensis Ordinis.

xviii. Vigore etiam facultatis per Apostolicam Sedem concessae alicui personae Ordinis nostri, et quae communiter apponi solet in papalibus indulgentiis, quod videlicet quis possit sibi eligere confessarium idoneum saecularem aut cuiusvis Ordinis regularem, qui possit eum absolvere ab omnibus peccatis suis, etiam praedictae Sedi reservatis, nullus de Ordine nostro potest sibi alium eligere confessarium, quam subditus priorem, vel unum ex ordinariis ad confessiones audiendas in conventu deputatis.

xix. Praeterea personae Ordinis nostri, ex indulto domini Martini Papae V, possunt in mortis articulo eligere sibi confessarium (a), qui omnium peccatorum, de quibus contriti sunt et confessi, potest eis dare plenam remissionem.

Ordinatio anni mdcclxxxix. « Ex Sedis quidem Apostolicae gratia Ordo gaudet communicatione privilegiorum aliorum regularium Ordinum, et patet ex Bulla domini Gregorii Papae XV; sed, ne ullus unquam abusus ex tam amplis privilegiis irrepat inter nos contra mentem Ordinis et ipsius Sedis Apostolicae quae iuxta exigentiam temporum privilegia ipsa explicat aut restringit, statuimus et ordinamus, ne ulla persona Ordinis possit uti privilegiis, aliis regularibus concessis, circa casus, censuras et dispensationes, quae in nostris statutis expresse non habentur, absque scitu et consensu reverendi patris aut capituli generalis, ad quod pertinet privilegiorum istorum dispensatio ».

xx. Confessiones saecularium et aliorum qui de Ordine nostro non sunt, mercenariis exceptis qui nobis domesticis famulantur (b), sine superiorum suorum licentia audire non possumus nec debemus. Quod si de superiorum licentia ad nos venerint, erit in libera optione priorum ut recipiantur eorum confessiones, aut non. Verumtamen, quantum possumus, hortamur et suademus ut priores sese in hoc multum difficiles exhibeant, et nisi necessitas urgens vel evidens utilitas exigat, nullatenus dictas confessiones admittant, et ubi hactenus non fuit consuetudo dictas saecularium confessiones admittendi, nullo modo in

a) Circa indulgentias, vide Bullam domini Pauli Papae V, in *Bullario* tom. III, pag. 203 (tom XI, pag. 315 h. n. edit.).

b) Mercenarios non debemus absolvere a reservatis episcopo dioecesano, absque eius licentia: ad ceterorum autem saecularium confessiones audiendas requiritur eius approbatio.

posterum introducat; ubi vero iam forte introducta est, si sine scandalo et perturbatione magna fieri poterit, omnino tollatur, aut certe paulatim abscindatur; qua re nihil gratius Ordini per priores praestari poterit, cum natura nostrae professionis admissionem huiusmodi confessionum omnino recusare videatur: mulieres autem, etiam cum superiorum suorum licentia, nullatenus ad confessiones faciendas recipiantur.

xxi. Inhibemus universis personis Ordinis nostri, ne quisquam audeat, praeterquam in casibus a iure communi expressis, ministrare saecularibus et aliis non subditis sacramenta ecclesiastica ullo modo, aut levare infantem de sacro fonte, aut alia huiusmodi, quae nostrum statum minime decent.

xxii. Quicumque priori suo vel alteri sacerdoti impropaverit quod ipse suam vel alterius confessionem revelaverit (cum hoc peccatum, revelare scilicet alienam confessionem, sit gravissimum et detestabile crimen, nec probari possit, nisi ipse confessarius hoc dixerit, quod videlicet hoc vel illud a tali vel tali in confessione habuerit), nisi impropers probaverit, tamquam notabiliter criminosis incarceretur, nec inde educatur, donec famae illius, quem offendit, satisfecerit, et per capitulum generale seu reverendum patrem relaxari meruerit. Quod si prior hoc impropers, per tres menses sit extra sedem suam ubique in conventu, et per capitulum generale seu reverendum patrem, aut visitatores, prout casus exegerit, puniatur.

xxiii. Quod si legitime probatum fuerit aliquem revelasse confessionem, tamquam sacrilegus et enormiter criminosis incarceretur et sit perpetuo inhabilis ad audiendas confessiones et ad

omnia officia Ordinis, nec educatur de carcere donec iudicio capituli generalis aut reverendi patris condigne poenituarit.

xxiv. Omnes personae Ordinis nostri, cuiuscumque status, conditionis vel sexus fuerint, tam novitiae quam professae, quae missas non celebrant, primam dominicam cuiuslibet mensis, et ipso die Nativitatis et Coenae Domini, Paschae, Pentecostes, Eucharistiae, et sancti patris nostri Brunonis, cum praeparatione debita, SS. dominici Corporis Sacramentum in missa conventuali, nisi aliter essent legitime praepeditae, recipiant.

xxv. Laicos etiam de familia nostra et ceteras personas Ordinis aliunde venientes et servitores earum, si de peccatis rite confessi fuerint, communicare possumus post conventum.

xxvi. Consulimus et hortamur, ut, praeter publicam communionem quae sit supradictis temporibus, monachi non celebrantes, singulis saltem dominicis diebus et solemnitatibus in privata missa communicent.

xxvii. Cum nihil habeamus in terris venerabilius Corpore D. N. Iesu Christi et reliquiis Sanctorum, ac iis quae pertinent ad cultum ecclesiae, ordinamus ut priores omnem curam et diligentiam adhibeant, ut ipsa primum loca divino cultui dicata mundissima et nitidissima sint; deinde, ut vasa ipsa et theca, in quibus SS. Corpus Christi et reliquiae continentur, praeter omnimodam munditiam, argentea sint, aut ex aliqua decenti materia. Calices etiam et eorum tersoria, corporalia, pallae, et altarium paramenta, et omnis denique supellex et ornatus ecclesiae, mundissima in primis et decentissima debent esse; quoniam in divinis et ecclesiasticis rebus crassa quaedam negligentia indicat animum a timore Dei alienum.

xxviii. Cum aliquis nostrum fragilitatem patitur dormiendo, sic enim honestatis causa pollutionem nocturnam nominare solemus, celebrare aut communicare, vel non, nec laudamus, nec vituperamus; utrumque enim bene et male fieri potest, dum alii timore et reverentia abstinent, vel devotione aut spem maioris boni communicant, alii vero praesumptione et audacia quadam temere ad divina mysteria accedunt. Quapropter nihil super hoc melius statuendum esse iudicamus, quam si unumquemque pro facti qualitate suae atque confessarii sui conscientiae relinquamus.

xxix. Si tamen talis fragilitas esset, quod absit, peccatum mortale, nemo tunc debet communicare vel celebrare; sed pro timore Dei omnipotentis abstinere, nisi forte tunc aliquis infirmus necessario communicandus esset, aut missa in conventu celebranda, quae sine scandalo omitti vel transferri non posset, et nullus alius superesset sacerdos qui hoc faceret. In hoc enim et similibus casibus iudicamus cum timore et tremore, praemissa tamen confessione, poenitentem posse celebrare, imo etiam, pro dando viatico, debere. In omnibus vero aliis casibus quibuscumque, si fragilitas sit mortalis, omnes a communione et celebratione absterneant, et interim pro tanto reatu digne poeniteant et satisfaciant.

xxx. Eos vero, qui, cum fragilitas aut nullum aut veniale peccatum est, iudicant secundum Deum esse melius et utilius celebrare aut communicare quam abstinere, monemus ut quidquid in tali casu minus habent de munditia et puritate corporis, hoc totum suppleant humilitate cordis et devotione maiori.

xxxi. Si tamen aliquis sentiret se interius propter talem fragilitatem esse deordinatum et minus recollectum, lau-

damus, nisi necessitas aut scandalum aliud exigat, ut in tali casu a celebratione et communione absterneat.

CAPIT. VIII.
De capitulo.

I. Intrantes et exeuntes de capitulo, ad crucem, nudatis capitibus, inclinamus.

II. Lector capituli egreditur diebus dominicis cum dicitur versus, unus omnino. In festis super hebdomadam, dicto *Confiteor*, ipsius est prius claudere ostia quae sunt claudenda pro domorum consuetudine, postea librum praeparare. Quamdiu est ad lectorium, ibi non inclinatur dum dicitur *Gloria Patri* vel *Pater noster*, licet tunc conventus inclinet, nec pro defectibus ibidem factis veniam capit, nisi postquam omnia legenda legit et librum clausit.

III. Omni tempore post lectionem, regresso lectore ad sedem suam, statim prior *Benedicite* dicit, et vos, respondentes *Dominus*, aliquantulum inclinamus, et in certis quidem solemnitatibus fit sermo, prout notatur in calendario. Ceteris autem festis quae dicenda sunt pro consuetudine domorum prior dicit, et antequam incipit psalmum *De profundis*, qui de statuto possunt petere orari pro se vel suis, petant misericordiam; pro quibus, et pro benefactoribus et recommandatis, psalmus *De profundis* subiungitur.

IV. Quo cum suis orationibus finito, exeunt novitii, et dominicis diebus dumtaxat monachi omnes ordine antiquitatis publice recognoscunt culpas suas (*) de defectibus in divino officio, de statutis et caeremoniis male observatis, de fractione silentii, de absentia a divinis

*) *Ordinatio anni MDCLXXIX.* « Recognitio culparum diebus dominicis nunquam committatur (*omittatur?*) in absentia prioris, vicarius enim aut antiquior debent respondere culpas suas recognoscentibus iuxta n. VI, cap. V, secundae partis statutorum, poenitentiasque a statutis praescriptas imponere ».

et de tarditate veniendi ad ecclesiam. Hebdomadarius autem sacerdos, diaconus, cantor et lector refectorii, finita hebdomada, dominicam sequenti in capitulo dicunt culpas suas de defectibus factis in eisdem officiis. Quando vero pro alio legit aliquis in refectorio, non tenebitur dicere culpam suam in capitulo de lectura refectorii, nec lector hebdomadarius, nisi legerit saltem semel: recognoscere etiam tenetur culpam suam in capitulo, qui conventum errare fecerit, aut qui correctus ab emendatore errorem suum defenderit, vel qui confusionem aliquam in choro vel alibi in conventu fecerit, vel qui tantam moram fecerit veniendi ad ecclesiam, quod ab infirmario requisitus fuerit.

V. Dicentes autem culpas suas de fractione silentii debent exprimere locum, vices et qualitates personarum, et tenentur disciplinas cum virgis a praesidente recipere, nisi ea die celebrare habeant in conventu, vel nisi ea die sit communio generalis, vel nisi ex aliqua causa rationabili praesidens disciplinam in aliam poenitentiam commutet, et omnes priores servent et servari faciant istud statutum de disciplinis pro fractione silentii dandis; alias visitatores super hoc provideant. Dicentes etiam culpas suas de egressu cellae inordinato, debent exprimere tempus et vices.

VI. Dum culpae recognoscuntur, capitulum nullus intrare aut exire debet. Nullus etiam culpam suam vel alterius praesumat in capitulo vel alibi in conventu defendere. Qui contrafecerit, ad terram comedat, vel, arbitrio prioris, poenae subiaceat graviori.

VII. In capitulo non loquimur, nisi quando confitemur, aut capitulum tenetur, et tunc etiam nullus loquitur, nisi ea tantum quae ad necessitatem vel religionis observantiam pertinere no-

scuntur. Secreto autem loqui cum aliquo nulli licet ibidem vel ubicumque fuerit in conventu.

viii. Quacumque ex causa aliquis sit in disciplina, nullus audeat pro eo rogare in conventu, nisi volente priore.

Capit IX.
De lectore re-
fectorii, ipso
us rectorio.

i. Lector rectorii correctorem, ad quem pertinet lecturam rectorii ordinare et assignare, debet interrogare quid legendum sit, et congruo tempore libros qui ad legendum sufficiant in rectorium portare.

ii. Cum conventus ingreditur, lector stat versa facie ad orientem seu ad mensam prioris; inclinante autem conventu ad *Gloria Patri* et *Pater noster*, et ipse inclinat, versa facie ad conventum, *Iube Domine* dicit stando ibidem et eodem modo. Non debet autem sedere, donec sedeat qui praest conuentui, nec cooperire caput, donec prior mantile suum devolvat aut signum faciat. Quandocumque etiam homiliam a principio inchoat (a), caput nudat, et nos omnes similiter, donec ab eo dictum sit *et reliqua*.

iii. Historiam legit celerius, sermones et homilias tardius, aperte tamen et distincte legat omnia, ut possit intelligi, et tali voce quod possit audiri. Provideant autem procurator et coquinarius ne in rectorio tumultus aliquis aut vox nisi solius legentis audiatur.

iv. Quod lector, dato signo, dicturus est *Tu autem, Domine*, vel ultimum versum lectionis, caput discooperit, et responso a conventu *Deo gratias*, de rectorio descendit, et inclinat versa facie ad

a) Id intelligendum est de homiliis, quarum evangelium non fuit lectum in ecclesia, non vero de homiliis dominicarum intra octavas, quarum evangelium iam fuit lectum in solemnitate; tunc enim tantum dicitur homilia lectionis evangelicæ in dominicâ intra octavas talis solemnitate.

1 Legerem Quando (R. T.).

conventum. Si aliquis de libris, quos attulit, referri debet, novitius, vel ultimus, finito prandio, eum in ecclesiam vel capitulum desert, et si plures sint libri portandi, iuniores in ordine novitium aut ultimum iuvant.

v. Lector rectorii in rectorio benedictionem ad prandium vel coenam iterare non debet, gratias autem reddit in ecclesia vel in capitulo, nec unquam sine licentiâ in cellâ sequentem refectionem sumit. Quod si in rectorio coenam facere voluerit (a), nulla ibidem illi pitantia detur, sed sit contentus his quae ceteris fuerint conventualibus ministrata, nec tunc aliud quidquam die illâ ministretur ei in cellâ, nisi necessitate cogente.

vi. Similiter eis, qui faciunt coenam in rectorio, nihil aliud die illâ, nisi necessitate cogente, ministretur in cellâ.

vii. Quando lector rectorii diebus capituli supplet in ecclesia vices hebdomadarii, missam conventualem celebrando, supplet etiam eius vices in rectorio mensas benedicendo et gratias agendo: unde eo casu lectura rectorii transit ad eum, pro illâ die, cui post ipsum contigit ex ordine.

viii. Si lector rectorii non potuit inchoare hebdomadam suam, quam cito poterit debet eam recuperare, etiam post feriam quintam.

ix. In hebdomadâ Natalis Domini, lector rectorii legit duos dies, scilicet in dominicâ et die Natalis Domini, nisi eadem solemnitas in eadem dominicâ e venerit; tunc enim, sicut in hebdomadâ Paschae et Pentecostes, uno tantum legit die; deinde ceteri per ordinem et singuli dicunt culpas suas pro defectibus in lecturâ post expletum lectoris officium in dominicâ sequenti. Qui au-

a) Id intelligendum est quando lector non vult uti licentiâ sibi per superiorem oblata.

tem legit in Circumcisione Domini, diebus etiam capituli in eadem septimanâ sequentibus legere debet, sicut per annum solet fieri; sed intra Quadragesimam, quando in unâ hebdomadâ occurrunt tria festa capituli praeter dominicam, hebdomada illa inter duos monachos dividitur, et pro duabus hebdomadibus transit: nec secundus lector pro hac vice aliam hebdomadam lectionis in rectorio facit.

x. Intrantes, nudamus capita, et venientes contra sedes nostras, inclinamus ad crucem. *Benedicite* et sequentem versum incipit qui praest conuentui, similiter et versum post prandium et coenam.

xi. Mensas autem benedicit et gratias agit sacerdos hebdomadarius; si missam eâ die celebravit, qui eius vices supplevit, mensas benedicit. Excipiuntur festa in quibus totum officium prioris est et dies sepulturae defuncti. In his enim prior, vel qui eius vices agit, mensas benedicit. Similiter quando sepelitur defunctus in die in qua aliâs non fuisset in rectorio comedendum, prior, vel qui eius vices agit, mensas benedicit. Quicumque autem mensas benedicit, debet primo mensam prioris, si prior in eâ sit comesturum, benedicere; deinde mensam chori sinistri, deinde mensam conversorum, si adsint, et postremo mensam dextri chori.

xii. Datâ benedictione lectori, omnes inclinamus ad crucem, et media pars conventus intrat a parte superiori scannorum, et alia pars a parte inferiori, tenemusque nudata capita donec prior post unum aut alterum versum lectionis mantile suum devolvat, aut aliud signum faciat; sed neque sedemus, donec praesidens sedeat primus.

xiii. Apponenti aliquid nobis et renoventi inclinamus, et ipse nobis. In

apponendo autem et removendo scutellas, post priorem et hospites, si adsunt et ad mensam prioris comedunt, semper incipitur a dextrâ parte rectorii. Pitantiam in rectorium appositam nullus ad se trahit, donec ille, qui apposuit, redierit ad sedem suam, et praesidens ad se traxerit sibi appositam pitantiam.

xiv. Oculos ubique sed in rectorio maxime tenere debemus, ne aliquam murmurandi vel ridendi materiam nobis asserant.

xv. Panem nostrum et pitantiam ita debemus aequaliter scindere tam in rectorio quam in cellis, ut, quod residuum fuerit, honeste cuilibet possit apponi. Vinum quoque in scyphos cum tali quantitate apponendum est, ne illud cogamur in vasa refundere; bibentes autem, duabus manibus scyphum tenemus.

xvi. Monachus nolens ea quae sibi apponuntur comedere, alteri porrigere fas non habet. Scutellas non exponimus donec prior suam exponat; et cum duae scutellae adponuntur, quando exponimus eas, unam infra alteram ponimus, nisi tantum de cibis illatis remanserit, quod id facere sine immersione nequeamus.

xvii. Quando lector rectorii, dato per praesidentem signo, dicturus est *Tu autem*, vel ultimum versum lectionis, capita nudamus, nec surgimus donec responderimus *Deo gratias*, quando dicendum est. Postquam vero surreximus, antequam incipiatur a praesidente versus pro gratiarum actione, inclinamus ad crucem; et similiter post inceptum psalmum *Miserere mei Deus*, quando a rectorio in ecclesiam pergimus.

xviii. De rectorio novitius primus exit, excepto illo qui praecedit ad ape-

1 Forsan *intra* (R. T.).

2 Forsan *alatis* (R. T.).

riendam ecclesiam, et excepto die Coenae Domini, post collationem mandati, quia tunc prior primus exit.

xix. Qui praecedenti horae in ecclesia immediate ante refectionem cantatae non interfuerit, non poterit ad refectorium post illam horam convenire, et qui in refectorio non fuerit pransus, coenam in eo sumere non debet. Qui vero prandet in refectorio, a coena sine licentia abesse non debet, dummodo vespere interfuerit.

xx. In refectorio monachorum nulli nostrum licet loqui, nec converso unquam comedere. Nunquam in refectorio conversorum, nunquam in refectorio monachorum comedimus, nisi quando iuxta statutum in refectorio comedere debemus, nunquam, exceptis propriis cellis, in aliqua domo vel officina monachi manducant aut bibunt, nisi prior et procurator, nemo autem unquam nostrum in aliena cella.

xxi. Ad coenam in refectorio non ova, non pisces, aut aliqua talis pitantia, nec etiam coquina (a) unquam detur, nec ab aliquo tunc comedatur: prior et procurator qui contrafecerint, aut fieri permiserint, necnon omnes qui comederint, prima die sequenti sine capitulo a vino abstinere teneantur. Verumtamen in domo Carthusiae, tribus diebus capituli generalis, prioribus in refectorio coenantibus aliqua pitantia ministratur.

xxii. In coenis etiam cellarum diebus binae refectionis servetur frugalitas et carthusiana simplicitas. Propterea sufficere putantes duo ova, aut aliud aequivalens pro singulis, prohibemus omnes superfluos abusus tamquam statutis et sobrietati carthusianae religionis repugnantes.

xxiii. Diebus dominicis, aut ultimo continenter sequente festo quo comedi-

a) Vide sensum huius verbi infra n. xx c. x.

tur in refectorio, post coenam et peractas in ecclesia gratias, tamquam Christi mendici ad refectorii ostium panes singuli recipimus, eos tradenti inclinantes, et ipse nobis. Quod si in iam dicto festo ieiunium occurrat, postridie ad cellas deferuntur.

xxiv. Absente conventu nullos licet in refectorio admittere ad refectionem sumendam.

xxv. In die Coenae Domini ad collationem, quae fit post mandatum in refectorio, nihil omnino praeter vinum et aquam ministretur. Nectar quoque, aut alias quaslibet species vini, et specierum confectiones, nullo unquam tempore in refectorio ministramus.

xxvi. Alienum prorsus est a carthusiana sobrietate et voluntaria paupertate de victualibus murmurare, maxime coram conventu. Propterea quicumque id facere praesumpserit, privetur ea re pro qua murmuraverit. Non tamen pro hoc prohibere intendimus, quin quilibet suas necessitates superiori exponere possit cum modestia et animi resignatione, sed volumus praesidentes domorum sibi subditis necessaria iuxta formam Ordinis sufficienter providere, et nihilominus malas consuetudines contra sobrietatem et attritionem nostri propositi salutaris in animarum dispendium circa cibos superfluos et lautiores omni cum diligentia efficaciter propulsare. Hortamur autem et obsecramus subditos omnes in Domino pro sua salute et totius Ordinis honore, ut cum omni humilitate, mansuetudine et patientia in hoc suis praelatis obtemperent, nec inde murmurent, aut praelatos suos aliquatenus inquietent, si divinam et Ordinis voluerint ulationem evadere.

i. Secundam, quartam et sextam feriam, ex antiqua consuetudine, pane et aqua et sale,

1 Forsan nos pro eos legendum (R. T.).

CAPUT X.
De abstinentia et ieiunio.

si cui placuisset, contenti eramus; quod quia dudum in desuetudinem abiit (a), volumus ut unam ad minus in septimanam qualibet abstinentiam omnes monachi faciant, quos infirmitas, aut senectus, aut debilitas non excusat, vel alia causa, quae priori rationabilis videatur. Nec tamen propter hoc antiquam consuetudinem de faciendis abstinentiis feriam secundam et quartam irritamus seu prohibemus his qui illam observare voluerint, et iudicio prioris potuerit¹.

ii. Nulli detur gratia generalis de abstinentiis semel qualibet hebdomadam non faciendis, sed qui gratiam super his obtinere volent, misericordiam petant eo die, quo fieri debet abstinentia, nisi legitimo detineantur impedimento. Nulla autem occasione diebus abstinentiae deputatis butyro, caseis, aut ovis utimur, quamdiu in domo aliqua Ordinis sani sumus, similiter nec in Adventu.

iii. In itinere tamen constituti, quando pisces aut alii convenientes cibi non reperiuntur, praedictis diebus abstinentiae uti possumus ovis, butyro, caseis et similibus lacticiniis. Hospitibus etiam, qui de Ordine nostro non sunt, permitimus ova et lacticinia, quando illis vesci licitum est, ministrari.

iv. In vigiliis Natalis Domini, Ascensionis, Pentecostes, Corporis Christi, S. Ioannis Baptistae, apostolorum Petri et Pauli (b), Conceptionis, Nativitatis, Praesentationis, Purificationis, Annunciationis, Compassionis et Assumptionis beatissimae semper Virginis Mariae, sancti patris nostri Brunonis, et Omnium Sanctorum, fit abstinentia, nisi veniant

a) In antiquis statutis secundae partis haec dissuetudo tam (iam?) expressa habetur.

1 Potius lege potuerint (R. T.).

b) Haec abstinentia fit in vigilia sancti Nicolai, nisi occurrat in dominica, quo casu fit sabbato praecedenti.

in festis duodecim lectionum. Propter hoc tamen non praecipitur abstinentia frequentior, quam semel in septimanam.

v. Quando festum duodecim lectionum occurrit in vigilia Pentecostes, abstinentia fit die praecedenti, et in ipsa vigilia abstinemus et lacticiniis, etiam in refectorio. Cum autem festum duodecim lectionum occurrerit in vigiliis Ascensionis vel Corporis Christi, fiat abstinentia feria sexta sequenti, et in praedictis vigiliis abstinence a lacticiniis.

vi. Cum vigilia¹ Corporis Christi et B. Ioannis Baptistae in una occurrerint hebdomadam, in vigilia Eucharistiae fiat abstinentia Ordinis, in altera vero a lacticiniis. Quando autem festum Corporis Christi in vigilia B. Ioannis Baptistae occurrerit, fiet abstinentia feria quarta praecedenti, et ipso die Eucharistiae nec ieiunamus nec a lacticiniis abstinemus ob reverentiam tantae solemnitatis.

vii. Quando vigilia B. Ioannis Baptistae et vigilia apostolorum Petri et Pauli occurrunt in eadem hebdomadam, in prima vigilia fit abstinentia, in secunda vero ieiunatur, et dumtaxat a lacticiniis abstinetur; quod etiam servatur in vigilia Visitationis B. Mariae.

viii. Quando vigilia Annunciationis accidit feria secunda vel tertia hebdomadae sanctae, abstinentia non fit in ipsa vigilia, sed in die Parasceves; quando vero dictum festum celebratur infra octavas Paschae, ipsius vigilia nec ieiunamus nec a lacticiniis abstinemus.

ix. Si festum duodecim lectionum feria sexta hebdomadae minutionum occurrat, abstinentia fit in sabbato, et pariter si Circumcisio Domini occurrat feria sexta, abstinentia fiet sabbato sequenti.

x. Quando feria sexta occurrit festum duodecim lectionum, abstinentia fit fe-

1 Edit. Main. legit vigilia (R. T.).

ria quarta, deinde devenit ad feriam secundam, deinde ad sabbatum, deinde ad feriam tertiam, deinde ad feriam quintam, sic quod saltem in hebdomada fiat abstinentia, exceptis septimanis Paschae, et Pentecostes, et Natalis Domini, quando accidit in dominica, aut feria secunda, vel sabbato. Quod si feria sexta festo impedita fuerit, et occurrat feria tertia vel quinta ieiunium Ecclesiae, volumus abstinentiam fieri feria quarta vel secunda.

xi. Volumus ut nihil accipiatur, etiam gratis oblatum, pro pitantiis dandis diebus abstinentiae deputatis, sed si quid detur, alio die expendatur. Circa pitantias etiam quae dantur feria secunda et quarta, et interdum diebus abstinentiarum, praesidentes domorum, et inde visitatores diligenter invigilent, ut non indifferenter statuta relaxentur; sed, pensata locorum et personarum qualitate, pitantiae ipsae moderentur et restringantur.

xii. Die qua debet fieri abstinentia, monachi extra proprias cellas non laborent; nec tunc eis spatia aut recreationes concedantur.

xiii. In vigiliis beatorum Iacobi, Bartholomaei, Laurentii, Matthaei, Simonis et Iudae, Andreae, Thomae, et Matthiae, ieiunium cum commemoratione servetur et fiat.

xiv. Feria secunda et tertia Rogationum, lacticiniis quidem utimur, sed ieiunium servamus; nec etiam si tunc festum apostolorum Philippi et Iacobi contingat, illud infringimus.

xv. Ieiunia temporalia suis temporibus cum tota Ecclesia observamus, et quoties occurrit Ecclesiae ieiunium, a nobis servatur iisdem diebus, et quemadmodum ipsa Ecclesia servat, adeo in festis etiam solemnibus, si tale occurrat ieiunium, semel tantum reficiamur.

† Forsan legend. vel addend. *semel* (n. r.).

xvi. Ab Exaltatione S. Crucis usque ad Pascha non nisi semel in die reficimur, exceptis festis capituli extra Adventum et Quinquagesimam occurrentibus, et minutionum diebus; et hoc inviolabiliter observatur, exceptis infirmis, valetudinariis, itinerantibus, debilibus, senibus et minutis. Alias vero si prior frangerit vel fecerit frangi (a), sit extra sedem suam in ecclesia per quadraginta dies, et si vicarius id fecerit, sit novilius per quadraginta dies.

xvii. In die tamen susceptionis novi prioris et in die sepulturae fratrum nostrorum, ieiunium solvitur: nisi tale esset quod pro festo capituli minime frangeretur.

xviii. Similiter, propter hospites nostri Ordinis, vel etiam extraneos, dummodo graves et honestae personae fuerint, de sero ad nostras domos venientes, permittimus hospitalitatis gratia prioribus et procuratoribus ieiunium, quod non sit de Ecclesiae praecepto, frangere.

xix. A Pascha vero usque ad festum Exaltationis, exceptis praedictis ieiuniis, et feria sexta in qua festum capituli non occurrit, iterato reficimus. Verumtamen, ut aliquod saltem vestigium abstinentiae priorum patrum nostrorum, quam in hoc etiam tempore feria secunda et quarta faciebant, apud nos remaneat, volumus ut feria secunda et quarta hebdomadae, quae festum Pentecostes praecedit, ieiunium servetur, quatenus per hoc etiam ad tantam solemnitatem et Spiritus Sancti susceptionem melius praeparemur.

xx. (b) Coquinam seu pitantiam nobis

a) Subaudi absque rationabili causa, iuxta id quod exprimitur cap. x num. xvii

b) Per verbum istud intelligitur species pulmenti apud nos in prandio tantum ministrari solita.

ministratam non debemus in crastinum neque etiam in vesperam sine licentia reservare.

xxi. Extra horas refectionis aliquod alimentorum sumere aut vinum bibere nulli nostrum licet, nisi infirmitas, debilitas, aut alia rationabilis causa excuset. Verumtamen conceditur diebus ieiunii sero cum vino frustulum panis sumere, ne potus noceat.

xxii. Quoties aliquis nostrum, ubicumque fuerit, scienter biberit purum vinum, nisi urgente necessitate, toties abstineat a vino, quando bibere poterit ordinate.

xxiii. Vinum et cervisia tali mensura ministrentur ut nulla detur occasio notabilis excessus; quod si aliqua sit persona Ordinis, quae, incauta sumptione vini vel cervisiae, patiat aliquid detrimenti quoad usum rationis vel valetudinem corporis, priores taliter restringant mensuram utriusque, ut natura sic habeat necessitatem suam, ut tamen nullum in corpore vel conscientiae patiat detrimentum.

xxiv. Qui secundum sanctissimam nostri Ordinis consuetudinem, a sanctis patribus nostris introductam, omnem esum et sumptionem carniarum et omnium quaecumque ex carnibus quomodolibet constent, sive per modum cibi, sive per modum potionis seu sorbitionis sumantur, a nostro proposito abieciimus: statuimus ut quicumque nostri Ordinis professus huius tam laudabilis institutionis transgressor extiterit, carnes videlicet comedendo (a), seu alicui personae Ordinis ministrando, aut comeden-

† Videtur legendum *Quia* (n. r.).

a) Extat excommunicatio a sanctissimo domino nostro Paulo V Summo Pontifice lata in eos qui vellent adhuc uti quomodolibet licentia, a Poenitentiarum Romana a quibusdam olim obtenta pro aegrotis, in praeiudicium huius laudabilis constitutionis.

tibus vel ministrantibus consentiendo, vel non prohibendo cum potuerit prohibere, vel qui infra domus suae clausuram quibuscumque personis carnes ministraverit, seu ab aliis permiserit ministrari, nec prohibuerit prohibere cum valebit, si prior vel vicarius aut procurator hoc fecerit, ipso facto, tamquam ipsius sui instituti calumniator et transgressor, obedientiam perdat, et vocibus ac locis debitis et ceteris obedientiis Ordinis careat in aeternum; si vero simplex monachus aut alia quaevis persona Ordinis extiterit, voce, loco, ac obedientiis carens, perpetuo ad capituli generalis voluntatem carceri mancipetur. Hanc autem laudabilem constitutionem ad omnes moniales nostri Ordinis, et eis praesidentes, de verbo ad verbum extendi volumus et iubemus. Carnes autem mortuae nunquam vendantur in Ordine.

xxv. Disciplinas vel vigiliis, seu quaevis alia religionis exercitia, quae nostrae institutionis non sunt, nulli nostrum, nisi priore sciente et favente, facere licet.

xxvi. Nullus etiam prior vel subditus faciet abstinentias, praeterquam ab Ordine constitutas.

xxvii. Sed si cui nostrum prior voluerit iniungere ut plus sibi indulgeat in cibo et somno vel alia qualibet re, quam statutum decernat, aut e converso si durum et grave aliquid praeter statutum ei imponere voluerit, repugnare fas non habemus: ne cum ei restiterimus, non ei, sed Domino, cuius erga nos vices gerit, restitisse inveniremur. Licet enim multa sint et diversa quae observamus uno tamen et solo obedientiae bono, cuncta nobis fructuosa futura speramus.

† Videlicet *intra* (n. r.).

‡ Male edit. Main. legit *et pro ad* (n. r.).

I. Humanae compatentes infirmitati, permittimus, etiamsi nullus, omnino minuatur, easdem recreationes monachis dari, quae hactenus diebus minutionum, quando aliqui minuebantur (a), concessae fuerunt. Igitur post octavas Paschae, post solemnitatem apostolorum Petri et Pauli, secundam hebdomadam septembris, septimam ante Adventum, et hebdomadam ante Quinquagesimam, licebit per tres dies seriales continuos his reficere et recreationes iuxta domorum consuetudines visitorum iudicio approbatas habere.

II. Et ne ex huiusmodi minutionibus aliqui abusus contra Ordinis intentionem et formam statutorum nostrorum ullo unquam tempore invaleant aut tollerentur, statuimus ut minutionum diebus praedictis divinum officium diurnum, pariter ac nocturnum eadem gravitate et devotione persolvatur, quae ceteris diebus serialibus super annum solet persolvi. Cui etiam omnes omnino intersint, nisi legitimo aliquo impedimento detineantur, et tunc etiam de licentia praesidentis; alias beneficium minutionis eiusdem diei amittant. Quod ut fieri possit, taliter per praesidentes disponantur spatiantia, uno tantum trium dierum praedictorum dari solita intra vel extra domum, quod omnes vesperis interesse possint.

III. Pitantias autem, quae dantur praedictis diebus, nolumus excedere pitantias illas quae quibusvis festivis diebus anni in qualibet domo dari solent. De quibus pitantiis ordinandis prohibemus omnino monachis se ullo modo intromittere, et hoc priores et visitato-

(a) Qui extra tempus minutionum hic praefixum minuuntur, non possunt praetendere aliquam recreationem sibi esse concedendam, quia istae recreationes statutis tantum temporibus annexae sunt.

1 Edit. Main. legit concessa (R. T.).

res faciant inviolabiliter observari, excessus reprimendo, et importunos ac contradicentes sua auctoritate compe-scendo et digne puniendo.

IV. Porro sic minutionum recreationes concedi volumus, ut tamen ieiunium sextae feriae propter eas nunquam frangatur. Quod si propter aliquod impedimentum non possint in una hebdomadam continuari tres dies minutionum, in tali casu liceat anticipare vel postponere dictas minutiones, iuxta arbitrium et dispositionem praesidentis.

V. Rasura monachorum fiat per totum Ordinem bis in mense, in qua stricte servetur silentium.

VI. Infirmis secundum possibilitatem domus omnia necessaria et expedientia charitative praeparantur. Quia tamen, secundum beati Benedicti dicta, ne superflua vel impossibilia petendo vel murmurando servientes sibi contristant, diligenter moneantur attendere, et ut memores arrepti propositi, sicut sanos religiosos a sanis saecularibus, ita aegrotos religiosos ab aegrotis saecularibus debere cogitent discrepare; nec illa in eremis, quae vix in urbibus inveniuntur, exposcere. Omnino tamen prior provideat ne infirmi a servitoribus vel aliis negligantur. Verumtamen esus carni-um, cui Ordo renunciavit, nulli nostrum conceditur, etiamsi sit leprosus.

VII. Prior dispensare potest circa infirmos in comedendo lacticinia diebus abstinentiae et in Adventu, et etiam, si tamen infirmitatis magnitudo id exigat, in Quadragesima, in deponendo cilicium et caligas, et lecti duritiem minuendo, et conversum aut famulum, qui eos in cellis custodiat, ministrando, Procurator etiam et coquinarius diligentes et benigni sint circa infirmos, et etiam circa hospites et mercenarios, quando eos contigerit aegrotare.

VIII. Infirmus, qui non potest ecclesiam et conventum sequi, debet, si commode possit, interesse capitulo. Quando autem et quomodo canonicas horas dicere teneatur, habetur in prima statutorum parte.

IX. Medicinis perraro et nonnisi urgente necessitate et cum licentia prioris utimur: similiter sine licentia prioris nullus nostrorum minuitur.

X. Si quae personae Ordinis nostri artis medicinae fuerint peritae, in extraneis medicinam nullatenus exercent, nec etiam in nostris, nisi in levioribus infirmitatibus et in quibus nullum verisimile mortis periculum timeri possit, nisi aliud necessitas aliquando exigere videatur.

XI. Nullus nostrum propter rupturam vel aliam quacumque causam se inscidi faciat vel alium inscicat, nisi de licentia prioris Carthusiae et cum consilio probatorum chirurgorum.

XII. Nulla persona Ordinis nostri suo priori aut visitori infesta sit pro licentia obtinenda ut mittatur extra domum ad medicos aut alia loca; alioquin sit in disciplina generali ad Ordinis voluntatem. Priores tamen eis de necessariis provideat in domibus suis, prout eorum exiget infirmitas, nec petant pro eis dictas licentias.

XIII. Natationes et lotiones corporum in mari, fluminibus, stagnis vel similibus aquis, tamquam parum honestas et periculosas, omnino omnibus personis nostri Ordinis prohibemus.

XIV. Ad vestitum accipimus tria cilicia, duo lumbaria, id est funiculos, quibus renes super carnem praecingimus; tunicas magnas, sive superiores duas, quae nec nimis longae sint, nec nimis breves; cucullas totidem, quarum capita sint quadrata, nec duorum palmorum latitudinem excedant in longum

vel in latum; tunicellas parvas ad carnem, supra tamen cilicia, tres; cucullas parvas duas, caligarum paria tria, pedulum quatuor, pelliciam unam magnam, quae sine speciali licentia nunquam findatur, sagum pellibus suffrutum unum, et sagum simplex unum, cingulum seu zonam unam ex canape vel ex albo corio, aut ex utroque contextam, calceos diurnos et nocturnos, seu subere vel ligno compactos, quos a coeno, nive et pluvia, quantum possumus, custodire debemus, pileos duos.

XV. Officiales etiam, quando terminos exeunt, et novitii ubique in conventu, cappas nigras deferunt (*), quarum capita trium palmorum in longitudine et duorum cum dimidio in latitudine mensuram non transcendunt. Ex indulto etiam apostolico, personae Ordinis nostri possunt deferre pileum vel capellum de filtro, monachi scilicet nigrum, conversi castaneum, cum cappa eiusdem coloris: in quibus tamen nulla ponatur curiositas aut foderatura vel circumferentia ex serico.

XVI. Verum, quoniam tanta est regionum diversitas, ut frequenter, quod in una est necessarium, in altera sit superfluum, et ita nulla possit certa et universalis lex pro omnibus statui, concedimus in unaquaque provincia, sive natione, omnia illa aut dari aut negari iudicio et pro domorum consuetudine ac facultate videbuntur esse danda aut deneganda. Hortamur autem et obsecramus in visceribus domini nostri Iesu

(*) *Ordinalio anni MDCXLVIII.* « Priores et officiales ex quacumque causa, praeterquam in solo transitu, accedentes ad urbes, decenter per eas incedant, hoc est cum cappa talari ad formam Ordinis, nisi in urbibus a domibus suis valde remotis cogantur per paucos dies ex negotiorum occurrentia commorari, et exceptis casibus improvisis ».

Christi omnes et singulos priores et visitatores nostri Ordinis, ut in his et aliis etiam omnibus suorum subditorum necessitatibus ac veris indigentis sublevandis, quantum facultates domorum patiuntur, cum omni charitate et promptitudine se faciles exhibeant: nec omnino in hoc patiantur se iuste reprehendi posse.

iv. Ad lectum non utimur lintheamentis laneis, sed laneis dumtaxat ex aliquo grosso panno patriae, nec lectis plumeis, aut matris seu mattalatiis, sed stramine seu paleis solummodo, intra crassam et asperam aliquam telam in modum sacci inclusis, aut etiam solummodo desuper coopertis vel pro consuetudine provinciarum tectis panno crassiore aliquo. Et praeter haec habemus etiam pulvinar et lintheamentum unum laneum ex panno grosso, et coopertorium vel coopertoria iuxta consuetudinem domorum et necessitatem personarum. Reliqua autem utensilia cellae tam ad mensam, quam ad alios necessarios usus dentur unicuique quantum necessitas et ratio, iudicio prioris, postulaverint.

v. Et quoniam ad omnes quidem monachos, maxime tamen ad nos, humilitatem attritionemque pannorum, et universorum, quibus utimur, utilitatem¹, paupertatem et abiectioem certum est pertinere, iniungimus prioribus ut tam in induendis se ipsis, quam religiosis, non alios emant vel emi faciant pannos, quam grossos et rudes iuxta morem patriae et intentionem Ordinis, et omnem curiositatem ac superfluitatem religiosae simplicitati et paupertati contrariam a se et sibi subditis removeant.

vi. Propterea cellas singulorum aliquoties perscrutentur, et si quid in ve-

¹ Potius lege *utilitatem* (n. t.).

stibus, libris, imaginibus et aliis utensilibus invenerint superfluum, curiosum aut carthusianae utilitati et humilitati incongruum, omnino tollant, atque in utiliore usum convertant, sine ulla personarum acceptatione. Nec quisquam subditus praesumat inde murmurare aut suum superiorem inquietare: aliàs, quoties id fecerit, toties ad terram comedat, aut aliter arbitrio prioris ob suam contumaciam puniatur.

vii. Visitatores etiam in actu visitationis sollicitè inquirent an ista observentur, et, quos invenerint culpabiles, acriter reprehendant, atque, si opus fuerit, qualitatem panni iuxta praesens statutum praescribant, scientes se supremo iudici districtam rationem reddituros, si in his negligentes fuerint inventi. Et ideo a se ipsis primum incipiant, et, quod volunt et debent in aliis reformare, id ipsi primum factis exhibeant. Liceat nihilominus prioribus et aliis officialibus extra terminos exeuntibus vestes habere non meliores sed aliquantulum pro necessitate leviores.

viii. Nullus prior, monachus vel conversus nostri Ordinis in itinere constitutus mantellum saecularem seu cappam a caputio separatam portare praesumat, nisi propter imminetia pericula evitanda: alioquin per capitulum generale vel visitatores, iuxta casus et personae exigentiam, puniatur.

ix. Porro interdiciamus universis personis Ordinis ne emant aut fieri faciant vel etiam oblata recipiant in suos usus cultellos, cochlearia, schyphos, fuscinulas, dentiscalpia, auriscalpia, rosaria, seu coronas, cruces, agnusdei et cetera quaecumque ex auro, argento, lapide pretioso, serico, aut ex alià pretiosa et curiosa materià fuerint ex toto vel in parte. Quidquid vero tale quis habuerit, consignet illud in manus sui

prioris, qui pro sua prudentià illud in pios usus convertet. Ipsos tamen ceteros agnusdei et ceteras reliquias aureis aut argenteis ornamentis inclusas nullo modo intendimus prohibere et alienare, sed volumus simpliciter et honeste includi, et iuxta cuiusque devotionem, de prioris consensu, aut portari, aut etiam in ecclesià inter alias reliquias servari.

x. Libros etiam quoscumque deauratos et inargentatos fieri vel emi prohibemus: similiter omnia horologia parva portalitia prohibemus; nisi forte ex aliquà causà rationabili priores iudicaverint aliquibus officialibus ea esse permittenda; et tunc talia esse debent quae non sint ullo modo curiosa et pretiosa, sed, quae viliori et minori pretio emi possint. Maiora pariter horologia seu excitatoria his tantum permittantur, quibus arbitrio prioris videbuntur esse necessaria, et ea talia sint, quae nullo modo a carthusianà humilitate et abiectioem discrepent.

xi. Tapetia universa, et eorum loco panni virides, sive aliter quomodocumque colorati, nisi in ecclesià et hospitio nobilium, ubi est consuetudo, et cussini picturati, nisi in ecclesià tantum, in usu apud nos non habeantur.

xii. Pelliciolas vulpinas et de animalibus silvestribus, et tunicas ac cucullas diurnas de fustano et sagia, et quascumque lineas interdiciamus universis.

xiii. Nulla domus, quae debet ultra centum scuta, quoad ditiores domos, vel quinquaginta, quoad mediocres, vel viginti quinque, quoad minores, licite possit aedificare aliquod aedificium novum nisi prius persolverit tale debitum, aut talem pecuniam habeat, vel de propinquo habitura sit, quam suo tempore pro tali debito restituat creditoribus: nisi forte ruinae aut maioris damni periculum immineret, si talis fabrica

retardaretur; tunc enim et non aliter poterit fieri.

xiv. Porro omnia curiosa et superflua aedificia omnino prohibemus universis^(*); ea vero, quae, licet non sint necessaria, utilia tamen et commoda esse videbuntur, nullus facere praesumat sine consilio et consensu sui conventus, vel saltem officialium et duorum ex discretioribus, et nisi uterque visitator provinciae debite et sufficienter informatus fuerit de commoditate talis aedificii, et de loco et formà ipsius, et de expensà necessarià pro eius constructione, et quod domus, quae vult tale aedificium fabricare, non sit gravata debitis aut aliis oneribus, sed bene provisus suis omnibus necessariis, et praeter haec habeat aut habere possit pecuniam ad tale aedificium requisitam. Quibus omnibus bene intellectis, visitatores poterunt, et non aliàs, dare licentiam istud aedificandi, quam etiam licentiam in scriptis suis parvis sigillis munitam priori domus relinquunt (a); si tamen tale aedificium novum indigeat expensà mille circiter scutorum quoad ditiores domos, vel quingentorum quoad mediocres, vel centum quoad minores, quae non distant a Carthusià ultra tres dietas, non poterit aedificari, nisi, ultra praedicta omnia, accedat etiam licentia reverendi patris. Quod si alter visitatorum aedificare voluerit, praedictis omnibus conditionibus servatis, tenebitur prius convocare suum convisitatorem

^{*)} *Ordinatio anni MDCLII.* « Sub poenà absolutionis praecipimus prioribus domorum ut servant § IV (XIV?) cap. XII secundae partis novae collectionis statutorum de aedificiis, quem declaramus debere intelligi non de solis novis aedificiis, sed etiam de restorationibus aedificiorum antiquorum, in quibus sit notabilis mutatio structurae ».

a) Vide ordinationem anni MDCLXXVI in fine huius capituli, *Ut tollantur*, etc.

cum alio discreto priore: qui, examinatis omnibus praedictis, licentiam ei in scriptis dabunt, vel, si non probaverint, danegabunt.

xv. Picturas et imagines curiosas, aut aliquid inhonesti habentes, in ecclesiis et domibus Ordinis, sive vitreis, sive in tabulis, lapidibus, parietibus et locis aliis, tamquam derogantes et contrarias honestati morum et nostrae religionis simplicitati et humilitati, reprehendimus: et ne de cetero fiant, inhibemus. Iam factas vero, si commode et sine scandalo fieri possit, tolli et amoveri, vel ad honestatem et devotionem reformari volumus. Et quod de picturis et imaginibus huiusmodi, illud et de aedificiis, vestimentis, equitaturis et earum ornatu, et ceteris rebus curiosis omnibus, ordinamus: super quo visitatores diligenter invigilent.

Ordinatio anni MDCLXXVI. « Ut tollantur abusus, qui saepe irrepunt ex licentiis indeterminate obtentis circa aedificia construenda, unde accidit ut curiosa, superflua et a simplicitate carthusiana aliena aedificia ad aedificantis libitum non raro erigantur, statulimus ut imposterum nemini liceat uti licentia generali aedificandi, nisi prius ipsius structurae vestigium in plano et etiam elevationis fabricae in altum delineatio fuerint exhibita et determinata, ac iuxta num. xiv cap. xii secundae partis statutorum nostrorum a visitatoribus prius examinata, tandem a reverendo patre fuerint approbata et sub-signata; quibus postea nemini licet aliquid notabile in murorum ambitu addere, demere aut immutare absque expressa licentia, sub poenam absolutionis tam inflicta per ordinationem capituli generalis anni MDCCII, quam, quoad istam poenam, renovamus; ordinantes, ut nullus possit aedificia sub talibus indeterminate licentiis nunc incepta proseguere, donec praesenti ordinationi satisfecerit ».

Caput XIII. De solitariis villis commendatione.

I. De commendatione vitae solitariae.

ad quam specialiter sumus vocati, pauca

1 Videtur legendum tam (R. T.).

diceremus, scientes eam a multis sanctis et sapientibus, et tantae auctoritatis, ut eorum vestigia non simus calcare digni, copiose commendatam. Nostris enim ut in Veteri et Novo maxime Testamento omnia pene maiora et subtiliora secreta, non in turbis tumultuosis, sed cum soli essent, Dei famulis revelata fuisse, ipsosque Dei famulos, cum vel subtilius aliquid meditari, vel liberius orare, vel a terrenis per mentis excessum alienari cuperent, fere semper multitudinis impedimenta vitasse, et solitudinis captasse commoditates.

II. Hinc factum est, ut aliquot exemplis ea quae diximus declarentur, quod in agrum ad meditandum Isaac solus egreditur; id enim ei non casuale, sed consuetudinarium fuisse credendum est; quod Iacob, praemissis omnibus, solus remanet, facie ad faciem Deum videt, nominis mutatione in melius, et divina simul benedictione ditatur, plus assequutus uno momento solus, quam toto tempore vitae, comitatus.

III. Moyses quoque, Elias atque Eliseus solitudinem testis est Scriptura quantum diligant; quantumve per eam in divinorum secretorum revelationibus crescant, quoque modo et inter homines periclitentur assidue, et a Deo, cum soli sunt, visitentur.

IV. Sed et Hieremias solus sedet, quia Dei comminatione repletus est, poscens dari aquam capiti suo et oculis suis fontem lacrymarum ut luceat interfectos populi sui, locum quoque ubi se tam sancto possit in opere liberius exercere postulat, dicens: *Quis dabit mihi diversorium viatorum in solitudine?* tamquam hoc in civitate facere non vacaret: hoc modo indicans quantum impediant socii gratiam lacrymarum. Quia etiam, cum dixisset: *Bonum est praesto-*

1 Forsan Nostis (R. T.).

lari cum silentio salutare Dei, quam salubris praestolationem maxime iuvat solitudo, addidissetque: *Bonum est viro cum portaverit iugum Domini ab adolescentia sua*, ubi nos plurimum consolatur, qui propositum istud pene omnes a iuventute subivimus; adiecit et ait *Sedebit solitarius et tacebit quia levabit se supra se*, omnia pene, quae in hac nostra institutione sunt, optime per quietem, solitudinem, silentium et caelestium rerum amorem significans.

V. Quae studia suos alumnos quales efficiant postea manifestat dicens: *Dabit percussioni se maxillam, saturabitur opprobriis*; quorum in altero patientia summa, in altero perfecta refulget humilitas.

VI. Ioannes quoque Baptista, quo inter natos mulierum, iuxta Salvatoris praeconium, maior nemo surrexit, quid solitudo securitatis, quidve utilitatis afferat, evidenter ostendit; qui nec divinis oraculis, quibus praeditum fuerat, quod ab utero Spiritu Sancto repletus in spiritu et virtute Eliae Christum foret Dominum praeventurus, nec mirabili natiuitate, nec parentum sanctitate securus, frequentiam hominum fugiens tamquam periculosam, deserta solitudinis tamquam tuta delegit, tamdiu pericula mortemque nesciens, quamdiu eremum solus incoluit. Ubi quid virtutis lucratus, quidve sit meriti Christi baptismus et pro iustitia mors suscepta monstravit. Talis enim est factus in solitudine, ut dignus esset lavantem omnia Christum solus baptizare, et pro veritate nec carcerem nec mortem declinare.

VII. Iesus ipse Deus et Dominus, cuius virtus nec secreto iuari nec publico poterat impediri, ut suo tamen nobis consuleret exemplo, priusquam praedicaret, tentationibus et ieiuniis quasi

1 Potius lege praedictum (R. T.).

probatum est in solitudine. De quo Scriptura refert, quod relictis turbis discipulorum in montem solus ascenderit orare. Qui et imminens iam tempore passionis, apostolos reliquit, solus exoraturus, isto vel maxime insinuans exemplo, quantum solitudo prosit orationi: quando, comitibus licet apostolis, non vult mixtus orare. Et, ne mysterium hic nobis omnibus maxime observandum silentio praetereamus, idem Dominus et Salvator humani generis per se dignatus est vivum atque primum nostri instituti exemplar praebere, cum in deserto solus degeret orationi, et internis vacans exercitiis, ieiunio, vigiliis ac ceteris poenitentiae fructibus macerans corpus, per arma spiritualia tentationes et adversarium nostrum superans.

VIII. Iam ipsi per vos considerate quantum in solitudine sancti ac venerabiles patres Paulus et Antonius, Hilarion, Benedictus, et ceteri vobis innumerabiles mente profecerint: et probatis suavitates psalmodiarum, studia lectionum, fervores orationum, subtilitates meditationum, excessus contemplationum, baptismata lacrymarum, nulla re magis quam solitudine posse iuari.

I. Cum praecipue studium et propositum nostrum sit silentio et solitudini cellae vacare, iuxta illud Hieremiae: *Sedebit solitarius et tacebit, et levabit se supra se*; et alibi: *A facie manus tuae solus sedebam, quia comminatione replesti me*; ideo cellae incolam diligenter ac sollicite decet invigilare, ne quas occasiones egrediendi foras, exceptis his quae generaliter institutae sunt, vel machinetur, vel recipiat, sed potius, sicut aquas piscibus et caulas ovibus, ita suae salutis et vitae cellam deputet necessariam, in qua quanto diutius, tanto lubentius habitabit, dum tamen in ea se se ordinate et utiliter occupet, legendo,

Caput XIV. De cellae et silentii observatione.

scribendo, psallendo, orando, meditando, contemplando et laborando, et quam si frequenter et levibus de causis exire insueverit, cito habebit exosam.

ii. Si quis ad cellam venerit volens nobiscum loqui, vel ad nos intrare, interrogetur prius, si praesidens licentiam ei dederit, aliter ad colloquium non recipiatur, nec intrare permittatur, nisi talis fuerit, de quo sit credendum quod sine licentiâ non venerit. Qui autem cum licentiâ venit, non debet silenter et repente intrare, sed pulsare ad ostium, et expectare donec habitator cellae ad eum exierit, et tunc huiusmodi licentiâ habens dicit *Benedicite*.

iii. Qui de Ordine nostro non sunt, nec ad ipsum Ordinem aspirant, nullatenus in cellis nostris hospitentur.

iv. Cum aliquis est nobiscum in cellâ, primum ostium sit apertum, et secundum nullo modo ita obseretur ut non possit a personis nostri Ordinis ingredi volentibus aperiri. Nullus etiam, quando in cellâ solus est, se ipsum in eâ pesulo aut aliter includat de die aut de nocte, nisi ex aliquâ causâ quam prior approbaverit. Quod si qui deprehensi fuerint se cum alio vel aliis in propriâ vel alterius cellâ aut alio quovis loco conclusisse, unde vehemens suspicio mali haberetur, praesentis statuti vigore incarcerationentur. Si vero illa inclusio tali suspicione careret, arbitrio prioris puniantur.

v. In cellâ alterius, quando operamur cum eo, aut visitandi eum licentiam habemus, horas dicere cum eo licet. Cum autem aliquis est in alterius cellâ, vel alibi per licentiâ extra cellam, audito Completorio, statim recedere debet, nisi maiorem moram faciendi specialem licentiâ habuerit. Non enim licet nobis post Completorium loqui, nec deinde ante Primam, nisi causâ notabili exigente.

vi. Si quis qualibet, vel suâ vel alterius negligentia pane, vino, aquâ sale, igneve, aut aliâ re necessariâ caruerit, vel insolitum clamorem aut strepitum audierit, vel periculum ignis insilerit, licebit cellam exire et subsidium praestare vel petere, et si tanta necessitas urget, uno vel duobus, vel paucissimis verbis, quod res postulat, indicare.

vii. Qui vero aliter absque licentiâ silentium fregerit, culpam suam recognoscat et disciplinam cum virgis accipiat in dominicâ proxime subsequenti, sicut supradictum est. Et si assuetus fuerit in frangendo, vino privetur aut ad terram comedat, vel aliâ poenâ arbitrio prioris puniatur.

viii. Qui per licentiâ de cellâ exierit, extraneis vel etiam domesticis famulis sine speciali licentiâ non loquatur. Et si licentiâ loquendi habeat, nolumus tamen quod inquiret aut loquatur de negociis et regimine domus, aut ullo modo immisceat se huiusmodi diebus¹, nisi a praesidente ei iniunctum fuerit. Non enim expedit habitatori cellae nosse huiusmodi, quae ad officiales pertinent curanda, cum etiam hoc totius domus paci contrarium sit.

ix. Silentium ubique, sed maxime in ecclesiâ, capitulo, refectorio, claustro et rasurâ strictius servare debemus.

x. Cum novitiis etiam nemo nostrum loquatur, nisi prior, vicarius et eorum magister.

xi. Nullus per ostium prati seu horti, vel ad fenestram cellae, quae respicit contra hortum communem, debet ad colloquium recipi, etiamsi dixerit se habere licentiâ colloquendi.

xii. Monachi non permittant conversos et donatos vel famulos domus ingredi cellas suas absque licentiâ, nec etiam cum praedictis sine licentiâ loquantur

¹ Forsan de rebus pro diebus (R. T.).

in domo, nec de negotiis inquirent; alioquin vino priventur, aut aliter arbitrio prioris puniantur.

xiii. Monachi in mensâ silentium frangentes, septem psalmos cum litanâ dicere tenentur, et sicut pro prandio, sic pro coenâ poenam incurrunt memoratam. Priores tamen et procuratores et itinerantes ab hac observatione silentii et poenâ eximimus. Verum propter verba superflua, quae tunc facile excidere solent, dicant praedicti, semel tantum, in die in quo silentium in mensâ fregerint, psalmum *De profundis*, *Pater noster*, *Ave Maria*, cum oratione *Fidelium* et *Omnipotens, etc., qui vivorum, etc.* Circa infirmos etiam possunt priores super hoc dispensare, attentâ infirmitatis qualitate, prout viderint expedire.

xiv. Cum patribus nostri Ordinis, qui interdum ad domos nostras itineris opportunitate aut necessitate negociorum adventant, loqui nobis non licet sine praesidentis licentiâ: hunc ipsi nec quaeramus, nec cupiamus, nisi legitima ratio aliud postulet. Nos enim cultori solitudinis silentique tenaci et avido quietis conducit aut alios invisere, aut ipsum ab aliis visitari absque causâ.

CAPUT XV.
De colloquio
claustris et sp
tiamenit.

i. Colloquium in claustro commune habemus omnibus diebus festis capituli post Nonam, exceptis solemnitatibus Nativitatis et Coenae Domini, Paschae et Pentecostes, omnibusque festis in Quadragesimâ super hebdomadam occurrentibus.

ii. Volumus autem ut eodem die non detur recreatio (a) si datur colloquium

a) Recreationis nomine ex praesenti usu Ordinis intelligenda est translatio colloquii ex claustro in hortum, sive alium locum a visitoribus designatum, cuius recreationis concessio in liberâ prudentiâ superioris semper remanet, ut hic satis notantur, cum de iure statuti non habeatur, sed dari indigeat ut possit haberi.

claustris, aut non detur colloquium claustris si eo die detur recreatio.

iii. Concedimus etiam singulis septimanis, exceptâ hebdomadâ sanctâ, unam aliam dari recreationem, seu spatium, ultra colloquia claustris diebus festis concessa: inhibentes propterea omne aliud colloquium tam feriae quintae quam hebdomadae capituli generalis, et similiter egressum de cellâ propter recordationes. Hortamur nihilominus omnes qui indigent praevidere suas lectiones, ut eas praevideant, illo modo, tempore et loco dumtaxat, quae visitatores in suis provinciis cum iudicio prioris ordinaverint, ut omnia fiant sine ullo inordinato egressu, discursu aut fractione silentii.

iv. Quando, post Nonam in ecclesiâ dictam, diebus capituli in claustro convenimus, tunc, antequam sedeamus, qui praest conventui dicit *Benedicite*; deinde sequitur lectio de statutis et evangeliiis; qua finitâ commune colloquium habemus, in quo nullus consulere debet secreto, vel susurrare, vel dicere aliquid quod nolit ab omnibus intelligi vel audiri: sed nec tunc alibi loqui licet, quam in eâ parte claustris vel loci, ubi colloquium habetur, nisi forte pauca verba.

v. Ubi quocumque colloquium habemus, curandum nobis est, maxime coram extraneis, ut caveamus a multiloquio, clamore et risu indecoro, et ut sermones nostri sint religiosi et pii, non vani, saeculares vel contentiosi.

vi. Priores sint solliciti ad rescindendum vana et indisciplina colloquia, et monachis suis aliisque subiectis firmiter interdicanet ne de dominis terrae aliisque principibus factisque ipsorum in colloquiis vel alibi verba inordinata habeant contendendo et partes faciendo. Qui contrafacere praesumpserint, a colloquiis excludantur, et pro modo culpae

aliás puniantur. Et si qui tales contentiones dominis sive principibus sive domesticis eorum revelaverint, si monachi sint, careant voce, et sint novitii, ad Ordinis voluntatem; alii vero statim carceri mancipentur.

vii. Hortentur vero et omni instantiâ inducant suos ipsi priores, ut colloquia habeant de Deo, de Sanctis, de divinis mandatis, de observatione statutorum nostrorum, de virtutibus acquirendis, de extirpandis vitiis, de tentationibus internoscendis et superandis, de quatuor novissimis, et omnino de bonis et utilibus ad animae salutem et profectum spiritualem: saepius illis commemorantes haec beatorum Hieronymi et Bernardi dicta: « Inter saeculares, nugae nugae sunt, in ore autem sacerdotis, blasphemiae ». Et alibi: « Nugis aperire os, illicitum est; assuescere, sacrilegum ». Illud etiam sancti Benedicti decretum frequenter inculcantes: « Scurrilia verba, risumque moventia¹, aeternâ clausurâ damnamus ». Porro murmuratoria, detractoria, turpia, et similia vitiosa verba non solum prohibeant priores, sed et severe puniant; componentes, non solum eos qui detrahunt vel murmurant, sed et eos qui detrahentes vel murmurantes audiunt, nec reprehendant, cum utiliter possunt, vel saltem priori non denuntiant, peccatis alienis involvi et communicare.

viii. Qui non adfuit Nonae diebus binae refectionis, non debet interesse colloquio, et qui non debent interesse colloquiis, non habent colloquium aliud in illo die, nisi ex speciali licentiâ.

ix. Ad commune colloquium claustrum non admittuntur ullo modo extranei cuiuscumque qualitatis vel conditionis extiterint, nisi ex causâ rationabili aliquando priori aliter visum fuerit, et si qui sine speciali licentiâ prioris vel vicarii se

¹ Edit. Main. legit *amoventia* (n. r.).

ingesserint, recedant monachi potius quam illos ad colloquium admittant.

x. Quoties autem ad colloquium admittuntur extranei, non debemus, in respondendo eis, praevire priorem vel seniore, nec eius vel alterius sermonem interrompere. Et quando aliquis ex nobis, de licentiâ vel iussu prioris, aliquid eis ad aedificationem loquitur, ceteri debent patienter audire, et ipse qui loquitur non debet modum excedere. In partem vero ducere aliquem, vel duci, aut quasi secreto aliquid intimare aut mandare aliquibus, non licet, nisi licentiam dante priore; quam licentiam non ad nos, sed ad eos, si tanti habeant, pertinet petere.

xi. Cum monachi, propter extraneos vel propter aliam causam, iussu praesidentis in claustrum vel alium locum ad commune colloquium vocantur (*), qui eos convocat non dicit eis *Benedicite*, sed quisque, cum advenit, sedenti iuxta se *Benedicite* dicit. Deinde quamvis prior praesens non sit, nec etiam extranei loqui licite possunt. Recedentibus autem extraneis, propter quos ad colloquium convocati sunt, aut finito tractatu propter quem vocati sunt, recedunt, et ipsi monachi cum silentio, nisi esset tunc de statuto colloquium, quia tunc nisi vellent, non tenentur recedere. Pro hospitibus advenientibus, vel recedentibus, non dentur personis Ordinis recreationes.

xii. Spatiamenta, quae recreationis causâ monachis extra domum, infra tamen terminos, certis diebus, ut dictum est, conceduntur, talia sint et taliter servantur, ut et omnis levitatis, et cuiuscumque mali suspicio prorsus tollatur, et integritati Ordinis, ac salutari pro-

*) Vide Ordinationem anni mdcx in fine huius capituli *Mandatum SS. D. N. Pauli Papae V*, etc.

fectui animarum non adversentur, sed proficiant. Propterea quando ad ea spatiamenta exeunt monachi, simul exeant, simul stent, et simul redeant, omnesque ductum praesidentis sequantur, qui est vicarius, vel, eo absente, quod rarissime et non nisi morbo exigente accidere debet, senior monachorum ibi assistentium, nisi prior alii specialiter id commiserit, ob iustas causas. Nec maneant in portâ domus, vel curiâ, vel alio domus loco, nec quaslibet officinas domus intrent, sed rectâ eant et redeant. Iuniores tamen monachi paululum separati ab aliis incedant, quamdiu priori visum fuerit expedire, adiuncto illis aliquo ex discretioribus monachis. Nec etiam intrent domus saecularium, etiamsi sint coloni grangiarum nostrarum. Quod si, dum exeunt, necessario transitum facere cogantur per vicinas villas aut villagia, hoc casu, solo transitu sint contenti, servatâ omni modestiâ et gravitate, ut de se saecularibus bonum dent odorem. Nec in ipsis spatiamentis suis comedant et bibant (a), nec secum victualia portent, etiam intuitu pietatis et elemosynae. Qui contrafecerit, pro vice qualibet semel in refectorio, praesente conventu, ad terram comedat, pane et aquâ contentus et assere nudo; et si tertio perseveraverit, praesidentis arbitrio, prout casus exegerit, gravius puniatur; et qui eis victualia ministraverit, si inferior priore fuerit, eidem poenae subiacet. Prior vero, si in hoc excesserit, visitorum arbitrio pariter puniatur. Nec visitatores, quanto minus priores, possint super hoc dispensare, aut licentias dare, vel constitutionem istam quomodolibet relaxare.

xiii. Omnino vero prohibemus ne ullo unquam tempore vel modo in ipsis spa-

a) Potus hic intelligitur de aquâ crudâ fontis, qui in viâ occurrit.

tamentis monachi pernoctent, omnes licentias super hoc praesenti statuto omnino revocantes, et prohibentes ne ullo modo concedantur, et qui eas postulerit, habeatur pro personâ parum zelante gravitatem et honestatem nostri Ordinis et regularem monachorum nostrorum disciplinam.

xiv. Monachi in spatiamentis et alibi coram saecularibus, vel in conventu, non deferant in capite calanticas lineas aut sericas, sed laneas tantum sub caputio.

xv. Domus Ordinis, quae non habent terminos spatiamentorum sibi per Ordinis auctoritatem assignatos, vocent visitatores illius provinciae, qui eis assignent terminos secundum Ordinis honestatem competentes. Et haec eadem in domibus novis recipiendis de cetero diligenter observent priores, quibus dictarum domorum novarum receptio committetur. Termini autem in novis domibus limitati vel limitandi per visitatores aut priores ad hoc deputatos, vel in posterum deputandos, in scriptis praesententur capitulo generali proxime subsequenti, et ibi rationabiliter examinati per definitores approbentur et confirmantur, vel etiam, si eis visum fuerit, infirmentur. Quod si domus aliqua terminos sibi de novo limitatos subsequenti capitulo neglexerit intimare, lapsa illo capitulo, ante confirmationem, monachi illius domus terminis praedictis non gaudeant, nec ad eos exire possint pro spatiamentis.

Ordatio anni mdcx. « Mandatum sanctissimi domini nostri Pauli Papae V nobis insinuatam, de habendâ lectione Sacrae Scripturae in domibus insignioribus Ordinis nostri, qua decet animi demissionem et reverentiâ suscipientes, eique, ut debemus et semper assuevimus, humillime obtemperantes, praecipimus omnibus et singulis prioribus dictarum domorum, ut indictam lectionem fieri

curent in suis praefatis domibus iuxta dispositionem et formam a reverendo patre praescribendam, habitam ratione moderationem eiusdem sanctissimi domini nostri praecedentium ordinationum (a).

CAPIT. XVI.
De operibus
congruibus.

I. Opera communia ter trinis diebus in anno fiant, in quibus monachi circa mundationem pannorum ecclesiae aut aliud honestum opus occupantur, iudicio priorum.

II. Prima opera fiunt secundam hebdomadam Paschae, alia secundam hebdomadam post festum apostolorum Petri et Pauli, tertia primam hebdomadam post festum S. Michaelis. Quod si aliquo die operum sit festum capituli, vel abstinentia, vel indispositio temporis quoad exteriora, propter hoc non transferuntur opera ad aliam hebdomadam, sed pro die, qua cessatur ab opere, aliam die eiusdem hebdomadae laborabitur. Verumtamen si dictis temporibus, propter aliquod impedimentum occurrens, non possint commode fieri, ante vel post, prout commodius erit, supplebuntur.

III. Porro primam die in coemeterium convenimus ad preces faciendas, prout in primam parte describuntur, post quas, dicto a priore vel vicario *Benedicite*, ad operandum eximus.

IV. Cum aliqui ex monachis alicui

a) Mens mandati apostolici, eiusque finis attendenda sunt. Ea autem sunt, ut sufficienti saltem monachorum eruditioni provideatur, qui, ad sacerdotium promovendi et ad confessiones audiendas saepius deputandi, ad haec munia necessario disponi debent per studium et lectionem eorum quae ad id conducunt. Unde merito lectio ista debet maxime institui de his quae ad sacramentorum administrationem et moralem theologiam pertinent. — Vide decretum sanctissimi domini nostri Clementis Papae VIII editum anno MDXCIX, et a sanctissimo domino nostro Urbano Papa VIII renovatum, in *Bullario* relatum, tom. IV (ed. Cherub.), et ibi num. 2 reperies, quomodo decretum sacri Concilii Tridentini super hac re debeat intelligi.

operi manciantur, ipsi quidem loquuntur ad invicem; cum superventibus vero nequaquam, nisi priore praesente aut de eius licentia.

V. Quando adiutorium pro aliquo opere perficiendo quaerimus, debemus exprimere quos et quot habere volumus, et quamdiu. Alias si primam die opus nostrum non compleverimus, die sequenti de illa licentia data, nisi expressum fuerit, nos iuvare non possumus, sed pro adiutorio licentiam denuo petimus.

VI. Qui scribere, aut aliud opus facere scit et potest, si, monente priore ut id faciat, acquiescere noluerit, a vino abstineat, aut etiam gravius puniatur arbitrio prioris.

VII. Quicumque, in quacumque obedientia, cuiuslibet agit vices, nihil omnino in ea sine licentia mutare permittitur. In cellis quoque ipsis nihil, nisi prius ostensum et concessum, mutari fieri sinitur, ne domus, laboriose factae, curiositate deteriorentur vel destruantur.

I. Novitios, antequam vigesimum annum attigerint, recipere non solemus; si tamen aliqui minoris aetatis postulent admitti, qui, prioris et maioris partis conventus, sint doctrina, devotione, maturitate et corporis viribus sufficientes ad portanda onera Ordinis, concedimus illos posse recipi ad probationem, dummodo octavumdecimum annum saltem attigerint.

II. Cum bigami de iure sint privati tonsura et omni privilegio clericali, inhibemus ne recipiantur ad habitum monachorum, quia fieret iniuria Ordini clericali. Si secus fuerit attentatum, talis receptio, sed et professio, si inde fuerit subsequuta, nullius sit valoris.

III. Nullus etiam coniugatus, altero coniuge in saeculo remanente, etiamsi

1 Deest vox iudicio (R. T.)

in hoc auctoritas episcopi dioecesanis et consensus in saeculo remanentis intervenerit, recipiatur ad Ordinem nostrum sine speciali licentia capituli generalis vel reverendi patris. Eum etiam, qui sola promissione per verba de futuro alicui mulieri ligatus fuerit, facile non recipimus, propter inquietudines et tumultus inde evenire solitos.

IV. Nullus insuper in aliam religionem cuiuscumque nominis fuerit iam professus, ad Ordinem nostrum recipiatur, etiam habitam sui superioris licentiam, nisi per licentiam reverendi patris Carthusiae vel capituli generalis.

V. Qui habent aliquod perpetuum corporale vel spirituale impedimentum quominus ad sacros ordines licite promoveri aut in eisdem ministrare possint, nullatenus admittantur ad annuam probationem vel professionem. Nec pariter recipiantur novitii, qui non sunt in membris suis vel corpore bene dispositi, nec sufficientes ad portandum onera Ordinis.

VI. Monemus omnes priores et conventus, ut in receptione novitiorum sint magis solito circumspiciti, et ea, quae de ipsorum receptione hic continentur, studeant diligentius observare (a), de sufficientia maxime et moribus inquirendo, et illorum conversationem saltem per mensem in habitu saeculari, ante receptionem ad habitum, comprobando.

VII. Priores, quorum conventus propter paupertatem dividuntur, nullos valeant interim novitios recipere absque licentia reverendi patris vel capituli generalis (b).

VIII. A novitiis, seu ingredi volentibus Ordinem nostrum, nihil a quoquam no-

a) Vide ordinationem anni MDCLXXIX in fine huius cap. *Sollicite invigilant*, etc.

b) Vide ordinationem anni MDXCVII in fine huius cap. *Cum certo constet*, etc.

strum penitus exigatur aut petatur; qui enim ab eis quidquam exigit et recipit, sententiam excommunicationis incurrit ex constitutione Urbani Papae V quae incipit *Sane, ne in vinea Domini*. Quod si prior aliquid exegerit, sit extra sedem suam in ecclesia quadraginta diebus, et totidem, sine misericordia, infra sex menses faciat abstinentias. Si procurator vel alius exegerit, sit novitius per quadraginta dies, et totidem in capitulo recipiat disciplinas, prioratumque prior, et procuracionem procurator amittant, si eis consentientibus exactio iam venit ad effectum. Si tamen novitius, aut ingredi volens Ordinem nostrum, libere aliquid et sine omni pacto nullaque praecedente petitione dare voluerit, libere poterit recipi, et iuxta voluntatem dantis expendi: dum tamen talis voluntas non deviet a rigore statuti, nec per eam lapsus aliquis in Ordine fiat. Qui contra fecerit, poenam, quae statutorum transgressoribus imponitur, irremissibiliter puniatur.

IX. Verumtamen, sequentes sacri Concilii Tridentini constitutionem, declaramus quod nulla donatio alia quam pro victu et vestitu, nullaque obligatio aut renunciatio per novitium facta, etiam cum iuramento, vel in favorem cuiuscumque causae piae, valet, nec effectum suum sortiri potest, nisi secuta novitii ipsius professione; quam si non fecerit novitius, talis donatio, etiam cum huius favoris expressa renunciatione etiam iurata, sit irrita ac nullius effectus. Propterea bona novitiorum, ante professionem emissam, nullus alienet, vel alienari, etiam novitio volente, permittat: sed eorum omnia ad instar depositorum fideliter custodiantur, et si contingat eos ante professionem a nobis recedere, omnia ex integro, quae sua erant, eis restituantur.

x. Quando aliquis venit ad nos volens fieri monachus, primo interrogatur a priore in privato, quo motivo et qua intentione hoc velit. Deinde examinatur, si tantum habet litterarum, quantum sufficiat monacho et religioso ad sacerdotium promovendo, et si cantare potest. Postea inquiritur si in aliquâ religione professionem fecerit; si non servilis, sed liberae sit conditionis; si uxoratus aut bigamus; si unquam pro materia fidei purgatus fuerit per reverendissimos inquisitores de vehementi suspicione, aut etiam vehementer suspectus de fide fuerit; si homicidium voluntarium aliquando perpetravit; si ullum habet impedimentum corporale vel spirituale quominus ad sacros ordines possit promoveri, aut in iisdem ministrare; si habet morbum incurabilem; si debet alicui vel aliquibus pecunias, aut aliquid temporale. Monetur etiam, et suadetur ei, omnibus, qui adversum eum aliquid habent, iuxta Evangelium reconciliari; aut si quid aliquem defraudavit, restituere, si habet unde. Postremo proponuntur ei dura et aspera, totaque vitae nostrae, quam subire desiderat, ratio, vilitas et asperitas, prout fieri potest, ante oculos ponitur. Quod si prior eum ad omnia paratum et ad onera Ordinis sufficientem putaverit, nihilominus conversationem eius saltem per mensem in habitu saeculari, antequam recipiatur ad habitum nostrum, comprobabit, et interim mittet ad cellas monachorum, quos ipse iudicaverit idoneos esse ut illum examinent et videant an receptibilis sit.

xi. Porro nullus prior recipiat aliquam personam ad habitum Ordinis sine totius conventus vel maioris partis voluntate et consensu (a). Propterea, postquam

a) In aequalitate partium, pars prioris in posterum non debet praevalere, quia tunc revera non est maior pars conventus, prout hic requiritur.

sufficienter fuerit probata conversatio postulantis, certo die proponetur conventui; ac primum quidem coram toto conventu interrogabitur si in aliquo Ordine professionem fecerit, si liber et non servilis conditionis, si matrimonii vinculo solutus, si absque incurabili morbo, si possit ad sacros ordines ascendere, si de debitis satisfecerit, sciturus quod, si super his veraciter non responderit, si aliquid celaverit, poterit etiam post professionem expelli.

xii. Postquam ad haec responderit, secedit, et conventus de eius deliberat receptione. Quem si recipiendum iudicaverit, rursus eum revocat: et tunc ipse toto corpore prostratus misericordiam postulabit. Deinde, ad iussum prioris surgens, supplicabit, propter amorem Dei, se ad probationem sub habitu monachali recipi pro praebendario et humillimo omnium servo. Cui tunc prior proponet quot et quanta sint dura et aspera in Ordine nostro toleranda, quam sit prolixum divinum officium, diurnum pariter et nocturnum, quanta sit victus et vestitus austeritas, quanta cellae et silentii observantia, quam sit arcta obedientia, paupertatis, castitatis, stabilitatis, et novae vitae sentita, quam difficilis sui ipsius in omnibus abnegatio. Denique tota vitae nostrae ratio, vilitas et austeritas, prout fieri potest, illi ante oculos ponitur.

xiii. Ad quae si imperterritus manens responderit se, de solâ Dei pietate fratrumque orationibus confisum, ea, prout divina concesserit clementia, impleturum, tum demum ad pedes prioris genuaffectens, iunctas manus inferat infra manus prioris, et prior ex parte Dei et Ordinis et suâ et fratrum concedat ei societatem Ordinis, et proponat eidem quod ante professionem libere poterit exire: et quod vicissim erit in nostrâ

libertate et potestate ipsum emittere si nobis (quod absit) non placeret conversatio eius. Quo facto, recipitur in osculo pacis a priore prius, deinde a ceteris omnibus. Qui si statim non sit paratus indui, certus ei, usque ad quem venisse debeat, terminus non nimis remotus dabitur: ad quem si non venerit, nos non teneamur eidem. Ad datum autem terminum veniens, statim post supplicem in conventu postulationem induitur.

xiv. Sciendum autem, quod, absente priore, nullus novitius potest recipi, nisi de speciali licentiâ prioris. Recepti tamen ad statutum terminum venientes, priore multum remoto, nec brevi reversuro, possint a vicario et conventu indui et incellari.

xv. Die quo induitur novitius, postquam indutus est et praeparatus, ducitur ad ecclesiam et instruitur, ut ad gradum altaris faciat orationem suam. Interim conventus cantat in ecclesiâ versus *Veni, Sancte Spiritus*, quo finito, prior dicit preces consuetas in primâ parte descriptas. Quibus dictis, ducitur novitius, ad cellam, conventu cantante psalmos *Miserere mei, Deus; Quam dilecta; Memento*. Si tamen unus aut duo sufficere possunt, unus tantum aut duo dicantur. Eundo ad cellam praecedit prior cum stolâ et sparsorio, sequitur novitius: deinde conventus, praecedentibus senioribus. Veniens autem prior ad cellae ostium, aspergit novitium et ipsam cellam, dicens: *Pax huic domui*: tenensque manum novitii introducit eum et ducit ad oratorium, ubi flexis genibus orat, et interim, finito a conventu psalmo vel psalmis, prior consuetas, ut alibi habentur, preces dicit. Quibus completis, iniungit novitio cellae et aliorum quae ad Ordinem nostrum pertinent observantiam et exercitium in remissionem peccatorum.

xvi. Commendatque eum uni ex monachis, quem magis idoneum ad hoc cognoverit, nullâ habitâ ratione antiquitatis, qui eum horis competentibus visitans, instruet ad horas dicendas et ceteras observantias Ordinis, quas novitium ignorare non oportet. Ad quem etiam pertinebit, ipsius novitii mores informare, in spiritualibus exercitiis eum dirigere, et tentationibus eius remedia opportuna adhibere; debet tamen unus et idem omnium novitiorum curam habere.

xvii. Novitii opportuno tempore morneantur et instruantur a magistris suis ad faciendam confessionem generalem; quam debent facere priori antequam ad professionem admittantur. Priores autem ex indulto apostolico possunt absolvere eos qui nostro Ordini volunt aggregari, postquam habitum susceperint, a sententiâ excommunicationis, suspensionis et interdicti, quibus sunt forsitan innodati, et super irregularitate prius contractâ dispensare, et a votis in seculo factis absolvere, si in Ordine perseveraverint, nisi casus adeo esset gravis et enormis, quod super eo Sedes Apostolica merito esset consulenda, et proviso, quod, si essent pro debito excommunicati, suspensi vel interdicti, satisfaciant quibus tenentur.

xviii. Novitii pecunias, et alias res suas, quas secum forte attulerint, ex integro priori reddant, ut non ipsi, sed prior, vel cui prior iniunxerit, eas fideliter ad instar depositorum, custodiat.

xix. Novitius nec reprehendit, nec publice reprehenditur; sed cum offendit, instruitur a priore, vel a vicario, aut a magistro. Non debet manere in colloquio communi, nec de negotiis domus se intromittere, nec quaerere licentiam ut possit aliquem visitare.

xx. Infra tempus probationis, non mis-

sam in conventu, non evangelium, non epistolam dicit, nec ad ordines mittitur, sed hebdomadam cantus facere, et tam in ecclesia quam refectorio legere potest quamcito sibi fuerit iniunctum a priore. Et si sacerdos fuerit, potest ad arbitrium sui prioris missas privatas celebrare.

xxi. Porro sacerdotes qui de saeculo veniunt ad Ordinem, si in missarum celebratione et observantiis regularibus formae Ordinis se noluerint conformare, vel in sustinenda sua opinione fuerint obstinati, vel in modo vivendi singulares, ad professionem nullatenus admittantur, quoniam per tales personas olim multa in Ordine scandala pervenerunt.

xxii. Si intra tempus probationis priori evidenter constiterit iustis et rationalibus causis nullo modo novitium esse ad professionem admittendum, et iudicaverit non expedire aut non decere ut eas causas conventui manifestet, poterit illum, etiam irrequisito conventu, emittere, adhibito tamen consilio vicarii et alterius ex discretioribus conventus: sed postea aliquam sui facti rationem conventui assignare debet. Si tamen nullum adsit periculum aut scandalum si dictas causas conventui assignaverit, debet, antequam illum emittat, proponere eas conventui.

xxiii. Novitii Ordinis nostri nec a prioribus nec ab aliis modo quolibet subtrahantur; quod si quis fecerit, legitime puniatur.

xxiv. Si novitius ante professionem lepram incurrit, non faciat professionem; tamen, si in domo remanere voluerit, charitative ei providebitur de necessariis.

xxv. Si novitius exierit, et postea de novo receptus fuerit, post secundam receptionem probabitur per annum integrum antequam profiteatur.

Ordinatio anni MDCLXXIX. « Sollicite invi-

gilent priores educationi spirituali novitiorum et iuniorum monachorum, sciantque nihil maioris esse momenti in Ordine, in quo olim nominabantur in singulis provinciis examinatores novitiorum sicut nunc nominantur visitatores, cum ex hac educatione pendeat fere omnis profectus spiritualis, ac proinde observantiae regularis vigor apud monachos praesertim solitarios, prout nos sumus, quibus si desit vitae et militiae spiritualis theoria, quam bene ad praxim postea redigant, et discretio ex prudenti et devota directione assumpta, sicca fit eis solitudo et parum proficua. Super quibus sollicite etiam inquirant visitatores, atque etiam interrogent de circumspectione an servetur in admissione postulantium et receptione novitiorum, ut ii tantum apud nos recipiantur, quorum vocatio sit bene probata, et corporis animique dispositio ad Ordinis exercitia idonea, nec unquam detur locus indiscretis favoribus, humanis respectibus, ac imprudentibus compassionibus aut affectibus, quibus via paratur sub praetextu charitatis ad clades et ruinas observantiae regularis Ordinibus regularibus obvenientes ex indevotione, ineptitudine, aut imbecillitate receptorum; qui postea saepius sunt ceteris in vitae laxioris exemplum aut in scandalum; et si quos priores in re tanti momenti, ex qua totius vitae religiosae ratio totiusque Ordinis bonus status dependet, remissos aut culpabiles invenerint, denuncient illos statim reverendo patri aut capitulo generali, ut congruum apponatur remedium, nec multiplicari sinatur gens apud nos absque magnificatione laetitiae. Directorium autem novitiorum ad calcem praesentium statutorum imprimi ordinatum ubique servetur, habitam tamen aliquam religionum¹ ratione, quoad temporis distributionem, iuxta ordinationem visitorum a reverendo patre approbandam ».

Ordinatio anni MDXCVII. « Cum certo constet ex bona vel in alia² receptione et institutione novitiorum profectum vel defectum Ordinis nostri tam in numero quam in me-

¹ Forsan regionum (R. T.).

² Forsan mala pro in alia (R. T.).

rito personarum praecipue pendere, et in parvis domibus, in quibus pauciores quam octo utiles monachi residere solent, qui divinum officium cum nota integre non persolvunt, non possint novitii sufficienter ad omnia quae sunt Ordinis institui: ideo, confirmantes ordinationem factam annis MDXCV et MDXCVI, statuimus ut in dictis parvis domibus non recipiantur nec retineantur novitii, sed in his dumtaxat, in quibus divinum officium etiam nocturnum cum nota cantatur et regularis observantia perfectius custodiatur. Quando autem professi in huiusmodi domibus conventualibus ad parvas domos mittentur, sic omnino in illis suscipiantur et necessariis foveantur, ac si illarum essent professi, habeantque vocem in omnibus tractatibus, non tamen in electione novi prioris, quam non facient habitatores parvarum domorum, sed per capitulum aut reverendum patrem Carthusiae illis providebitur de superiore ».

CAPUT XVIII.
De professione
novitiorum.

I. Nullus, qui minori tempore quam per annum post susceptum habitum in probatione steterit, ad professionem admittatur. Professio autem ante facta sit nulla, nullamque inducat obligationem ad Ordinis observantiam, aut ad alios quoscumque effectus.

II. Professionem tacitam in nostro Ordine non habemus, neque permittimus, sed omnes volumus esse expresse et publice professos.

III. Cum tempus, quo novitius professionem facere debeat, institerit, si receptibilis apparuerit, et in duobus festis capituli in petendo misericordiam sedulus fuerit, non in primo, sed in secundo festo, dies ei, quo in totum suscipi debeat, certus assignabitur, si perseveraverit pulsans; et facultas ei libera sua omnia quomodo vel quibus placuerit distribuendi tribuetur.

IV. Nulla persona Ordinis aliquid omnino petat a novitio professionem facturo de rebus ipsius, etiam intuitu pietatis et cleemosynae dandae qui-

buslibet personis; sed novitii permittantur libere disponere de rebus suis, prout voluerint. Qui contra fecerit, arbitrio prioris acriter puniatur.

V. Quod si assignato die perseveraverit pulsans, optatus ei tribuetur assensus; eique dicetur quod ad missam sit professionem facturum et communicaturus, sicut in prima parte describitur.

VI. Tunc ipse, vel alius pro eo, professionem sub hac forma et verbis scribet: « Ego frater N. promitto stabilitatem et obedientiam et conversionem morum meorum coram Deo et Sanctis eius, et reliquiis istius eremi, quae constructa est ad honorem Dei et beatae semper Virginis Mariae et beati Ioannis Baptistae, in praesentia domini nostri prioris ». Et in huius professionis fine, ipsemet novitius manu propria signum crucis depinget. Quamvis autem ecclesia sit constructa ad honorem alterius Sancti, quam B. Mariae, aut beati Ioannis Baptistae, non tamen mutabuntur praedicta verba professionis.

VII. Porro nullus novitius professionem facere potest, nisi proprio priore praesente et celebrante, vel alio priore Ordinis nostri per voluntatem eius, si legitime fuerit praepeditus. Rectores tamen domorum incorporatarum Ordini possunt novitios ad professionem recipere, ubi priores ad hoc vocandi distant ultra unam dietam. Et tunc in ipsa professionis forma et scriptura mutabitur prioris nomen in nomen rectoris.

VIII. A parentibus novitii, nec ex parte novitii, nec alicuius nostrum, quidpiam ad cibum potumve pertinens petatur. Verum si ultro offerant, quod carthusianae sobrietati et modestiae non repugnat, nequaquam respui debet.

IX. Cum noster Ordo unus sit in multis diversarum nationum domibus et una professionis forma servetur ab

omnibus, quae iterari non debet, volumus omnes et singulas eiusdem Ordinis personas contentas esse suâ professione primâ, prohibentes omnino ne quis secundam faciat; quam si quis fecerit, declaramus nullam esse.

x. Ordinem seu locum ubique in conventu eum cuncti tenemus, quem singulis suis dedit adventus: nisi forte prior, de consensu conventus vel maioris partis, aut reverendus pater, aliquem supposuerit vel praeposuerit ob certam causam. Quando autem duo novitii ad aliquam domum veniunt, qui posterior venit, si prius professionem fecerit, primus deinceps remaneat.

xi. Professione factâ, qui susceptus est, ita se ab omnibus quae mundi sunt intelligat alienum, ut nullius prorsus rei, nec sui quidem ipsius, sine prioris sui licentiâ habeat potestatem. Cum enim ab omnibus, qui regulariter vivere decreverunt, obedientia magno studio sit servanda, a nobis tamen tanto devotius et sollicitius, quanto asperius districtiusque propositum subivimus: ne si, quod absit, illa defuerit, tanti labores non solum careant praemio, sed et supplicium damnationis incurrant. Hinc enim Samuel: « Melior est, inquit, obedientia quam victimae, et auscultare magis quam offerre adipem arietum: quoniam quasi ariolandi peccatum est repugnare, et quasi scelus idololatriae, nolle acquiescere ». Quod unum testimonium et obedientiae laudem et inobedientiae sufficientem habet vituperationem.

i. Cum detestandum sit omnibus religiosis proprietatis vitium, et eorum saluti valde contrarium, statuimus et ordinamus quod nulla persona nostri Ordinis professa separatim aut appropriatim habeat aut custodiat aliqua bona

1 Vocem quis nos addimus (n. r.).

a bonis totius communitatis distincta, praeter ea, quae sibi Ordo concedit ad usum simplicem: sed omnia bona domus, eleemosynae, dona, xenia et alia universa, quae conventui singularibusve personis mittuntur, vel offeruntur, incorporentur conventui, et dispensationi ac administrationi praesidentis subiacent, qui ea distribuatur et expendat, prout secundum Deum et conscientiam communi utilitati domus viderit expedire.

ii. Praesidentes igitur domorum, visitatores a personis Ordinis vitium proprietatis penitus extirpare conentur, nec permittant quod pecunias aliquas, per se vel per medium cuiuscumque interpositae personae, in suâ voluntate habeant, aut ut deposita aliena, quaecumque sint, penes se custodiant. Et si quos in hoc culpabiles invenerint, rigide puniant.

iii. Si vero alicui ex personis praedictis aliquid datum vel oblatum fuerit, in eo nullum ius aut proprietatem praetendere debet, licet, ex permissu praesidentis, ad simplicem usum, ad nutum eius revocabilem, illud possit apud se custodire, et eo uti, pecuniis exceptis. Quod si quis contentiose illud tanquam suum retinere voluerit, ab eo auferatur, et ad communem usum deputetur.

iv. Nulla etiam persona, quae apud nos fuerit professa, in libris vel aliis quibuscumque rebus sui gratiâ Ordini acquisitis usumfructum vel alium quemlibet titulum sibi praesumat vindicare, sed illum usum cum gratiarum actione non ut rei propriae sed alienae recipiat, si sibi concedatur.

v. Debent enim professi omnes, imo tenentur ex necessitate voti suae professionis, habere animum paratum resignandi in manibus praesidentis sponte

et libere ea omnia quae sibi concessa sunt, sive libri fuerint, aut aliquid aliud, carum vel vile, quoties superior voluerit, aut fieri mandaverit. Nec, si hoc fecerit, debent murmurare, aut conqueri; alioquin nondum se et sua reliquerunt, et propterea pauperem Christum sequi et eius imitatores et discipuli fieri non possunt, nec eius paupertate ditari.

vi. Petere, accipere, permutare et donare, quidquid illud fuerit, sine licentiâ, si quis praesumpserit, pro qualitate culpaepuniatur (a). Donationes etiam sub specie vel colore mutationis a nobis vel inter nos nullo modo fiant. Neque etiam cuiquam monacho aut converso a prioribus nostri Ordinis aliquid recipere liceat, nisi cum licentiâ proprii prioris.

vii. Ceterum, ne priorum tenacitas aliquando proprietatis occasionem ipsis monachis donet (b), districte iniungimus universis prioribus, ut de necessariis more Ordinis monachis suis rationabiliter provideant: superflua vero, quae statui paupertatis, quam professi sunt, non conveniunt, et omnem speciem vitii proprietatis et fraudis suspicionem ab eis auferant ad formam nostri propositi. Quod ut leviori labore exequi valeant, habeant ipsi priores claves omnium cellarum monachorum et conversorum, vel unam singularem, quae dictas cellas aperiat. Alias vero seras dictarum cellarum damnent et auferendas diligenter et fideliter curent. Et si quos

a) Ista si non sunt animo occultandi aut retinendi, sed animo declarandi et sub spe rati-habitionis, dicuntur tantum pro modo culpaepunienda, quia non habent qualitates proprietatis completas.

b) Eadem formâ discretionis uti debent priores circa materiam voti paupertatis, quae commendatur illis circa votum obedientiae, cap. iii num. ii. Cum in utroque sit par ratio periculi, servatis tamen iis, quae hic dicta sunt.

invenerint clandestinas seras vel claves habere, acriter eos puniant pro modo culpaepuniendi et suspicionis.

viii. Omnes tam clerici quam laici professi tenentur suo priori ostendere et eius voluntati exponere quidquid habent in cellis vel alibi, quoties fuerint ab eo requisiti. Et hoc idem per omnia conversi teneantur facere procuratori. Qui vero contumax in praemissis fuerit, vel si aliquid eisdem celaverit, ut proprietarius puniatur.

ix. Singulis autem annis a Circumcisione usque ad Quinquagesimam conversi procuratori, monachi vero a Quinquagesimâ usque ad Ramos Palmarum, quidquid habent, ostendant, et exponant voluntati praesidentis.

x. Porro, ad perfectiorem extirpationem vitii proprietatis, statuto irrefragabili ordinamus ut quicumque subditus monachus vel conversus crimen furti vel alienationis commiserit seu proprietarius fuerit (a) ultra valorem trium parvorum solidorum turonensium, qui nunc ad valorem viginti quinque assium gallicorum ascendunt (*), et illud suo priori

a) Proprietas a furto distinguitur in eo quod monachus sit per eam iniquus possessor, etiam rerum sibi donatarum aut concessarum.

*) *Ordinatio anni MDCLXXIX.* « Ut mandato Sedis Apostolicae obtemperemus, ad tollendas difficultates quae iam pluries et nuper motae sunt contra tres parvos solidos turonenses, qui materia proprietatis et excommunicationis esse decernuntur in statutis, contra quod allegatur valorem pecuniarum nunc diversum esse a valore, quo aestimabantur anno MCCCXLVIII quando summa illa praetaxata est in novâ editione statutorum tunc temporis factâ, ac proinde id supputari debere, sicut iam observatum esse putatur, ut patet, ex materia huiusce proprietatis, quae ad duodecim denarios in antiquis statutis circa annum MCLXIX editis definita est, et postea in subsequentibus praefato anno MCCCXLVIII editis ad tres solidos deducta est; re illâ a capitulo generali diligenter examinâtâ, et supputatâ rerum venalium et pecuniarum valore, concor-

super annum, aut saltem temporibus constitutis, confiteri sacramentaliter vel revelare extra confessionem scienter neglexerit, hoc est, praesens, usque ad diem Coenae¹ inclusive, et absens, usque ad octavam diem reversionis in domum suam post praedictum terminum similiter inclusive, ipso facto, hoc est, elapsis dictis terminis, excommunicationis sententiâ, quam in istis scriptis ferimus, sit ligatus, a qua non possit absolvi nisi per proprium priorem, vel, eo absente, per vicarium, cum onere tamen satisfaciendi superioris praecepto, nisi vicarius ipse in absentia prioris illud tulerit.

xI. Hanc praeterea sententiam latam a capitulo generali et praesens statutum annis singulis in dominicâ Palmarum priores, vel, ipsis absentibus, vicarii² omnibus professis tam clericis quam laicis nostri Ordinis, in unum congregatis, publice in capitulo monachorum denuntient, ipsamque, ut moris est, ex scriptis proferant et promulgent praesentibus universis, formâ quae sequitur, ante vel post, in vulgari sermone propter laicos exponendâ.

xII. « Cum sit a generali capitulo institutum, quod personae Ordinis universae, quae suis prioribus, vicariis aut rectoribus, quoad illas domos quae per vicarios vel rectores gubernantur, non ostenderit quidquid habuerint, nec eius dando tempora temporibus, declaramus tres illos parvos solidos turonenses, in statutis circa annum MCCCLXVIII editis expressos, nunc aequivalere viginti quinque solidis turonensibus gallicis, qui in monetâ hispanicâ nunc valent tribus realibus argenteis cum dimidio, in monetâ germanicâ trigintaseptem crucigeris cum dimidio, et in monetâ italicâ tribus juliiis cum dimidio, ad quam summam, utpote istis tribus solidis turonensibus aequivalentem, materiam illam proprietatis et excommunicationis reducimus ».

¹ Nempe Coenae Domini (R. T.).

² Male edit. Main. legit vicariis (R. T.).

exposuerint voluntati, laici videlicet a festo Circumcisionis usque ad Quinquagesimam, monachi vero et clerici usque ad dominicam in Ramis, et quae aliquid ultra valorem trium parvorum solidorum turonensium monetae usualis, qui nunc ad valorem viginti quinque assium gallicorum supputantur, simul vel per partes animo occultandi retinuerint, vel sine dictorum superiorum licentiâ ultra summam praetaxatam aliquid donaverint, permutaverint, vel modo quolibet alienaverint, et illud vel illa eisdem superioribus non revelaverint, sententiam excommunicationis incurrant ipso facto, donec confessione praecedente beneficium absolutionis a superioribus saepedictis meruerint obtinere: ideo ego frater N., prior, aut vicarius, sive rector domus huius N., vigore et virtute sententiae latae, ut praemittitur, a dicto capitulo generali excommunicatos denuntio omnes tam monachos quam conversos professos huius domus ac de mandato Ordinis ibidem hospitantes, qui, occultandi animo vel celandi (a), ultra valorem summae praedictae retinuerint, donaverint, permutaverint, vel quolibet modo alienaverint, et ea mihi scienter neglexerint confiteri vel extra confessionem revelare usque ad Coenam Domini, si praesentes sunt, vel usque ad diem octavam postquam ad domum istam revertentur, quantum ad absentes; quibus terminis elapsis, et non ante, huic excommunicationi subiaceant, donec confessione praecedente a me beneficium absolutionis meruerint obtinere: cui, quantum ad praefatas personas praesenti

a) Verbum illud attendendum est veluti formale transgressionis, cui merito censura excommunicationis infligitur, nisi transgressor intra tempus revelet. Qui autem possidet aut alienet aliquid invito priore, etiamsi non habet occultandi animum, semper peccat contra votum paupertatis iuxta materiae gravitatem.

excommunicatione iam percussas, data est potestas absolvendi a capitulo memorato ».

xIII. Et sciendum est quod haec sententia in domibus monialium debet a vicario promulgari horâ, die et loco quibus supra; praesentibus et audientibus monachis, conversis ac monialibus omnibus. Item sciendum quod potestas data procuratoribus a statutis, virtute huius processus, nec restringitur nec laxatur.

xIV. Res, iura, redditus aut possessiones domorum Ordinis infra terminos possessionum, vel etiam extra, cum debita licentiâ iam acquisitas seu acquirendas, vel quae sunt de patrimonio ex antiquâ fundatione domorum suarum, nullus alienet, nisi pro domorum ipsarum urgente necessitate vel magnâ utilitate, et cum licentiâ speciali capituli generalis aut reverendi patris, praecedente etiam debito tractatu, et interveniente consensu suorum conventuum et amborum visitorum, vel saltem alterius, si ambo haberi non possunt.

xV. Terrulae autem seu possessiones minus utiles de consensu conventuum suorum et cum consilio priorum virorum ac unius visitorum poterunt alienari pro utilitate domorum, ita tamen quod pretium in magis utiles possessiones convertatur. Alienationis autem nomine intelligimus venditionem, donationem, permutationem, locationem ad longum tempus et emphyteusim perpetuam rei quae locari vel coli non solet.

xVI. In alienatione bonorum ecclesiasticorum, etiam concurrente utilitate vel necessitate, adhibenda est solemnitas beneplaciti apostolici sub poenis contentis in extravaganti *Ambitiosae* de rebus Ecclesiae non alienandis.

xVII. Nullus etiam cum licentiâ emat redditus aut possessiones cum gratiâ re-

demptivâ, seu cum pacto de retrovendendo, et minoritate pretii, ita quod minori pretio res illas emat quam valent. Tales enim contractus sunt iniusti, et propterea a nostro proposito alieni.

xVIII. Si res immobilis vendatur, pretium illius nisi cum licentiâ capituli generalis aut reverendi patris non expendatur, sed in acquisitionem rerum aliarum immobilium convertatur. Prior, qui contrafecerit, absolvatur, et monachi qui in hoc sibi consenserint, sint in disciplinâ generali ad Ordinis voluntatem. Parique poenâ plectantur, qui, sine licentiâ, redditus annuos, sive pensionem, aut servitutem aliam super rebus et bonis domus suae vendiderint vel imposuerint perpetuo vel ad vitam. Declaramus praeterea eiusmodi venditiones seu impositiones invalidas esse omnino, utpote contra mentem Ordinis factas et ab eis qui talem potestatem non habuerint.

xIX. Cum vero aliqua domus Ordinis per absolutionem aut mortem sui prioris est sui pastoris solatio destituta, nulla in eâ penitus fiat alienatio rei immobilis alicuius, aut etiam mobilis, quae adventum novi prioris sine detrimento domus expectare potest: qui contrafecerit, absolvatur ab omnibus obedienciis Ordinis, et nihilominus alienatio non valet.

I. Cum dominus noster Iesus Christus in Evangelio dicat: *Quod superest date eleemosynam, et ecce omnia munda sunt vobis*; et in Ecclesiastico scriptum sit: *Sicut aqua extinguit ignem, ita eleemosyna extinguit peccata*: quantum desideramus praeservari et liberari a peccatis, tantumdem amare et dare debemus pauperibus Christi eleemosynam. Quapropter hortamur et obsecramur omnes priores Ordinis nostri in visceribus eiusdem Dei et Salvatoris nostri Iesu Christi, qui se ipsum totum in ligno

Crucis pro nobis impendit, ut omnes pro facultate domorum suarum toto corde incumbant eleemosynis large faciendis. Nihil est enim tam secundum naturam, quam idem nos aliis praestare, quod nobis in simili necessitate ab aliis praestari vellemus. Mulieribus tamen non nisi longe a domibus nostris, si fieri potest, eleemosynae dentur.

ii. Mulieres enim terminos nostros intrare nequaquam sinimus, quantum in nobis est, scientes nec sapientem, nec prophetam, nec iudicem, nec hospitem Dei, nec filios, nec ipsum manibus Dei formatum protoplastum, potuisse evadere blanditias vel fraudes mulierum; Salomon, David, Samson, Loth, et qui acceperunt sibi uxores quas elegerant, et Adam in mentem veniant; nec posse hominem aut ignem in sinu suo sic abscondere ut vestimenta illius non ardeant aut ambulare super prunas plantis illaesis, aut piecem tangere nec inquinari.

iii. Auctoritate autem apostolicâ, et per litteras sanctissimorum dominorum nostrorum domini Iulii Papae II et Pii Papae V, omnes et quaecumque licentiae et permissiones hactenus, etiam auctoritate praedictâ, mulieribus cuiuscumque status, gradus, ordinis et conditionis, et quacumque dignitate vel praeminentiâ praeditis, etiam comitissis, marchionissis et ducissis concessae, ut possent ingredi ecclesias Ordinis nostri, sunt revocatae, cum prohibitione ne illarum praetextu (*) et vigore ingredian-

*) *Ordinatio anni MDCLXXIX.* « Ne ulli unquam pateat aditus detorquendi per fictas interpretationes prohibitionem a Summis Pontificibus factam circa ingressum mulierum quarumcumque in clausuras monasticas, prohibemus etiam in virtute sanctae obedientiae tum prioribus et officialibus, tum aliis quibuscumque personis Ordinis, et sub poenis contra inobedientes praefixis ne quascumque mulieres admittant, sive li-

tur nostra monasteria, sub poenâ excommunicationis, a qua non possint nisi per Summum Pontificem absolvi, ipso facto incurrendae, et similiter cum expressâ prohibitionem universis prioribus, officialibus et aliis personis nostri Ordinis ne dictas mulieres in suas domos introducere aut voluntarie admittere praesumant, sub poenis privationis officiorum quae in praesentiâ obtinent, et inhabilitatis in posterum ad illa et ad alia omnia, et suspensionis a divinis ipso facto sine aliâ declaratione incurrendis. Nos vero, executores praedictarum litterarum, eadem auctoritate, et sub poenis aliisque censuris in eisdem litteris contentis, inhibemus omnibus et singulis personis Ordinis nostri ne mulieres aliquas infra domorum nostrarum clausuras vel clausurarum limitationes, fossatis vel signis quibuscumque designatas, voluntarie introducere aut admittere praesumant.

iv. Familiaritatem insuper et colloquia cum mulieribus, maxime cum personis et in locis ac horis suspectis, inhibemus, et visitoribus, ut ille rescindere studeant, iniungimus.

v. Domus quae non possunt cavere ne ponant mulieres in operibus suis, saltem, propter scandalum vitandum, provideant, ne conversi eas custodiant, nec propriis manibus eis mercedem reddant.

vi. Foenare cum mulieribus, aut aliquid aliud cum eis operari, monachis omnibus expresse prohibemus. Qui contrarium fecerit, sit in disciplinâ generali ad Ordinis voluntatem. Et si prior hoc fieri permiserit, vel si hoc non prohibuerit, sit per tres menses extra sedem suam ubique in conventu, et nihilominus per visitatores seu generale ca-

centiarum praetextum habeant, sive non habeant, nec ingredi sinant praefatas clausuras monasticas in statutis expressis.

pitulum rigide puniatur. Sub eadem poenâ mulierum quarumcumque amplexus prohibemus et oscula.

vii. Quicumque nobis et nostro Ordini subiecti mulieres aliquas, incontinentiae causâ, infra septa monasteriorum aut in aliis domibus, grangiis seu cellariis nostri Ordinis introduxerint, aut introduci fecerint, vel qui iam introductas receptaverint, et qui in hoc eis praestiterint consilium, auxilium vel favorem sive actus secutus fuerit, sive non, non possunt a tanto reatu absolvi, nisi prout de casibus reservatis praescriptum est in capitulo de confessione. Quod si priores et ceteri officiales in praemissis culpabiles inventi, aut super hoc convicti vel publice confessi fuerint, a suis obedientiis absolventur, et ad eas aut quascumque alias perpetuo sint inhabiles, sine spe alicuius restitutionis, poenâ nihilominus graviore, si casus hoc exegerit, puniendi.

CAPIT. XXI.
De numero habitatorum, novis domibus, et hospitum viaticis et expensis.

i. Nulla domus, etiam magnae Carthusiae, pluries recipiat monachos, conversos et alias personas, quam facultates illius possint cum aliis oneribus tolerare, ne, ad maiores, quam domus nostrae patiuntur, expensas coacti, quaerere et vagari, quod horremus, incipiamus. Ad eam igitur quantitatem numerus habitatorum cuiuslibet domus redigatur, quam sine praedictis quaerendi et vagandi odibilibus officiis et periculis possint portare: non attendentes munera, quae mittuntur (neque enim, propter incerta beneficia, onera certa, quae nec portari nec deponi possunt, sine grandi periculo subeunda videntur), sed id quod domus nostrae sive ex agricultura, sive ex pecorum nutrimento, sive ex aliis redditibus annuis reddere possunt.

ii. Credimus tamen quod mediocres
(Potius lege plures (R. T.).

facultates ex Dei adiutorio nobis sufficient, si humilitatis, paupertatis, sobrietatis in victu et vestitu, ac ceteris ad usum pertinentibus, antiqui propositi studium perseveret, et si postremo mundi contemptus et Dei amor, propter quem ferri omnia debent, profectum in dies accipiant (a).

iii. Quia ex levi et indiscretâ receptione domorum novarum, minus sufficienter dotatarum et aedificiis necessariis carentium, multa scandala et vituperia (quod dolentes referimus) nostro novimus Ordini provenisse, et deteriora in posterum provenire, nisi salubre remedium apponatur, non immerito formidamus: statuimus, ut nulla domus recipiatur de cetero, nisi prius pro sustentatione prioris ac duodecim monachorum, ac pro aliis oneribus portandis, dotetur sufficientibus redditibus vel possessionibus assignatis, et nisi in loco habili et honesto, a cohabitatione hominum debite segregato, aedificetur, et nisi prius constructis sufficientibus aedificiis, vel de construendis competenti et securâ praehabita cautione, provideatur.

iv. Quando aliquis monachus per cartam capituli aut licentiam specialem mittitur ex unâ domo Ordinis ad aliam, praesidens domus, receptâ cartâ, vel eius licentiâ, quamprimum commode poterit, illum emittat, nec concedat illi recreationem ultra duos dies, in quibus etiam non permittat illum accedere ad civitatem vicinam, aut alia loca, praeterquam ad spatia domus ordinaria. Insuper praesidens domus, a qua discedit, in litteris, quas scribet priori domus ad quam mittitur, exprimat diem recessus eius a suâ domo, ut inde colligere possit prior si moram nimiam in itinere fecerit religiosus ille, neque enim

a) Vide ordinationem anni MDCLXXIX in fine huius capituli *Cupiditatis occasiones*, etc.

licet cuique nostrum a recto itinere notabiliter divertere (a), nec in domibus Ordinis, per quas forte debet transire, ultra duos dies absque causâ rationabili manere. Porro, postquam monachus ille pervenerit ad domum ad quam mittebatur, non concedatur illi recreatio ultra duos dies cum conditione supradictâ. Laudamus tamen consuetudinem domorum, in quibus vix unica dies recreationis datur monachis ad eas accedentibus ad hospitandum more Ordinis, aut inde recedentibus.

v. Nulla persona Ordinis, ex quacunque causâ mittatur ad aliam domum (b), possit secum deferre, vel ante se praemittere, vel etiam post suum accessum requirere vel recipere ullos libros, praeter breviarium et horarias preces, et unum vel alterum devotionis libellum, nec alia utensilia aut vestimenta, praeter ea quae actualiter portabit in suo corpore. Ita tamen, quod non possit eiusdem speciei duplicia indumenta secum portare, nisi iter sit multorum dierum, tunc enim duas tunicellas secum deferre poterit. Sed domus, ad quam accedit, teneatur suis expensis illi providere de aliis necessariis libris et utensilibus et vestimentis, secundum formam statutorum, quamdiu in eâ manebit: nisi qui mittitur sit persona inutilis; tunc enim providebitur illi expensis domus suae professionis.

vi. Per personam vero inutilem hic intelligimus eum, qui pro magnâ parte non potest sequi conventum, et qui habet perpetuum vel diuturnum impedimentum ad celebrandum. Porro priores in victu et vestitu et aliis necessariis aequè provideant hospitibus ut profes-

a) Vide ordinationem anni MDCXXVII in fine huius capituli *Pro exactiori observantiâ*, etc.

b) Vide ordinationem anni MDCII in fine huius capituli *Servetur num. v.*, etc.

sis. Ipsi quoque hospites tenebuntur prioribus et ceteris officialibus (a) ibidem per omnia obedire ut professi.

vii. Quotiescumque aliqua domus petit aliquem ad se mitti, aut ad eam mittitur aliquis pro iuvamine ipsius, etiamsi domus illum non petat, talis domus tenetur ad expensas eius itineris, tam in accedendo ad eam quam in recedendo ab eâ: nisi recedat ad aliam domum pro ipsius iuvamine, aut petatur: aliâs in omnibus aliis casibus, tenetur domus professionis. Ut autem appareat quando quis mittitur ad domum aliquam pro ipsius iuvamine, debet istud exprimi sive in cartâ capituli sive in eius licentiâ speciali per quam talis mittitur.

viii. Si quis ad aliquam domum missus ad hospitandum, habeat residuum quid ex pecuniis sibi datis pro viatico, illud consignet in manus praesidentis, qui illud refundet domui a qua pecuniam illam accepit. Quando vero simplex monachus mittitur ad aliam domum, in arbitrio sit prioris pecuniam pro eius viatico illi vel famulo fideli¹ et honesto, qui eum deducat, committere.

ix. Damnamus tamquam contrarium verae paupertati et honestati religionis, quod personae Ordinis, alibi extra domos suae professionis hospites, aliquam a domo, in qua hospitantur, lucentur pecuniam, et omnino prohibemus talem quamcumque pecuniam, sub poenâ proprietatis quoad accipientes, et absolutionis a suis officiis quoad dantes. Et si quae ex huiusmodi lucris deposita servantur, visitoribus iniungimus virtute sanctae obedientiae, ut pauperibus distribuantur, vel parvis domibus Ordinis indigentibus.

a) Id dicitur pro conversis et donatis; nam monachi priori tantum aut vicario debent obedientiam.

¹ Edit. Main. legit *fidei* (n. r.).

x. Si contingat aliquem infirmum sub spe recuperandae sanitatis ad aliam domum mitti, subveniant illi priores, tam de medicinis quam de aliis necessariis, expensis domus suae professionis (a); si vero morbum vel infirmitatem incurrit in domo, ad quam per obedientiam missus fuerat, domus illa subveniat illi expensis suis de supradictis. Verumtamen si eius infirmitas ultra quatuor menses perseveret, expensae a domo suae professionis poterunt repeti, aut poterit, de consilio medici et licentiâ visitatorum, remitti ad domum suae professionis. Si tamen ante infirmitatem plures annos laudabiliter vixisset in dictâ hospitii domo, honestum et iustum credimus ut expensis eiusdem domus eidem subveniatur, nec a domo suae professionis aliquid repetatur.

xi. Priores non differant mittere ad loca destinata monachos aut conversos, qui a capitulo generali vel reverendo patre ad tempus alicui domui commendantur vel commutantur: nec sic missi revertuntur¹, donec a capitulo vel reverendo patre revocentur.

xii. Volumus quod personae Ordinis, quae ad suam instantiam et non ad subventionem domorum, neque propter inevitabilem necessitatem emittuntur a domibus suarum professionum, vel aliarum, ante quadriennium in domibus ad quas mittuntur expletum, nullatenus a dictis domibus ad suam instantiam emittantur. Quod ut melius observetur, teneantur, petentes rursus transferri ad aliam domum, significare reverendo patri vel capitulo generali quamdiu man-

a) Ista sic ordinantur eâ tantum mente, ut unaquaeque domus sit prudenter sollicita; nam, cum una domus aliquo casu in egestatem decidit, monachi illius in alias mittuntur, ubi eis providetur de omnibus, sicut professis ipsarum domorum.

¹ Potius lege *revertantur* (n. r.).

Bull. Rom. — Vol. XIX,

serint in domibus a quibus petunt emitti, et an missi fuerint ad illas ad propriam instantiam; aliâs tales litterae pro subreptitiis habeantur.

xiii. Si quid datum fuerit monachis vel conversis, qui in alienis domibus quacumque occasione commorantur, acquiritur domui professionis eorum, nisi expresse in favorem domus, in qua hospitantur, id eis datum fuerit. Verumtamen exeuntes inde, nullatenus debent illud asportare sine licentiâ prioris, qui, sicut viderit magis expedire, aut per illos aut per alium fidelem nuntium restituet illud domui professionis eorum.

xiv. Personae Ordinis, quae negotia expedienda habebunt in curiis praetorum et principum, vel in aliis locis insignibus ad quae sit frequens concursus, iuxta quas vel quae Ordo domos habet vel habebit in futurum, propter Ordinis honestatem divertant ad easdem (*), et ibidem maneat quamdiu opus erit. Et ne domus huiusmodi a supervenientibus hospitibus nimium gravaretur¹ sumptibus et expensis, ordinamus, ut hospites advenientes ad dictas domos, si ultra duos dies in ipsis domibus remanserint, solvant tam pro homine et equo, quam pro pedestri, taxam, quam visitatores, considerata locorum et temporum qualitate, iustam et rationabilem esse iudicaverint secundum Deum et conscientiam. Et quia sunt nonnullae domus non multum remotae a domibus praedictis, quarum officiales pro suis negotiis saepius in anno accedunt ad dictas curias, quibus, si in quolibet eorum adventu duo dies sine expensis hospitalitatis gratiâ concederentur, praedictae domus vicinae gravarentur: idcirco statuimus, quod, si ad unam domum pluries in

*) Vide ordinationem anni MDCXX in fine huius capituli *Insequentem*, etc.

¹ Potius lege *graventur* (n. r.).

anno venerint, duo tantum dies hospitalitatis sine expensis concedantur in eodem anno.

xv. Pro hospitibus autem inutilibus solvant domus suarum professionum pro singulis mensibus taxam a reverendo patre, habitâ locorum et personarum ratione, praescribendam. Et si dicti hospites indigeant famulo, eadem domus professionis solvant salarium et expensas dicti famuli.

xvi. Hospitibus nostri Ordinis tales lectos et cibos, qualibus ipsi utimur, praeparamus, circa quos modestia servetur in ferculis et in vino; ita quod etiam ipsismet visitatoribus tam in actu visitationis quam extra, post coquinam, ova sorbilia, si tempus fuerit, et pisces salitos, vel aliquid eiusmodi, non plura quam duo, aut tria ad summam¹ ciborum genera, cum caseo et fructibus, ministrantur.

xvii. Hospitibus autem saecularibus, cum ad nos veniunt, aut per nos invitantur ad prandium, praeparamus pro illorum dignitate et honestate, domus facultate, exceptis carnibus, quas nulli unquam intra domum praeparamus. Verumtamen circa illos etiam in omnibus, quantum fieri poterit, religiosa modestia servetur, nec tot et tanta, tamque exquisita cibaria illis ministrentur, ex quibus et religiosi et saeculares, imo etiam et ipsi hospites scandalizentur, et domus graventur.

xviii. Et ne in corporis refectione ieiuna mens remaneat, hortamur ut semper, praesentibus hospitibus, sive nostri Ordinis, sive etiam extraneis, habeatur aliqua lectio pia et religiosa in principio et in fine mensae, tam prandii quam coenae; ex eâ poterit sumi occasio loquendi de utilibus et salutaribus animae. Quamdiu hospites comedunt, nullus

¹ Potius lege ad summum (R. T.).

monachus, nisi procurator, et, absente priore, vicarius, audeat praesens esse, nec tunc vocetur a suo priore.

xix. Hospites nostri Ordinis, quamdiu apud nos manent, Ordinis ieiunia, nisi rationabili causâ excusentur, observent, excepto die illo, quo ad nos sub vesperum adveniunt, quando etiam in gratiam hospitalitatis permittimus prioribus et procuratoribus eos excipientibus ieiunium Ordinis solvere.

xx. Permittimus, quod personae Ordinis in itinere constitutae, vel extra domos suas, possint dormire in lectis, prout paratos eos invenerint: sic tamen quod in habitu et in formâ Ordinis dormiant. Quod si quis aliter inter duo linteamina, vel in lectu de plumâ iacere praesumpserit, tot diebus a vino et cervisiâ absteineat, quoties id fecerit.

xxi. Cum veniunt ad nos episcopi, ipsos inclinati et usque ad terram flexis genibus suscipimus, et eorum manum osculamur, eisque sedem congruam et decentem in ecclesiâ paramus pro domorum consuetudine, et, si ipsi voluerint, dant etiam benedictiones.

xxii. Si episcopus aliquis in ecclesiâ nostrâ celebret, nullus eodem die debet celebrare in eodem altari, in quo episcopus celebravit sine licentiâ ipsius.

xxiii. Cum episcopis, qui de Ordine nostro non sunt, aliquem nostrum habitare prohibemus omnino. Cum episcopis autem nostri Ordinis nullus nostrum habitet sine expressâ licentiâ reverendi patris.

Ordinatio anni MDCLXXIX. « Cupiditatis occasiones nobis et nostris posteris (ut sanctae memoriae reverendi patris Guigonis verbis utamur), quantum Deo iuvante possumus, praescindere volentes, ac, iuxta mentem Ordinis in antiquis statutis et tot capitulorum generalium ordinationibus expressam, bonis externis, habitâ temporum ratione, modum ponere cupientes, ne ultra honestam sufficientiam unquam progrediatur novarum ac-

quisitionum pruritus et libertas, et illud Isaiae: « Vae qui agrum agro copulatis, nam quid terram soli possidebitis » in personas Ordinis Carthusiensis decidat, statuimus et ordinamus ne de cetero ulli domui, quae habeat sufficienter unde honeste et pacifice vivat cum numero duodecim monachorum ex bonâ et aequâ visitatorum provinciae aestimatione, novam acquisitionem cuiuscumque naturae sit sub quolibet praetextu facere liceat absque praevio examine visitatorum de ipsius domus indigentia scriptis expresso, et sine speciali licentiâ reverendi patris aut capituli generalis; sed, si quae domus superabundantiam habeat, tum in largas eleemosynas ipsa impendatur, tum reverendo patri aut capitulo generali offeratur ad distribuendum parvis aut pauperibus domibus Ordinis eiusdem regni et provinciae tantum, itaut redditus superabundantes monasteriorum nullatenus applicari possint sub quovis titulo et quaesito colore domibus alterius provinciae et regni, iuxta decretum sacrae Congregationis particularis eminentissimorum dominorum cardinalium ad examinandam praesentem collectionem statutorum deputatae, emanatum die XIX martii MDCLXXXV, ut illarum inopia per aliarum abundantiam iuxta apostolicum praeceptum suppleatur, habitâ ratione necessitatum quarumcumque domorum. Turpe enim esse debet monachis, qui sua reliquerunt, iterum congerendis nummis et possessionibus contra mentem carthusiensis propositi inhiare. Nihil autem convenientius est monasticae professioni¹, quae christianae disciplinae perfectionem profitetur, quam si specimen in se praebeat eximiae illius charitatis primorum christianorum, inter quos ex facultatum religiosâ communicatione nemo aliquid suum esse dicebat, sed erant illis omnia communia. De huius autem laudabilis ordinationis observantiâ visitatorum et priorum conscientiam oneramus, de qua rationem districto iudici reddaturi sunt; sed, si in hoc culpabiles fuerint, aut remissi, veniant per capitulum generale corrigendi ».

Ordinatio anni MDCXXVI. « Pro exactiori observantiâ num. IV cap. XXI secundae partis statuti Edit. Main. legit professione (R. T.).

tutorum, declaramus, eos, qui, ab unâ domo ad aliam missi, notabiliter divertunt a recto itinere, teneri poenâ fugitivorum, et eos qui pecunias sibi pro viatico datas in alios quam itineris usus impenderint sine expressâ licentiâ superioris, teneri poenâ proprietariorum, super quibus superiores invigilent, et debitam iustitiam faciant, factâ diligenti inquisitione ».

Idem repetitur in Ordinatione anni MDCXLVII: et in confirmatione eiusdem Ordinationis factâ anno MDCXLVIII additur: « Et eos qui in itinere moram nimiam fecerint eadem poenâ fugitivorum teneri, etiamsi illa fuerit in grangiis, sive aliis in locis domorum Ordinis; nec super his possint priores dispensare ».

Ordinatio anni MDCII. « Servetur num. V cap. XXI¹ secundae partis eiusdem novae collectionis, et si quis ad aliam domum missus per se vel per alium detulerit aliquid praeter id quod habetur in dicto numero sine licentiâ prioris domus e qua discedit in scriptis obtentâ, tamquam proprietarius puniatur ». *Et in Ordinatione anni MDCXLVIII, qua praecedens renovatur, additur:* « ademptâ licentiâ prioribus super eo dispensandi ».

Ordinatio anni MDCXX. « Insequens decretum sanctissimi domini Pauli Papae V praecipit² omnibus et singulis Ordinis nostri personis, ut, accedentes ad loca in quibus sunt monasteria aut domus Ordinis, in eisdem vivere et morari debeant, nec aliò divertant, reservatâ Sedi Apostolicae super eo dispensandi facultate ».

I. Pro tenore et stabili firmitate carthusiensis propositi, communi primorum patrum nostrorum Ordinis nostri priorum consilio, voluntate et consensu decretum est, ut singulis annis generale capitulum haberetur in domo Carthusiae, quae nostri propositi mater est et origo, ad quod aliarum domorum Ordinis priores opportuno tempore convenirent, de his quae ad utilitatem et stabilitatem Ordinis nostri pertinere videntur diligentissime tractaturi.

¹ Male edit. Main. legit XII (R. T.).

² Edit. Main. legit praecipit (R. T.).

ii. Cui etiam communi capitulo reverendus pater prior Carthusiae ipsam domum Carthusiae, et ceteri nostri Ordinis primi priores domos suas corrigendas et servandas tradiderunt, eidemque capitulo obedientiam pro se et domibus suis promiserunt; insuper etiam communi consensu voluerunt et statuerunt, ut, si domus Carthusiae, vel alia quaelibet domus a carthusiensi proposito ad aliud propositum (quod Deus avertat) aliquando se transferre tentaverit, vel prior, vel persona ipsius domus, vel etiam tota domus obedire praedicto capitulo noluerit, sententiae excommunicationis latae, si personae fuerint singulares, subiaceant, et suspensionis a divinis ipso facto incurrendae, si fuerit conventus; quam sententiam tam excommunicationis quam suspensionis idem capitulo praesenti statuto promulgat. Et super his omnibus omnes dicti primi priores litteras suas et domorum suarum declaratorias et obedientiales scripserunt, et in domo Carthusiae servandas reliquerunt.

iii. Porro generale istud capitulo celebrandum est secundum formam compositionis receptae ab eodem generali capitulo, et a sanctissimo domino Papa confirmatae, quae forma in sequentibus declaratur.

iv. Primo igitur capitulo generatius Ordinis Carthusiensis, iuxta praedictum decretum, in domo Carthusiae singulis annis celebrari debet, nisi forte ad certum tempus ex aliqua causa, et tunc de consensu reverendi patris et omnium definitorum, oporteret illud alibi celebrari.

v. Unus ex visitatoribus singularum provinciarum Ordinis, Saxoniam et Angliam exceptis, singulis annis ad capitulo generale venire tenetur, pro informatione dicti capituli de statu et regimine sibi creditarum domorum. Quod si

ambo fuerint legitimo impedimento detenti, poterunt, imo hoc casu tenebuntur, unum ex prioribus aliis suae provinciae cum cartis et statu illius et de singulis sufficienter instructum mittere; vel saltem, ubi tam visitatores, quam ceteri priores (quod raro contingit) essent pariter impediti, poterunt et debent cartas cum statu praedicto per priorem alterius provinciae, aut per fidelem nuntium mittere; ut hoc vel illo medio capitulo de singulis occurrentibus possit et valeat informari.

vi. Verumtamen nullus monachus pro visitatore aut priore suo ad capitulo veniat aut mittatur, aut etiam ad Carthusiam, super annum, pro negotiis quibuscumque. Alias monachi, qui contrarium fecerint, reputentur fugitivi, et priores, qui eos miserint, ab officio per unum mensem sint suspensi. Nunquam etiam mittantur ad capitulo pro quibuscumque negotiis conversi aut donati probationis tempore durante. Ex provinciis autem Saxoniae et Angliae in anno bissextili alter visitatorum pariter venire, et aliis tribus annis nuntium fidelem mittere tenentur. Quod si nec hoc nec illud fecerint, eorum contemptus et contumacia in tunc sequenti capitulo poenam debitam purgabitur.

vii. Porro, ne domus visitatorum praedictorum ex hoc ascensu ad capitulo graventur, in unaqueque provincia visitatores, et discretiores priores eiusdem provinciae iudicio visitatorum nominandi, videant et statuam quantum regulariter visitator possit expendere veniendo ad capitulo et redeundo cum necessariis equitaturis, et totam ipsam expensam dividant per omnes domos dictae provinciae pro rata facultatum uniuscuiusque domus, excepta domo visitatoris, quando ipse ascendet ad capitulo, et non aliter; et secundum praedictam taxam et

distributionem unaquaeque domus, cuius prior non veniet ad capitulo, solvet dicto visitatori venienti, aut etiam alteri venienti loco eius, nomine dictae provinciae, suam ratam. Quarum vero domorum priores ad capitulo venient, illae ad contributionem praedictam pro illo anno minime tenebuntur. Nec tamen pro hoc aliae domus, quarum priores ad capitulo non ascendent, solvent aliquid amplius dicto visitatori, aut alteri loco eius ad capitulo venienti, pro expensis itineris, ultra suam ordinariam taxam sibi pro rata facultatum suarum assignatam. Quod si nullus prior provinciae alicuius ad capitulo ascendat, sed solus nuntius, expensae dicti nuntii similiter dividantur per omnes domus illius provinciae, pro rata facultatum uniuscuiusque domus.

xiii. Si vero ambo visitatores venerint ad capitulo, non tamen tenebuntur ceterae domus contribuere nisi pro rata expensarum unius. Non pracluditur etiam via ceteris prioribus, quominus, si velint, ad capitulo venire possint expensis propriae domus.

ix. Illi autem, quibus sermo habendus tempore capituli seu collatio iniungitur, ad capitulo omnino venire tenentur. Quod si forte legitimo impedimento fuerint detenti, ita ut capitulo interesse non possint, debent hoc opportuno tempore intimare reverendo patri, qui alium in eorum locum subrogabit. Quod si nec venerint, nec excusationem mandaverint, sint per duos menses extra sedem suam in conventu; et nihilominus, si eorum contemptus et negligentia maiorem poenam exegerit, maiori poenam puniantur.

x. Priores ad capitulo ascendentes vel redeuntes in domibus Ordinis, per quas transeunt, non maneant nisi unum diem, aut alterum ad summum, sine causa rationabili.

xi. Stricte prohibemus, ne fiant ullo anno in provinciis, ante vel post generale capitulo, congregationes generales priorum; sed priores, qui habuerint negotium ad capitulo generale referendum, scribant, vel, si opus sit, accedant ad visitatorem cum eo de necessariis tractaturi.

xii. Omnibus personis Ordinis firmiter inhibemus ne inducant suos fundatores vel saeculares alios vel ecclesiasticos ad scribendum capitulo generali aut reverendo patri pro se ipsis, vel de factis domorum suarum particularibus et privatis, nec excessus vel disciplinas personarum Ordinis saecularibus denuntient ullo modo. Qui contra fecerit, pro modo culpaе graviter puniatur.

xiii. Priores, et aliae personae Ordinis, ad Carthusiam tempore capituli generalis venientes, non nimis tempestive veniant. Quod si aliqua rationabili causa venerint ante tempus, domui Carthusiae solvant expensas, quas tunc ibidem fecerint.

xiv. Famuli priorum Ordinis venientes ad capitulo generale vel ad domum Carthusiae super annum, postquam dimiserint equos in correriam, statim enses et cetera arma sua tradant custodienda coquinario eiusdem correriae, qui ea clausa servabit, donec finito capitulo velint ipsi a Carthusia discedere.

xv. Priores omnes qui capitulo generali volunt et debent interesse, vespere sabbati dominicam tertiam post octavas Paschae praecedentis, et eiusdem dominicae matutinis usque ad laudes, missae et vespere interesse tenentur, et eodem die in refectorio prandent et coenant.

xvi. Porro statim post vespere dominicae, pulsata campana, et congregatis omnibus in aula superiori, reverendus pater Carthusiae, stando, dicit *Benedicite*, quo dicto, sedet ipse, et alii

similiter, et eum, cui per cartam capituli anni praeteriti commissa fuit collatio, iubet ad locum consuetum venire, et collationem facere. Ceterum, quibus iniuncta est collatio vel sermo in capitulo generali, illam et illum ex scripto recitent, et pariter in visitationibus et aliis actibus conventualibus, prout ab antiquis in Ordine servatum est.

xvii. Finita collatione, hospites recedunt deducente eos procuratore ad cameram hospitii, et breves defunctorum a sacrista denunciantur; quibus pronuntiatis, iubet reverendus pater, ut, sive plus sive minus quam centum venerint, centum tamen more solito scribantur et reddantur. Committit priori sessionis, ut in descensu a capitulo portet illos ad Cluniacum, et monet, ut, si quis habeat litteras beneficiorum Ordinis, illas in manus scribae capituli tradat eodem die.

xviii. Exhortatur quoque omnes ut orent Deum, a quo bona cuncta procedunt, ut actus totius capituli dirigere dignetur ad suam laudem et Ordinis nostri stabilitatem et communem omnium consolationem et pacem, ut omnes bonum exemplum de se ipsis, et de ea, quae in eis est, religione praebant, ut nullus visitet monachos Carthusiae tempore importuno, nec pulsato completorio ullus remaneat in claustris, at in cellis monachorum; nec deambulent per alia loca, sed repetant cameras provinciarum suarum; ut non introducant famulos suos durante capitulo in domum superiorem, et eos praemoneant ut sint in dietis et in factis humiles et mansueti, tractabiles, pacifici et quieti, inhibendo eis ne vadant ad vicinas paroecias, nec exeant terminos Carthusiae, nisi ex aliqua rationabili et necessaria causa, cum licentia procuratoris Carthusiae, qui, his omnibus expletis, descendit ad domum inferiorem cum duobus prioribus, quorum

alter proponit fratribus et familiae verbum Dei (a).

xix. Priores et ceteri religiosi qui capitulo generali intersunt, si non occupentur circa facta capituli, debent diebus capituli interesse vespere usque ad *Salve Regina* et missae conventuali, nisi, dum dicitur, celebrent, vel ex aliqua rationabili causa et cum licentia eos interesse non posse contigerit. Laudamus vero eos qui etiam nocturnum sequuntur officium. Qui autem absque rationabili causa missae et vespere non interfuerint, denuncientur per sacristam Carthusiae reverendo patri, qui eos dure reprehendat.

xx. Feria secunda, quae est dies prima capituli, mane post auroram, dicitur missa de Spiritu Sancto a reverendo patre, vel, si non possit, ab eo cui ipse iniunxerit, cui omnes priores interesse debent, et post eam dicuntur missae privatae. Quibus dictis, ad nutum reverendi patris sit signum cum campana pro capitulo celebrando in aula superiori, in qua omnibus congregatis reverendus pater in loco suo stans nudato capite incipit psalmum *Ad te levavi* cum precibus et orationibus consuetis. Quibus expletis, fit sermo ab eo cui anno praeterito per cartam iniunctus est. Quo finito, redeunt novitii ad cellas suas, et hospites, deducente eos procuratore, ut supra.

xxi. Tunc reverendus pater nominet unum discretum et idoneum electorem definitorum, videlicet quem voluerit, seu de monachis Carthusiae, seu de prioribus in eodem capitulo congregatis qui nominantur a sacrista; deinde quinque priores primarum domorum ipsius Ordinis post domum Carthusiae singulariter singuli alios singulos definito-

a) Vide num. xiii cap. xxix statutorum antiquorum.

rum nominant electores, sive de monachis Carthusiae, sive de prioribus in eodem capitulo congregatis. Hoc pensato de aequali et debita portione, ut quinque praedicti priores, qui definitorum nominant electores, singulis annis mutantur successive, domorum Ordinis Carthusiensis ordine conservato, descendendo videlicet per singulos priores in capitulo praesentes usque ad ultimum inclusive, et postmodum a capite inchoando, priore domus Carthusiae non mutato. Si qui autem priores, ad quos pertineret nominare electores, sint absentes, transitur ad alios sequentes, qui praesentes sunt, donec sint sex nominati electores.

xxii. Nominatis electoribus, reverendus pater ducit eos ad altare S. Petri, seu ad locum ad hoc specialiter deputatum, et brevi tractatu inter se habito, absque ulla personarum, partium, nationum vel conditionum exceptione, eligant definitores pro suae arbitrio voluntatis, sive de se ipsis, sive de prioribus ibidem praesentibus, sive de monachis domus Carthusiae, quos teste fidei conscientia magis idoneos iudicabunt, viros scilicet Deum timentes, doctos, probatos et in factis Ordinis practicos, expertos et ad tantum opus idoneos. Ita tamen, quod, excepto reverendo patre, nullus sit vel eligatur definitor in duobus capitulis successive.

xxiii. Eliguntur tunc etiam ibidem scriba capituli generalis, referendarii tres pro causis promovendis, cancellarius, auditores cancellarii, auditores computorum, emendator in lectura refectorii, et ille qui in eius absentia supplebit vices, et procurator capituli. Inhibetur autem ne ullus subornet alium in electione electorum vel definitorum.

xxiv. Interim, dum ista fiunt, leguntur nomina habentium participationem

Ordinis (*) recenter defunctorum, pro quibus et omnibus benefactoribus capituli generalis, recommendatis et amicis. Postquam reverendus pater, electis definitoribus, reversus est in sedem suam, stans nudato capite incipit psalmum *De profundis*, cum precibus et orationibus consuetis. Posthaec nomina defunctorum et aliorum officialium capituli, vice sua et aliorum electorum, legit et publicat in communi audientia. Tunc leguntur litterae capitulo generali directae, quae pertinent ad totum Ordinem, vel in quibus priores petunt misericordiam quoad ipsam misericordiam tantum. Ceterae vero litterae, particulares causas continentes, in publica audientia capituli non leguntur, sed recitantur ad definitores.

xxv. In publica audientia capituli generalis nullus nisi vocatus surgat, aut per se ipsum aliquid proponat; sed, si quod in ipsa audientia proponere voluerit, det illud per schedulam in manus scribae eiusdem capituli generalis qui de voluntate reverendi patris et defunctorum illud legere et publicare poterit more solito. Proponens enim est ipse scriba, ad cuius officium hoc spectat.

xxvi. Si quis autem aliquid forte secretum, aut aliud tale negotium, quod publicam audientiam non requirat, capitulo intimare voluerit, poterit, imo debet in privato definitorio petere audientiam, quae sibi non negabitur; et ibidem, quae proponenda erunt, paucis et necessariis verbis proponere, aut illa reverendo patri Carthusiae ad partem significare poterit.

(*) *Ordinatio anni mdcvi. « De cetero non concedantur participationes Ordinis nisi ad solam instantiam priorum domorum, qui propria fidei faciunt quod personae omnes, pro quibus ipsi petunt, sint benemeritae de Ordine nostro, et non excedant numerum quatuor personarum nominatim expressarum ».*

xxvii. Si contingat reverendum patrem durante capitulo infirmitate tantā detineri, quod non possit ad aulam capituli ascendere, tunc, nisi aliter ex causā reverendus pater ordinaverit, prior domus Ss. Stephani et Brunonis, vel, eo absente, prior Portarum, aut, utrisque absentibus, prior antiquioris domus ex his quarum priores ibidem aderunt, dominicā die post vespertas in aulā capituli, sedens in capite scamni prope scribam, faciet et dicet omnia quae diximus reverendum patrem debere dicere. Et feriā secundā similiter sedens in loco supradicto, post sermonem, nominabit unum electorem definitorum sibi a reverendo patre pro parte suā nominatum; et postquam alii quinque fuerint nominati electores, ducet eos omnes ad cellam reverendi patris, in qua eligentur definitores, et reverendus pater committet primo definatori omnimodam suam potestatem et auctoritatem. Quibus peractis, dictus prior antiquioris domus, reversus ad aulam, in sede suā praedictā publicabit definitores, et declarabit quod reverendus pater, infirmitate praepeditus, omnimodam suam potestatem et auctoritatem dedit primo definatori, et ex tunc per totum capitulum, usque ad finem, praedictus definator praesidebit et in praedicto loco sedebit.

xxviii. Definitores electi et publicati habent auctoritate apostolicā et capituli generalis plenitudinem potestatis, unā cum reverendo patre, ordinare, statuere et definire, quae secundum Deum et propositi carthusiensis observationem melius et utilius in ipso capitulo viderint ordinanda. Ita dumtaxat, ut, quidquid ab omnibus eis vel saltem a maiori parte omnium ipsorum, hoc est a quinque definitum fuerit et statutum, plenam habeat in toto Ordine firmita-

tem. Hoc excepto, quod, contra aliquid eorum, quae continentur in his statutis nostri Ordinis, nihil possit statui de cetero, per quod antiquus rigor Carthusiensis Ordinis minuatur, nisi de assensu omnium definitorum et consensu conventus Carthusiae vel maioris partis ipsius, ubi Ordo huiusmodi ortum coepit, nec tunc nisi per duo continua capitula approbetur.

xxix. Ad haec etiam ordinamus quod dispensatio ad relaxationem Ordinis pertinens cum aliquā vel aliquibus domibus Ordinis, specialiter per capitulum generale vel revendum patrem facta, non valeat, nec eā quisquam utatur, usquequo per duo capitula generalia fuerit approbata. Quod si quae tales dispensationes hactenus sint factae, cum aliquā vel aliquibus domibus per capitulum generale vel per reverendum patrem, quae non fuerint per duo capitula continua approbatae, exhibeantur proximo generali capitulo futuro, ut per illud confirmetur vel irritentur: quod si non fiat, nullus illis uti licite possit.

xxx. Ordinatione autem seu constitutione per capitulum facta, quae non pertinent ad relaxationem rigoris, utimur eodem anno quo facta est: sed, nisi per sequens capitulum confirmetur, eam amplius non servamus. Porro hortamur eos, qui huic capitulo generali futuris praesuerint temporibus, ut, quantum fieri poterit, et nisi eos coegerit necessitas, aut talis casus emergerit qui per iam edita statuta decidi non possit, et qui necessario ordinationem novam exigit, ab ordinationum multiplicatione onerosa absteant. Poterunt tamen facere admonitiones seu exhortationes circa aliqua, sic dicendo: Admonemus quod hoc vel illud corrigatur, vel ut hoc vel illud fiat vel non fiat: et huiusmodi admonitiones non inse-

rantur inter constitutiones seu statuta, sed in uno libro per vicarios domorum singulis annis receptā cartā describantur.

xxxi. Cum a modo fiat aliqua constitutio, definitores, qui incipiant eam, dicent sic in scriptis: « Incipimus hanc constitutionem; fiat hoc vel illud, vel non fiat ». Definitores autem sequentis capituli immediate, si eam voluerint confirmare, sic dicant in scriptis: « Constitutionem hanc inceptam, quod hoc vel illud fiat, nunc approbamus ». Et ex tunc habeat vim constitutionis. Si autem noluerint eam confirmare, nihil dicant, quia, ut supra dictum est, nisi in sequenti capitulo confirmetur, nullam amplius vim habet.

xxxii. Ordinationes capituli generalis, eo anno quo sunt factae, quater a vicario legantur in conventu, videlicet die qua carta capituli recepta legitur, et a diebus S. Laurentii, S. Martini et Purificationis Beatissimae Virginis Mariae.

xxxiii. Ceterum ad examinanda, iudicanda, seu terminanda ea, quae in capitulo scripta vel proposita sunt, aut quae occurrunt, reverendus pater et octo definitores singulis diebus capituli, cum viderint opportunum, seorsim conveniunt, et super singulis diligenti habito tractatu, prout viderint expedire, cum plenitudine potestatis determinant et scriptis commendant. Ac primo omnium priorem partem cartae, quae est de defunctis, expediunt et corrigunt eadem feriā secundā post nonam. Et post vespertas in ecclesiā dictas, ad nutum reverendi patris, pulsatur campana; congregalisque omnibus in aulā capituli reverendus pater, postquam stans dixit *Benedicite*, innuit scribae ut legat. Qui quidem scriba primo litteras apostolicas vel aliorum principum, quae communi

1 Praeposit. a delenda (R. T.).

Bull. Rom. — Vol. XIX.

858

capitulo diriguntur, si quae sint eidem in defensorio traditae ad publicandum. legit, deinde cartam defunctorum.

xxxiv. Qua lectā, omnes priores, insequendo communem obedientiam generali capitulo promissam et debitam, petunt misericordias, ut super his, idest super eorum absolute, confirmatione aut mutatione, possit in defensorio postea deliberari. Ac primus omnium reverendus pater prostratus petit misericordiam, cui prior antiquioris domus Ordinis ex praesentibus respondet. Deinde singuli priores ibidem praesentes singillatim similiter prostrati petunt misericordiam et absolute a suis prioratibus. Priores vero absentes, vicarii et priorissae monialium per litteras misericordiam similiter petere tenentur in singulis capitulis generalibus; quod si non fecerint, nihilominus pro petitā habeatur. Et monachi, licet non petierint, ad assignatas sibi domos se transferre teneantur.

xxxv. His completis, reverendus pater iubet ut nullus cartam, quae lecta est, de die vel de nocte portet extra aulam capituli, nec portent copiam ipsius cartae extra domum Carthusiae, nisi sit prius correctā, nec faciant eam transcribi per quoscumque saeculares, sed per solos professos Ordinis nostri (a). Et ut in transcriptione cartae nulla fiat confusio, statuimus ut nullus prior aut visitator intromittat se de cartis scribendis per se vel per aliam personam durante capitulo: sed vicarius Carthusiae curet fideliter transcribi singulas cartas pro singulis provinciis, quae cor-

a) Ad vitandas distractiones et gravamina, quae ex tot cartarum inscriptione iunioribus monachis Carthusiae obveniant, soli vicario Carthusiae ista cura sic committitur, ut vetitum sit ne quis prior alquam tradat scribendam alicui monacho Carthusiae absque speciali licentiā reverendi patris.

rectae et signatae dabuntur, aut mittentur visitatori provinciae. Poterunt tamen domus, per quas recta via portatur ipsa carta, sumere copiam illius, et deinde quamprimum cartam ipsam originalem mittere visitatori provinciae: qui postea curabit ut ceterae domus habeant copiam dictae cartae bene correctam quamprimum poterit. Et in hoc non sint negligentes, ne retardent suffragia defunctorum et dispositiones domorum.

xxxvi. Omnibus autem et singulis personis Ordinis districte inhibemus, ne ad cartam capituli, per se aut aliam interpositam personam, aliquid addant, diminuant vel corrigant, per quod voluntas et intentio eiusdem capituli in aliquo immutetur; et ne inconsulto reverendo patre de ordinatis in dicta carta aliter disponere seu ordinare praesumat, sub poenam, quoad officiales, absolutionis a suis obedientiis, et quoad alios, disciplinae generalis, a qua non possint liberari nisi per dictum capitulum aut per reverendum patrem.

xxxvii. Definitorum, et qui ad definitorium pro consilio vocantur, solum Deum iudicem prae oculis habentes, et omni personarum acceptione senotâ, debitam singulis iustitiam faciant iuris et statutorum Ordinis nostri. Nullus etiam definitorum, neque eorum qui pro negotiis expediendis vocantur in definitorium, praesumat aliquid eorum, quae ibi secreto dicuntur et proponuntur, unquam revelare, nec ea quae expediuntur, ante expeditam et publice lectam cartam in egram, manifestare. Quod si quis definitorum contrafecerit, reverendus pater pro sua prudentia illum amplius non admittet in numerum definitorum. Alii vero pro modo culpa in dicto capitulo vel sequenti puniantur. Sed et post finitum capitulum nulli omnino erunt re-

seranda, si quae talia videbuntur, quae ad publicas aures non deferri vel utilitas exigit, vel suadet honestas.

xxxviii. Qui exire de definitorio habet necesse, exeat, sed eundo et redeundo silentium teneat. Qui vero cum aliquo locuturus exire voluerit, licentiam petat. Quoties autem ad definitorium vocabuntur definitorum vel alii priores, omni occasione posthabita, et in silentio velociter conveniant, et ad quod vocantur festinanter accedant. Singulis etiam diebus capituli post Primam et Nonam convenientibus definitorebus in unum reverendus pater *Benedicite* dicat.

xxxix. Quod si contigerit quod reverendus pater, vel alia persona domus Carthusiae, vel tota domus aliquid postulaverit, vel commiserit culpam cuius correctio pertineat ad capitulum generale; si reverendus pater est in causa, cum ventum fuerit ad tractandum de eo, ipse exhibit de definitorio, et alii determinabunt; si tota domus Carthusiae, exhibit reverendus pater, et si qui sint de monachis dictae domus; de aliis definitorebus in causa consimili similiter fiat.

xl. Porro, si quae de propositis non potuerint de facili definiri, eo forte quod altiore habeant quaestionem, exitumque alia ex causa difficilem vel prolixiore, ventilanda examine aut deliberatione sint pensanda maiori, aliquibus personis de Ordine, quas magis ad id esse idoneas cognitum fuerit, eorum examinatio et definitio committitur, vel examinatio plerumque sola, definitio, videlicet generali capitulo reservata. Et quoniam in iudicio absentium de facili erratur, tale iudicium caveatur quantum fieri potest.

xli. Quicumque praesumpserit proponere in definitorio aliquid ad statuendum, per quod antiquus rigor Ordinis minuatur, si monitus a reverendo patre

vel definitorebus cessare noluerit, tamquam rebellis a capitulo puniatur.

xlh. Ad dubia seu quaestiones, quae tempore capituli vel super annum mittuntur aut portantur ad Carthusiam, nullus respondeat nisi reverendus pater, vel cui ipse commiserit, habitâ confidentiâ cum peritis et expertis in talibus, et de eorum consilio, si opus fuerit.

xlhii. Nullus monachus Carthusiae tam hospitem quam professorum se active aut passive de factis Ordinis vel singularum personarum aut domorum eiusdem, etiamsi ab ipsis domibus aut personis litteras acceperit, quomodolibet intromittat aut impediat, nisi vocatus, vel ad hoc per capitulum generale vel reverendum patrem deputatus.

xliv. Nullas volumus concedi licentias prioribus domorum de vocandis personis aliarum domorum cum consensu priorum, ne inquietudines inde generentur; sed si quis prior aliquam personam vel personis indiguerit, procuret haberi specialem licentiam pro eâ vel aliis a reverendo patre, aut, in casu necessitatis, a visitatore provinciae.

xlv. Quando a capitulo generali vel reverendo patre cuiquam aliquid reddere vel facere sine praefinitione temporis iniungetur, illud quamcivis potest implere tenetur, et, si sine causa detulerit, est per capitulum puniendus.

xlvi. Ultimo die capituli, scilicet feria quinta, postquam in definitorio omnia expedita fuerint, et carta correctâ, post vespas in ecclesia dictas, dato signo, convocantur omnes in aulam, et congregatis omnibus, primo leguntur nomina defunctorum quae communiter veniunt post lecturam aliorum, pro quibus dicitur *De profundis* cum aliis precibus ut supra. Quibus completis, scriba capituli legit residuum cartae, et priores qui ibidem praesentes sunt, si nondum vivâ

voce promiserunt capitulo obedientiam pro se et domo, cuius sunt priores, quando in dispositione provinciarum scriba eos nominat, dicat: Priori tali non fit misericordia; tunc ipse qui nominatur, statim ante reverendum patrem accedens, prostratus petit misericordiam, et surgens promittit obedientiam capitulo generali pro se et domo tali sibi commissâ. Quando autem scriba nominat aliquem priorem, ut fit misericordia, tunc ille qui nominatus est, si praesens est, accedens, ante reverendum patrem prostratus, dicit culpam suam, et surgens veniam petit de negligentis et defectibus commissis in administratione domus antea sibi commissae, traditque reverendus pater sigillum domus suae: similiter fit cum mutantur priores de domo in aliam domum.

xlvii. Illis omnibus completis, reverendus pater solitas facit exhortationes de religione mundâ, de professione, de pace ad omnes, maxime ad eos qui nostrae sunt professionis, necnon de pervigili sollicitudine circa curam subditorum, ceterorumque generaliter, quae honestati congruunt et saluti expediunt animarum.

xlviii. Monentur etiam universi, quatenus, ad domos suas, Deo protegente, reversi, faciant exsolvi officium, quod ex communi Ordinis decreto est exsolvendum pro parentibus nostris, pro benefactoribus, caris, et familiaribus, vivis et defunctis; cuius officii, necnon omnium spiritualium bonorum Ordinis, illi quoque participes annunciantur qui ad capitulum accesserunt, quique prioribus in itinere hospitalitate seu humanitate quavis alia officium exhibuere charitatis, omnesque alii, vivi et defuncti, qui per litteras, per nuntios vel per se ipsos orationibus se commendarunt Ordinis aut priorum.

1 Videtur legendum *cui* pro *ut* (R. T.).

2 Vocem *qui* nos addimus (R. T.).

XLIX. Postremo reverendus pater et ceteri omnes prostrati simul dicunt culpas suas; et postea reverendus pater surgens absolvit (a) auctoritate apostolica omnes ibidem praesentes ab omnibus censuris, et dispensat cum eis super omni irregularitate, iniungitque singulis litanias, et pro fractione silentii omnes priores ab eo recipiunt disciplinam.

L. Quod si quis prior unquam, per se vel per subditum, instituta capituli contumaciter violare praesumpserit, postquam id constiterit, in conspectu totius capituli culpam confessus, extra egrediens, nudatis pedibus, vestimentisque pro consuetudine detractis, virgas portans ante totius capituli generalis conventum pro suscipienda humiliter disciplina revertatur. Idem quoque similem in domo sua pro simili culpa publice probata vel confessam subiectis suis imponat disciplinam.

LI. Definidores pro aliquibus nondum expeditis, et quae occurrere possunt, retinent potestatem capituli generalis usque ad dominicam sequentem, et ulterius quamdiu eis videbitur. Et pariter visitatores, si nondum potuerunt expedire cartas et facta sua, poterunt in Carthusiam remanere usque ad sabbatum.

LII. Cum personae Ordinis vel nuntii domorum a capitulo generali vel a Carthusia super annum redeunt, priores, seu, in eorum absentia, vicarii domorum per quas transeunt, receptis litteris aut cartis, si quas ipse nuntius portat, quae ad eos pertineant, diligenter et fideliter in suo sacculo seu bougetta reponant

a) Quis sit huius absolutionis et dispensationis effectus? Tollitur censura, si quis tunc praesens aliquam habeat, ita ut possit a quolibet legitimo confessario casus absolvi pro hac vice, dummodo poenitens cetera requisita afferat et satisfaciatur; similiter quoad irregularitatem ex delicto proveniente, iuxta tenorem privilegiorum Ordinis, de quibus agitur cap. VII.

litteras et scripturas alias ad eos non pertinentes, taliter quod per eorum negligentiam non perdantur in praeiudicium ceterorum.

LIII. Regressi priores a capitulo, vel recepta carta, faciant eam in conventu legi, et diem statuunt in qua officium capituli generalis persolvatur.

LIV. (a) Praeter ista quae hic determinata sunt circa generale capitulum, non intelligimus quod domus Carthusiae privetur in aliquo, qua usque nunc usa est, auctoritate et libertate; quinimo declaramus singulares libertates, praerogativas, sive immunitates domus Carthusiae, quas hactenus habere singulariter consuevit, per aliquam definitionem unius sive plurium capitulorum eidem auferri non posse.

LV. (b) Insuper etiam potestas reverendi patris Carthusiae, et auctoritas quam habet in capitulis generalibus, in quibus et ubique in tractatibus duplicem habet vocem ad rigorem Ordinis conservandum, et quam hactenus habuit super annum auctoritate capituli generalis, eidem semper remaneat, et eadem super annum auctoritate capituli generalis utatur, nec alteri possit committi, nisi ex aliqua causa in certo articulo et ad tempus determinatum, de consensu eiusdem reverendi patris et omnium definitorum; aliter contingeret ordinari. Verumtamen, cum reverendus pater et conventus Carthusiae (c) causas emergentes super an-

a) Vide num. XXIX, cap. XXIX secundae partis statutorum antiquorum.

b) Vide Bullam SS. D. N. Alexandri PP. IV quae notatur XXXVIII inter privilegia Ordinis.

1 Aliqua desunt, ex. gr. *invalida sunt quae aliter*, etc. (n. r.).

c) Quando ad consilium a reverendo patre vocatur. Vide num. XLII et XLIII praesentis capituli, et concordat cum his, quae de auctoritate capituli generalis dicuntur in praesenti numero.

num, quae capitulum expectare non possunt, determinant auctoritate capituli generalis, cum magna diligentia cavere debent, ne in potestate sibi commissam excedant.

LVI. Quilibet de Ordine nostro potest ea quae sibi vel suae domui necessaria, utilia aut damnosa videbitur, capitulo generali vel reverendo patri per litteras vel per personas Ordinis intimare. Priores autem et aliae personae Ordinis, quae tempore capituli vel alias super annum vadunt ad Carthusiam ordinate, si cuiuscumque favore vel odio litteras vel denuntiationes conventuum ac singularum personarum domorum, per quas transeunt, recipere et asferre contempserint, priori et capitulo memoratis, coram reverendo patre vel capitulo generali, viva voce vel per litteras clamant culpam suam de praemissis.

LVII. Illi, qui directe vel indirecte subditos suos vel conventus impediunt, ne tales litteras seu denuntiationes faciant vel transmittant, aut transeuntes, ne illas recipiant a suis subditis quibuscumque, idem facere teneantur.

LVIII. Si quis autem litteras capitulo generali vel reverendo patri directas aperuerit, et ne ad eos quibus mittuntur deveniant scienter impedierit, a tanto reatu sine licentia speciali dicti capituli generalis vel reverendi patris absolvi non poterit (a).

LIX. Personae vero Ordinis, cum aliqua scribunt capitulo aut reverendo patri,

a) Non putent hi, qui potestatem habent absolviendi a reservatis Summo Pontifici, sibi etiam absolvi ab aliis reservatis in Ordine, nisi etiam aliunde habeant legitimam auctoritatem, quia facultas concessa a Summo Pontifice non derogat reservationibus singularibus, nisi casus ipse occurrat etiam Sedi Apostolicae expresse reservatus, tunc enim potestas superioris maioris absorbet auctoritatem minoris in eodem casu.

1 Deesse videtur vox *licere* (n. r.).

scribant quae vera sunt et probari possunt, nullo interposito mendacio. Et ut via falsum scribendi vel denunciandi omnibus praeccludatur, statuimus ut quicumque de priore suo, vel personis Ordinis, reverendo patri vel capitulo generali scripserit malitiose et mendose, tamquam falsarius sit in disciplina criminorum ad Ordinis voluntatem.

LX. Personae etiam Ordinis quae scribunt litteras capitulo generali, aut super annum reverendo patri, non faciant in litteris prooemium, aut harengas, sed paucis et necessariis verbis intiment et petant quae volunt; et quae petunt per articulos invicem congruenti spatio separatos distinguant; et sic faciliter responsum, quod optant, inter tantas occupationes obtinere valeant (a); alias responsum non expectent. Et quando scribunt tempore capituli generalis, simul scribant reverendo patri et definitoribus, nisi forte casus secretus, aut alias talis occurreret, qui soli reverendo patri intimandus esset. Tunc enim ei poterunt ad partem scribere, et quod volunt intimare.

LXI. Quando autem conventuales scribunt dicto capitulo, aut reverendo patri, nomine conventus, debent singuli manu propria subscribere, alias nulla fides suis exhibebitur litteris, nec responsum obtinebunt. Illud item servetur a singulis, quando per se et singulariter scribunt, ut scilicet in suis litteris se pariter subscribant. Qui vero praesumpserint per litteras, suppressis nominibus, infamare Ordinem nostrum aut praelatos eius, vel aliquem ex ipsis, aut tentaverit instituti

1 Forsan ut pro et legendum (n. r.).

a) His satis innuitur quantum inutiles scriptiones a spiritu Ordinis diversae sint, quantumque statuta velint, ut tempus pretiose ad utilia, resecatis superfluis, servetur et impendatur.

2. Edit. Main. legit *resecatis* (n. r.).

nostri naturam evertere et immutare, ipso facto omni officio et voce priventur, et excommunicationis sententiam incurrant, a qua non possint absolvi nisi per reverendum patrem, aut aliquem ex visitoribus, vel deputatum ab eis. Simili poenae subiaceant, qui auctores talis infamiae aut Ordinis nostri ruinae cognoverint, nisi eos capitulo generali vel reverendo patri aut alicui ex suae provinciae visitoribus, quamprimum commode poterint, manifestaverint.

LXII. In litteris Ordinis, sive patentes sint, sive missoriae, semper apponatur dies et annus.

LXIII. Et sicut in aliis omnibus, sic etiam in titulis, qui personis Ordinis nostri dare solent per scripta (*) vel familiare colloquium, volumus simplicitatem et humilitatem Carthusianae religionis servari cum omni modestiâ.

LXIV. Nulli praelati aut subditi Ordinis domini appellentur, sed domini¹, et monachi, fratres in provinciis illis, in quibus inter saeculares esset scandalum si vocarentur domini.

LXV. Priores, vicarii monialium, et ceteri officiales Ordinis, qui procurant et obtinent litteras commendatitias a suis conventibus, vel a quibuscumque principibus et dominis temporalibus, ecclesiasticis vel saecularibus, requisitorias vel comminatorias, ut in suis manuteneantur officiis, et eas ad capitulum vel super annum ad reverendum patrem mittunt seu portant, eo ipso reddunt se suspectos de malâ administratione, et

*) *Ordinatio anni MDXXIV.* « Servetur simplicitas Ordinis in inscriptione litterarum privatarum iuxta statutum, nec apponantur amplius tot tituli inanes, itaut deinceps reverendo patri sub nomine reverendis visitoribus, venerandi, et ceteris omnibus aequaliter, venerabilis duntaxat scribatur, addendo ubique in Christo.

¹ Videtur legend. domni; ceteras correct. lectori dimittimus (R. T.).

propterea tamquam suspecti veniunt a suis obedientiis absolvendi (a). Et conventuales, qui huiusmodi litteras inordinato favore potius quam veritate ducti scribunt, sunt legitime puniendi. Aliae vero personae Ordinis quae similes litteras sibi procurant, ut, quas nondum habent obedientias, hoc modo obtinere valeant, ad illas et quascumque alias eo ipso efficiuntur indignae.

LXVI. Nulla persona Ordinis nostri, aliquos libros seu tractatus a se seu ab aliis compositos, sive etiam sermones, epistolas, orationes vel alia quaecumque, dare impressioni seu ut imprimantur procurare per se seu per alios quoscumque praesumat, nisi prius per capitulum generale, seu per ipsum, aut per patrem reverendum deputatos, visa et examinata fuerint atque approbata. Si vero tales libri de rebus sacris tractant, ultra examinationem et probationem huiusmodi, nullatenus imprimi possint, nisi prius examinati probatique ab Ordinario fuerint. Qui enim tales libros absque Ordinarii examinatione ac probatione imprimunt aut imprimi faciunt, poenam anathematis incurrunt ex decreto Lateranensis Concilii et Tridentini.

LXVII. Cum Ordo noster sit sub speciali protectione Sedis Apostolicae, inhibetur omnibus et singulis personis Ordinis, ne, excepto procuratore generali Ordinis, sine scitu et speciali commissione capituli generalis, aliquem seu aliquos ex dominis cardinalibus in protectores speciales impetrare vel sibi procurare praesumant. Omnium enim auxilio et protectione indigemus. Unde, cum speciales aliquos impetrare volumus, ceteris quodammodo derogamus.

a) Vide ordinationes capituli generalis annorum MDCLIV et MDCLVII in fine huius capituli, *Declaramus*, etc. *Innovamus declarationem*, etc.

Ordinatio anni MDCLIV. « Declaramus inhabiles ad omnia Ordinis officia privatosque utraque voce quoscumque, qui, emendicatis favoribus extraordinariis, dignitates et officia procuraverint, atque in eis se manutene, vel qui licentiam mutandi monasterium, aut exeundi ad negotia propinquorum tractanda, obtinere tentaverint ».

Ordinatio anni MDCLVII. « Innovamus declarationem anni MDCLIV adversus eos, qui, emendicatis extra Ordinem favoribus, officia vel quascumque licentias procuraverint; addimus vero et qui eis a quocumque sic quaesitis usi fuerint; et, praeter poenas in praedictâ declaratione contentas, volumus insuper eosdem tamquam contumaces, et ab Ordinis obedientiâ recedentes, omnibus Ordinis suffragiis post mortem privari; et visitores provinciarum super hoc diligenter invigilent ».

CAPIT. XXIII
De visitoribus.

I. In nomine sanctae et individuae Trinitatis, ob statum Carthusiensis Ordinis in sanctâ religione conservandum, visitationis per omnes domos eiusdem faciendae tale a generali capitulo emanavit decretum:

II. Singulis annis in capitulo generali seorsim, sicut pro aliis fieri solet negotiis, habito cum magnâ deliberatione tractatu, certi priores eligantur et in cartâ capituli describantur ad visitandas provincias totius Ordinis, qui zelo Dei et Ordinis nostri, integritate vitae, doctrinâ, iudicio, experientiâ et discretione ceteris praestare videantur.

III. In visitoribus autem eligendis, quantum poterit, caveatur ne aliquis visitor suum visitet convisitorem, nec domum, cuius ipse sit professus; ceteras autem domos suae provinciae indifferenter ordinario iure visitare poterunt et debent. Poterit tamen reverendus pater mutare visitores per capitulum designatos, ex causâ, quae sibi rationabilis videatur.

IV. Porro singulae domus Ordinis, etiam illae quae a Carthusia remotissi-

mae sunt, visitentur singulis bienniis per visitores ordinarios, et pariter domus visitorum per eos quos capitulum generale vel reverendus pater deputaverint (*) (a).

V. Quod si contingat visitores ordinarios ex aliquâ causâ non posse visitare domos sibi commissas, ad reverendum patrem spectabit nominare alios visitores, nec unquam licentia detur alicui domui Ordinis, ut prior et conventus communiter vel divisim possint sibi eligere visitores, sed vel reverendus pater eos deputet, vel, si periculum sit manifestum in morâ, visitores ordinarii provideant.

VI. Nulla domus aut persona Ordinis visitores a capitulo generali vel reverendo patre ordinatos audeat refutare, nisi ex tali causâ, quae prius iudicio dicti capituli vel reverendi patris rationabilis fuerit iudicata. Nulla pariter commissariis aut visitoribus a reverendo patre super annum missis audeat resistere, aut eos refutare, vel ab eis appellare, sub poenâ carceris quoad subditos, et absolutionis quoad praesidentes.

VII. Sequendo constitutionem editam per bonae memoriae Clementem III et Caecelinum III Romanos Pontifices, statuimus, ut nulli personae Ordinis, quacumque temerariâ praesumptione, sine consensu et voluntate capituli domus suae, vel maioris partis eiusdem, licentia pateat appellandi a correctione vel ab alio quocumque praetenso gravamine aut sententiâ sui praesidentis aut visitorum vel commissariorum. Quod si quis absque tali consensu maioris

*) *Ordinatio anni MDCLXXIX.* « Visitatio domorum, quarum priores visitores sunt, ultra quadriennium, visitatio autem domus Carthusiae ultra sexennium nunquam differatur, nisi necessitate cogente ».

a) Vide num. LIX praesentis capituli.

partis conventus appellare praesumpserit, cellam pro carcere et ordinem in victualibus teneat; et si de fugâ aut periculo verisimiliter timeatur, firmis carceribus detineatur, donec per capitulum vel reverendum patrem, visis et cognitis dictae praetensae appellationis causis, aliter fuerit ordinatum.

viii. Caveant tamen praesidentes, visitatores aut commissarii, ne in corrigendo modum excedant, et nihilominus, hoc casu appellationis contingente, quamcunq̄ poterunt, expressum nuntium et fidelem mittant ad reverendum patrem cum plenâ instructione de veritate negotii, et cum litteris ipsius appellantis suae appellationis causas continentibus, ut, cunctis visis, rectum valeant iudicium reportare, nisi forte excessus gravis esset et enormis ac manifestus, cui de statuto imposita sibi poena merito deberetur, quo casu sufficiat quod in tunc sequenti capitulo instructionem praedictam et litteras mittant seu portent.

ix. Porro nullus appellet nisi ad reverendum patrem vel capitulum generale. Et si fuerit pronunciatum ipsam appellationem frivolum, calumniosam vel iniustam, aut temere appellatum fuisse, is, qui sic appellavit, graviter puniatur.

x. Appellationem vero suam non prosequantur subditi in propria personâ, sed per nuntium et litteras, et in hoc casu priores teneantur ministrare subditis nuntium et expensas. Idem sit iudicium de prioribus, si contingat eos appellare a visitoribus vel commissariis.

xi. Porro, quia, ex eo quod visitationes nec studiose fierent, nec bene observarentur, magna sequeretur dissolutio Ordinis, visitoribus districte iniungimus ut in visitationibus sint solliciti et studiosi, et sequentem formam sibi a capitulo de faciendâ visitatione traditam nullâ transgrediantur ex parte, quam

si transgressi fuerint, prout culpa exegerit, per capitulum legitime puniantur.

xii. Congregatis monachis domus quae visitatur, et eiusdem priore praesente, visitatores ingrediuntur capitulum, dictoque a priore domus *Benedicite*, primo legitur a visitatore vel convisitatore iuxta morem provinciae capitulum praesens. Et postea praemittitur quae in capitulo generali fieri consuevit oratio, scilicet psalmus *Ad te levavi oculos*; quem psalmum visitor inchoat, et subiungit preces et orationes consuetas. Quibus finitis, dicit *Benedicite*, et alter ex visitoribus aliquam de observantiâ Ordinis, de obedientiâ, de proprii pastoris reverentiâ facit, secundum quod sibi videtur, exhortationem. Qua finitâ, legitur ex integro capitulum de reprehensione, ut monachi audientes valeant reminisci, si quis in his deliquerit, quae in dicto capitulo prohibentur, et id visitoribus sincero animo denunciare possint.

xiii. Lecto praedicto capitulo, visitatores, Dei et Summi Pontificis, nostrae institutionis confirmatoris, totiusque generalis capituli auctoritate, praecipunt omnibus ibidem congregatis, ut de priore, de se ipsis ad invicem, de conversis etiam, atque totius domus statu, quidquid super his, de quibus interrogati fuerint, accusatione vel emendatione dignum vere et pro certo cognoverint, singuli edoceant evidenter et sincere, nullatenus, amore vel odio seu timore cuiuscumque aliâve qualicumque occasione, veritate suppressâ, ne cum gravi etiam periculo animarum gravem et Ordinis incurrant disciplinam.

xiv. Qui enim scienter negligunt revelare visitoribus ea quae revelare tenentur sub mortali peccato, non possunt absolvi nisi per proprium priorem,

1 Edit. Main. legit *propriis* (R. T.).

aut, si quod celatum est pertineat ad priorem, per vicarium, cum iniunctione salutaris poenitentiae. Et si de hoc convicti vel publice confessi fuerint, cum adiunctione septem abstinentiarum.

xv. Verumtamen in conventu, seu palam, nulli crimen imponant, quod probari non possit: ne eadem poenâ, qua teneretur is qui dictus esset reus, si convinceretur de crimine, in probatione deficientes involvat. Eadem prior eorum suâ eis auctoritate praecipiat.

xvi. Caveant etiam omnes ne ex malitiâ, odio vel invidiâ aliquid deponant contra aliquem ad hoc ut confundatur et infametur: sed ex charitate et rectâ intentione, ut emendetur is qui denunciatur.

xvii. Ceterum, cum sunt visitationes, in inquisitione seu probatione culparum habetur praecipuum obedientiae pro iuramento. Possunt tamen visitatores, si eis videbitur, in gravibus casibus pro revelandâ plenius veritate praecipere sub poenâ excommunicationis, et etiam exigere iuramentum, nisi ubi verisimiliter timeretur de periurio. Tunc enim non est exigendum iuramentum.

xviii. De monachis vero et conversis inquisitio fiat a monachis, conversis et donatis; saeculares, etiamsi idonei sint ad testificandum, maxime vero familiares aut officiales saeculares domus, possunt, si videbitur, in testimonium recipi tam contra priorem quam contra monachum et conversum, si, quod probatione indiget, per nostros non possit probari; sic tamen hoc fiat, ut, quantum possibile erit, per hoc non scandalizentur saeculares, ne defectus personarum Ordinis nostri sibi incognitos inde agnoscant. Visitoribus etiam non credant omni spiritui, nec aliquem ex solâ suspitione condemnent.

xix. Facto praecipuum et allatâ prae-

cedentis visitationis cartâ, et in conspectu omnium lectâ, prior et monachi ad cellas redeunt, ubi a singulis quae fuerint inquirenda visitatores diligenter inquirent. Verumtamen poterunt visitatores pro scrutinio faciendâ convocare monachos singillatim ad locum sibi pro habitatione assignatum, qui nunquam eis in claustro assignetur, ubi alius locus extra claustrum eis assignari commode poterit.

xx. Visitoribus visitent custodiam, in qua sacrum Christi Corpus servatur, sacrum chrisma, et reliquiarum sanctarum capsas, et omnia ecclesiastica indumenta, ornamenta et utensilia, et considerent an omnia decenter, religiose et honeste sint disposita.

xxi. Deinde singulos diligenter scrutentur super pactionibus, quas priores, visitationem timentes, forte extorquerent a monachis et conversis, et si quas inveniant, solvant, et prior sit extra sedem suam ubique; in conventu et missâ careat usque ad capitulum, nisi novitius sit professionem facturus, vel mortuus sepeliendus; nihilominus capitulo, si sibi videbitur, poenitentiam aucturo.

xxii. Attente quoque inquirent si praecedens visitatio bene fuerit observata; et, quem in non observando invenerint culpabilem, sive sit praelatus, sive sit subditus, tamquam inobedientem Deo et capitulo generali graviter puniant.

xxiii. Attente etiam et sollicitè, non obstante aliquâ benevolentia quae in subversionem Ordinis aliquando exhibetur, inquirent diligenter de negligentia priorum, si corrigent excessus, si sint solliciti ne subditi libros prohibitos habeant, si de necessariis provideant sufficienter eisdem tam sanis quam aegrotis, si sint carnales vel saeculares nimis, si dent bonum exemplum suis subditis in frequentando ecclesiam, in

abstinentiis et aliis observantiis Ordinis, si ordinata capituli faciant observari, per ipsos enim viget vel deficit Ordo in domibus, si ferventer reprehendunt ea quae sunt inordinate, vel si nimis equitant, et sine personarum acceptione negligentias et excessus quos invenerint puniant; et in cartâ suâ inserant quae iudicio suo inserenda videbuntur.

xxiv. Postea interrogetur de pace domus et prioris et monachorum et conversorum, nec non eorum ad invicem. Si dixerint non esse pacem, causa cum omni studio inquiretur, eâque cognitâ, qui puniendi fuerint, legitime puniantur.

xxv. Exinde interrogetur qualiter tam monachi quam conversi se habeant in observantiis Ordinis, scilicet in non habendo proprium, in tenendo silentium et cellas in continentia, in proprii pastoris obedientia, in eiusdem suâque ad invicem reverentia, in veniendo ad ecclesiam, in celebrando divinum officium, in abstinentiis, si quae debentur ex ordine sine murmuratione accipiant eis contenti, si in colloquiis claustris et hospitum non petant inordinatam licentiam, si cum saecularibus, cum sociis, cum coquinario, seu dispensatore, cum conversis, seu aliis quibuscumque debitam religioni servent honestatem. Demum si curiositatem vitent, si laudabiliter in capitulo culpas suas recognoscant, si in reprehensione sint humiles et in emendatione tractabiles, est sollicitè inquirendum.

xxvi. Pro temporalium quoque statu cognoscendo, diligenter inquirent an domus gravata sit debitis (a), et quantum; non tamen cui vel quibus specialiter debeat, nec si quid quantumve in de-

a) Hic agitur de debitis pro quibus nulla pensio solvitur; de his autem pro quibus solvitur, agitur cap. xix, num. xviii.

positis habeat, aut a quibus deposita suscepit, est inquirendum. Quod si domus inveniatur debitis gravata, et prior nullam reddat causam rationabilem quae ipsum excuset, in ipsum culpa redundat.

xxvii. Inquirant etiam et considerent visitatores, si aedificia domus bene conservantur, si nulla curiosa vel superflua de novo aedificantur, si computa singulis annis per procuratorem fuerint reddita; quae etiam computa possunt per se examinare, si expedire ex aliqua causa iudicaverint, immo exigere a priore et officialibus, ut quantum pecuniae tam in arcâ communi quam apud se habeant sibi declarent, quam declarationem absque ulla ambiguitate aut restrictione, sed integre, et prior et officiales tunc facere teneantur, et quos in praemissis negligentes invenerint, districte puniant; et sub bonâ poenâ iniungant ut in his se emendare non differant.

xxviii. Super omnibus praemissis singillatim ab omnibus monachis et conversis et donatis inquisitio tam de priore quam de se ipsis ad invicem cum omni studio est faciendâ.

xxix. Sed et si quis monachorum seu laicorum in priore vel in alio aliquo de congregatione crimen vel aliquid aliud, quod accusatione vel emendatione dignum sit, cognoverit, etiam non interrogatus illud visitoribus insinuare tenetur in secreto. Porro visitatores, ea quae sibi insinuantur, nec probari possunt diligenter, requirant a remotis, non nominatâ personâ, sed de vitio inquirendo, si forte queat, quod occultum est, in publicum comprobari.

xxx. Inquisitione autem factâ, si quid grave de priore, de aliquo alio denunciatum est, quod graviore poenâ dignum sit, visitatores ante recitationem scrutini debent interrogare et audire eum

qui denunciatus et accusatus est. Qui si attulerit sui facti iustificationem, iustificatio ipsius in recitatione scrutini declaratur, si factum illud ad multorum notitiam iam devenit; nam si occultum et paucis cognitum fuerit, non erit in recitatione publicandum; sed iustificatio illius declaranda his dumtaxat qui illud denunciarunt. Si vero, qui denunciatus est, nullam facti sui iustificationem legitimam attulerit, sed crimen coram testibus confessus vel de crimine per idoneos testes legitime convictus fuerit, erit pro qualitate criminis puniendus arbitrio visitorum.

xxxi. Cum igitur visitatores scrutinium perfecerint, omnibus rursus in capitulum convocatis, districte praecipiant universis, ne illa, quae magis occultanda sunt quam dicenda, quivis eorum manifesta facere praesumat: sed cum quisque suo loco manens patienter audiat quae sibi a visitatore dicentur, et, si de aliquo interrogetur, puram nullo incerto mentuatio, stans, nihilque celans, pronunciet veritatem.

xxxii. Districte etiam iniungant priori ne cuiquam, qui aliquid contra eum denunciaverit, solitam humanitatem, quam ceteris exhibet, in communi, vel pro infirmitatis debilitatisve ratione debitam, subtrahendo, vindictam ullo in tempore inferat. Sed et monachis nihilominus iniungatur, ne odium aut rancorem contra se invicem accipiant aut teneant, nec alicui, quem putaverint contra se aliquid denunciasset, verbis unquam vel factis molesti existant. Nec inquirent quis vel qui de se talia deposuerint; sed, omnia ex charitate fuisse dicta sibi persuadentes, omnia in charitate et humilitate suscipiant, et suos defectus agnoscentes, emendent se et de cetero prudentiores existant.

xxxiii. Quae omnia, sicut diximus,

postquam in monachorum conventu fuerint visitatores prosecuti, mox, eandem omnino in conversorum et donatorum personis formam servantes, ad universa singillatim a singulis inquirenda studio attentiori procedant, et singula prudenter examinantes sine personarum exceptione debitam iustitiam faciant.

xxxiv. Neminem tamen iudicent aut condemnent vel incartent, nisi de sibi impositis duobus saltem legitimis testibus convictus fuerit aut confessus, nec recitent in lecturâ cartae frivola quaedam et levia, quae sibi interdum in scrutinio referuntur, quae pacem potius turbant quam nutriunt, nec servent scrutinia ultra tempus tunc futuri capituli, sed ea comburant.

xxxv. Quos culpabiles, criminosos, aut alias incartandos invenerint, non statim incartent, et iuxta casus exigentiam puniant, ut poenâ suos auctores teneat, et ne culpa unius aut aliquorum nota sit aut infamia multorum.

xxxvi. Monachos aut alias domorum personas, quae se de administratione domorum intromittunt, ultra id quod statuta concedunt, dure reprehendant et corripiant. Circa inordinatos et irrequietos, et contra ordinem excedentes, poenas statutorum strictius observari faciant, et quos ordinationes capituli generalis vel praecedentis visitationis invenerint non servasse, aut eas impugnasse, a vino aut cervisia suspendant, donec eas impleverint cum effectu, aut alias, prout casus exegerit, puniant.

xxxvii. Licentias, seu gratias generales, vel semel alicui denegatas per capitulum generale vel per reverendum patrem, dare non possunt, nisi de hoc habuerint speciale mandatum, et nisi petens talem licentiam seu gratiam de sibi factâ negatione expressam faciat mentionem.

xxxviii. Visitatores fortiter reprehendant priores, qui de facili monachis dant materiam evagandi frequentando spatia extra domos quando ad aliam domum mittuntur, imponantque eisdem prioribus pro huiusmodi culpis disciplinas, et prohibeant monachis ne praetextu cuiusvis consuetudinis in talibus spatiamentis extra clausuras domorum suarum comedere praesumant, sub poenâ supra capitulo xv expressâ.

xxxix. Ut periculosus personarum Ordinis nostri vagationibus obviamus, quibus (quod dolentes referimus) animarum maxima dispendia, notabiles infamias et scandala plurima novimus evenisse, et ut illi, qui personas incompositas et perversas ad professionem recipere non verentur, in eo, quo delinquunt, puniantur, et ex eorum culpis alii non graventur; statuto perpetuo et irrefragabili ordinamus, quod, occasione cuiuscumque criminis vel delicti, nulla persona de domo propria emittatur, sed ibidem, si fieri potest, pro modo culpae legitime puniatur. Si quis vero fuerit tam perversus, quod, confisus de parentibus vel amicis, in domo propria corrigi non valeat debite vel puniri, aut si in eadem domo suâ capitales habeat inimicos, et visitoribus evidenter constiterit de praemissis, tunc, et non aliter, visitatores, Deum prae oculis habentes, talem personam de domo suâ valeant emittere, et in aliâ domo suae visitationis subiectâ sub debitis disciplinis collocare. Ita dumtaxat, quod prior suus, propriis expensis, ac cum visitorum litteris fidem de praemissis facientibus, ipsum ad domum per visitatores ordinatam tuto faciat deduci, soluturus nihilominus illi domui expensas de ordine praetaxatas, quamdiu ibidem fuerit hospitatus. Emissus vero talis, praeter disciplinas a visitoribus impositas, collo-

quus carebit, quamdiu ibidem fuerit hospitatus, ne forte perversis verbis aut moribus ceteros inficiat vel perturbet. Districte vero praedictis visitoribus et prioribus iniungimus, ut praemissa omnia statuta observent. Si qui etiam reperti fuerint tam contentiosi, ut verisimile sit, quod ipsis ibidem existentibus domus illa pacem non habebit, per domos eiusdem provinciae visitorum arbitrio dividantur.

xl. Non possunt autem visitatores absque licentiâ capituli generalis vel reverendi patris mittere aliquos extra provinciam suae visitationi subiectam, nec priores alii, si quandoque mittantur ad conventus dividendos, nisi eos mitterent in provinciam, in qua sunt professi, nec mittant aliquem ubi sciunt hospites tres tunc esse.

xli. Non dent pariter licentiam monachis se transferendi ad alias domos suae provinciae, nisi in casibus iam expressis, aut in casu urgentis, quae commode capitulum exceptare non possit, necessitatis: nec gravamen alleganti credant, nisi de eo debito fuerint certificati.

xlii. Nullus tamen prior refutare audeat personas sibi per visitatores missas, sed eas saltem usque ad capitulum tunc sequens retineat, aliâ sit per tres menses extra sedem suam in conventu, licentias super hoc aliquibus forte concessas revocando.

xliii. Volumus ut secundum laudabilem patrum nostrorum praecedentium usum et consuetudinem in qualibet visitatione prior et ceteri officiales domus quae visitatur, coram ipsis visitoribus, praesente conventu misericordiam et ab officiis suis absolutionem postulent et requirant.

xliv. Neminem tamen visitatores absolvant ab officio prioratus, etiam ad

instantiam et importunitatem monachorum, sine speciali commissione et licentiâ capituli generalis vel reverendi patris: nisi talem casum invenirent, quod manifeste immineret magnum damnum domus, vel scandalum Ordinis, si absolutio huiusmodi differretur usque ad capitulum generale. Monemus tamen visitatores, ne facile scandalum aut periculum magnum iudicent imminere.

xlv. Si enim iudicantes imminere periculum, priorem aliquem absolvent, et postea probatum fuerit quod nullum grave periculum immineret, sciant se tamquam temerarios iudices absolventes, et omnia per eos facta irritanda et in pristinum statum reducenda. Ex levi siquidem et frequenti priorum absolutione domus Ordinis notabiliter deficient et monachi contra suos priores insolescunt. Quando autem tali aliquo casu contingente priorem absolvent, scribant fideliter definitivis capituli generalis vel reverendo patri causas absolutionis seu depositionis inventas.

xlvi. Neminem etiam absolvant, nisi servatâ formâ iuris debitâ, scilicet inquisitione praecedente, et auditâ parte, et non nisi in actu visitationis.

xlvii. Alios autem officiales (a), qui principaliter domibus non praesunt, sed aliis simpliciter sunt obedientiis deputati, poterunt visitatores indifferenter absolvere.

xlviii. Porro priores vel ceteri officiales, quos visitatores absolvent, nullo modo reponantur in suis obedientiis, sine licentiâ capituli generalis vel reverendi patris.

xlix. Nullus pariter monachorum Carthusiac, per capitulum aut reverendum patrem visitor vel commissarius deputatus, aliquem a prioratu absolvat

a) Vide num. vi cap. iii circa institutionem, et illum cum praesenti concordâ.

sine speciali commissione, aut sine consultatione dicti reverendi patris.

l. Universis et singulis quae hinc inde audierint visitatores debitâ cum deliberatione pensatis, ipsi finem legitimum suâ sententiâ imponentes, sicut ea decreverunt, scribant, et consideratâ diligenter cartâ visitationis praecedentis, quidquid in eâ invenerint observandum, in suâ apponant, et praecedens cartâ deleatur.

li. Porro, in cartâ suâ visitatores non inserant nimias laudes, nec asperiores reprehensiones, sed puram veritatem simplicibus verbis. Nec quae ordinaverint priorum arbitrio committant, nec etiam dispensent in casibus in quibus potest expectari capitulum, aut consuli reverendus pater.

lii. Post haec in capitulo monachorum, quae ad monachos; quae vero ad laicos pertinent, coram ipsis in loco solico recitent, suisque sigillis parvis muniant: cartamque ipsam omnia continentem tradant custodiendam priori vel vicario: observantes, ne poenas, quas pro quibusdam excessibus capitulum censuit infligendas, nisi ratio urgens et evidens utilitas flagitaverit, attentent ullatenus immutare; ipsius vero cartae, quae ad monachos pertinent, in capitulo monachorum, quae ad laicos, in capitulo ipsorum singulis annis in festo S. Ioannis evangelistae et feriâ secundâ Paschae legantur.

liii. Denique, lectâ cartâ, visitatores, quoniam in multiloquio non deest peccatum, *Confiteor* cum toto conventu prostrati dicunt, et visitor absolvit omnes ab omnibus censuris sicut in fine capituli generalis dictum est fieri.

liv. Cartarum domorum, quas visitant, copias fideliter clausas et sigillatas quamcunctius poterunt super annum, expensis domorum visitorum, mittant ad Carthusiam per omnia similes illis, quas

relinquunt in domibus visitatis, nec differant usque ad capitulum, si fieri possit, ut congruo tempore possit eas reverendus pater videre. Et caveant ne aliqui extranei cartas ipsas videant vel illarum copias.

Lv. Visitatores, et eorum socii, alteri quam reverendo patri vel definitioribus capituli generalis, excessus, si quos invenerint in domibus quas visitarunt, maxime infamiam tangentes personarum, non revelent, alias sciant se ad restitutionem famae teneri, et nihilominus in capitulo generali graviter puniantur. Caveant etiam ne conversi aut donati vel famuli eorum colpas et modum visitationis domorum visitarum sciant vel inquirant, aliisve revelent. Nec in itinere aut alibi coram famulis aut aliis de defectibus domus visitatae vel personarum eius unquam loquantur.

Lv. Piores, rectores, et vicarii monialium, et procuratores, non obstante quacumque contraria consuetudine, durante visitatione cum visitoribus nullo modo comedant, donec recitata carta fuerit, nec eorum colloquiis se immisceant, ad vitandam omnem suspicionis notam, nisi tales tunc supervenerint hospites, quibus, iudicio visitorum, officialium praesentia commode negari non possit.

Lvii. Visitatores munera sive munuscula cuiuscumque quantitatis vel pretii nec accipiant gratis oblata, nec exigant non oblata per se vel per interpositam quacumque dissimulatione personam; spiritualia quoque beneficia non exigant. Moderatas tamen expensas, quas veniendo fecerint, vel redeundo facturi sunt, ne sumptibus suis militent, exigere poterunt, et licite recipere a domibus quas visitant, etiamsi non distant a domibus visitatis ultra duas dietas.

Lviii. Porro, quando plures domus

continue visitabuntur, expensae totius itineris visitationis dividuntur per domos visitatas, earum scilicet onere sic per dictas domos per visitatores parito, ut unaquaeque domus, quo dilior et remotior fuerit, eo amplius conferat in ratione expensarum. Quod si unica domus visitetur, solvat omnes expensas totius itineris in eundo et redeundo. Qui vero veniendo ad capitulum aliquas domos visitant, accipiant a domibus visitatis expensas illas dumtaxat quas occasione visitationis dixerint se fecisse. Visitatores etiam domum Carthusiae et vicinas ei domos, veniendo ad capitulum vel redeundo, semper visitent, ut discursus et expensae minuantur, nisi aliqua emergens et evidens utilitas aut necessitas aliter requireret faciendum.

Ordinatio anni MDCLXXIX « Visitatio domus Carthusiae fiet per deputandos singulis vicibus a capitulo generali iuxta usum antiquum, et in ista visitatione talis forma servabitur: Visitoribus capitulum ingressis vicarius Carthusiae dicet *Benedicite*, et cum ventum fuerit ad praecipendum, praecipiet, addendo ex commissione reverendi patris. Scrutinio autem iuxta morem solitum perfecto, visitatores ad cellam reverendi patris pergunt, ut illi contenta in scrutinio referant, illumque ut moris est in illis domibus audiant, et postea procedant ad recitationem scrutini, cui aderunt omnes, excepto reverendo patre; ea vero quae reverendum patrem expectabunt, referent ad definitorem praesentis capituli, cuius erit monere reverendum patrem his, quae sibi convenientia videbuntur. In ordinationibus autem, si quae apponenda sint in carta visitationis Carthusiae, consensus reverendi patris erit expetendus et exprimendus.

Lix. Ceterum vestimenta, equitaturas, sellas, froena, calcaria, non debent visitatores de sumptibus visitationis habere (a), nisi contigerit casu aliquid ex

a) Intollerabilis ergo abusus esset, si sub quolibet praetexto, vestes acceptarent visitatores, vel commissarii, sive etiam pretium elocationis

his amissum esse, vel factum inutile. Tunc enim emendo rem aliam tanti pretii quanti res erat amissa, eodem pretio a dictis domibus exacto, damnum passus se poterit servare indemnem.

Lx. Visitatores in omnibus ostendant se, non quae sua, sed quae Christi sunt quaerere, ut, illa sola mercede contenti quam fidelibus servis Dominus repro-misit, regularem observantiam factis potius ostendant quam verbis doceant. In hospitibus tam ipsi visitatores et comitiva eorum, quam priores et ceterae personae Ordinis sint sobrii, compositi, et in suis dictis et factis disciplinati, nec suos famulos permittant insolescere, ut, de ea quae in eis est religione, etiam his qui foris sunt bonum exemplum praebeant.

Lxi. In domibus, quas visitant, summonere provideant ut in eis pacem salva correctione et regulari disciplina relinquunt; et ut quaestiones nullatenus capitulo, quas suo poterunt iudicio terminare, reservent, sed audiant eas et decident, quibus singuli priores et subditi obedire teneantur.

Lxii. Ad haec sciendum visitatores in itinere, donec ad domos suas reversi fuerint, exercendam per se, quam aliis delegare non valent, habere plenariam in corrigendis excessibus potestatem, qua tamen occasione nullum a prioratu absolvant, nisi in casibus sicut praedictum est.

Lxiii. Insuper quod semel a visitoribus est prohibitum, vel iniunctum et ordinatum, intelligitur semper prohibitum, iniunctum et ordinatum, nisi per capitulum generale aut reverendum patrem vel aliam visitationem fuerit revocatum. Quaecumque autem de praecedenti carta visitationis per sequentis

equorum suorum aut servorum acciperent, ac si conductivi essent, venientque per capitulum generale puriendi tam dantes quam accipientes.

visitationis cartam non confirmantur, revocata censentur.

Lxiv. Porro hortamur visitatores, ut, quantum fieri poterit, et nisi eos coegerit necessitas, aut talis casus emergerit qui per praesentia statuta decidi non possit, et qui necessario novam ordinationem exigat, ab ordinationum multiplicatione onerosa abstineant. Quod si animadverterint aliquid, ex his quae in statutis habentur, non observari, de hoc non faciant ordinationem, sed praecipiant illud observari, sic dicendo: « Talis paragraphus talis capituli exacte, et diligenter observetur ». Quae autem per duas continuas visitationes fuerint ordinata et confirmata, ea per vicarium domus visitatae in libro ad hoc praeparato describantur, et legantur in conventu, quoties carta, per quam confirmata fuerunt, legetur.

Lxv. Universaliter visitatores habeant eandem auctoritatem extra actum visitationis, excepto quod non possunt procedere ad aliquam poenam vel poenitentiam in priorem, et quod personaliter non possunt accedere ad domos suae visitationis subiectas pro provisionibus faciendis ultra ordinariam visitationem, nisi vocentur per priorem et conventuales aut partem eorundem conventualium, pro necessitate aliqua super annum emergente, quae visitationem expectare absque incommodo non potest, aut pro dividendo conventu, quando, occasione bellorum, vel ignis, vel tempestatis, vel alia huiusmodi, est dividendus, aut ipsi visitatores iudicent iustis et urgentibus causis debere accedere, nec, nisi personaliter accedant, posse recte et plene providere. Tunc enim poterunt accedere, et absque alia speciali commissione providere occurrenti negotio, et, si expedire iudicaverint, ipsam etiam

1 Aptius lego *visitatione* (R. T.).

in forma Ordinis visitare, et de factis per eos plene reverendum patrem quamprimum commode potuerint informare.

LXVI. Officiales, etiam inferiores priore, non possunt instituere vel destituere extra actum visitationis (a), nisi aut ad hoc iudicantur¹ per priorem, vel eis legitime constet de crimine alicuius officialis; aut nisi querelae conventualium, quas ipsi iustas esse iudicaverint, venerint ad eos contra aliquem officialium, et prior, pluries monitus per dictos visitatores; neglexerit providere, aut non reddiderit iustam de eo rationem.

LXVII. Visitatores etiam ordinarii non poterunt extra actum visitationis revocare, moderari, suspendere vel impedire ordinationes factas per extraordinarios visitatores, sed, si iudicant eas aut aliquam earum esse ex certis causis incommodam, ipsi, vel conquerentes de huiusmodi ordinationibus, allegent causas suas reverendo patri, qui scribet ad extraordinarios causas allegatas contra eorum ordinationes, et, postquam responsum eorum acceperit, faciet quidquid expedire iudicaverit.

LXVIII. Visitatores etiam poterunt et debent extra actum visitationis dare operam ut ordinationes, per se sive per capitulum factae, executioni mandentur, eas autem quas ipsi fecerint, emergente nova causa necessaria dumtaxat, et non aliter, poterunt extra actum visitationis moderari, aut suspendere, vel etiam immutare, ita tamen quod teneantur omnino fideliter significare quamprimum commode poterunt reverendo patri quaecumque de dictis ordinationibus aliquo modo immutaverint.

LXIX. Visitatores singularum provinciarum habent auctoritatem capituli generalis in omnibus casibus in quibus

a) Vide num. vi cap. III.

¹ Forsan inducantur (R. T.).

dictum capitulum expectare non possunt, aut interim reverendum patrem consulere (a), excepto quod nullus eorum in facto propriae personae aut domus suae possit auctorizare, nec dare licentias exeundi personis in domo sua habitantibus, ad alias domos Ordinis; sed suus convisitator hoc facere potest. Potest tamen visitator principalis, urgente causa rationabili, professis domus sui prioratus alibi hospitantibus dare licentiam redeundi ad domum suam, aut eundi ad aliam domum.

LXX. Mortuo visitatore provinciae alicuius, vel amoto, auctoritas, a capitulo generali visitatoribus tradita, transit et remanet apud convisitatorem, et non transit ad defuncti vel amoti successorem. Qui quidem convisitator hoc casu, sicut et visitator quilibet, potest sibi assumere priorem vel monachum, quem voluerit, de sua tamen provincia, pro actu visitationis exercendo, donec aliter super hoc per sequens capitulum aut reverendum patrem provisum fuerit.

LXXI. Similiter visitatore principali existente extra provinciam, aut taliter infirmante quod non possit vel personaliter accedere vel aliter bene providere, convisitator in omnibus, quae commode et citra periculum vel detrimentum differri non poterunt, habet visitatoris auctoritatem; si tamen possit habere aliquo modo consilium ipsius, nihil agat sine ipsius consilio.

LXXII. Cum aliquae domus Ordinis nostri inter se habeant discordiam, quae iniuriam patitur, significabit visitatoribus provinciae illius, qui, audita utraque parte, plana, et sine magna iuris solemnitate, discordiam terminabunt. Si vero domus alterius visitorum cum aliqua domo Ordinis habeat discordiam, do-

a) Ibi habes quid mortuo reverendo patre fieri debeat donec alter ei succedat.

mus, quae iniuriam patitur, significabit reverendo patri Carthusiae, qui destinabit eis duos priores, qui similiter discordiam suo iudicio terminabunt. Quod si aliquis prior discordantium fuerit contumax in observando quod fuerit definitum, careat missa, nisi forte pro sepeliendo mortuo, vel pro novitio professionem facturo, et hoc usque ad futurum capitulum. Monachi vero et conversi contradictores teneant cellam pro carcere, et ordinem in victualibus.

CAPIT. XXIV.
De reprobatione.

EXHORTATIO.

I. Cum Dominus praeceperit non transferendos terminos, quos statuerunt patres nostri, timendum nobis est, ne, terminos regulariter vivendi a patribus nostris nobis traditos notabiliter transferendo, huius praecepti transgressores a Domino iudicemur.

II. Si quis autem terminos nostrae religionis translatis, licet ex prudenti moderatione, dubitet, domni Guigonis prioris Carthusiae consuetudines seu statuta legat, et tunc scire poterit quod nostra, quae nunc est conversatio, a patrum nostrorum conversatione in abstinentiis et quibusdam aliis dissentiat. Unde timendum est et sollicitè praecavendum ne ad statum laxiorem, quam nunc est, in processu temporis inclinetur.

III. Sed sicut in Esdra legitur, quod in transgressione prima fuit manus principum, sic hodie nostrae transgressionis causa esse posset remissio vel negligentia quorundam priorum (*): negligentia

*) *Ordinatio anni MDCXXI.* « Cum magno animi dolore intelleximus in quibusdam Ordinis domibus per negligentiam superiorum disciplinam regularem tepescere, nec non statuta, ordinationes et quasdam apostolicas constitutiones negligi; ideo huic malo, ne longius serpat, mederi cupientes, hortamur in visceribus Christi omnes superiores, ut maiorem posthac zelum ostendant ad tuendam in suis domibus statutorum divinique cultus observantiam, mandantes patribus visitatoribus, ut, quos deinceps, post

gia, quia videntes delinquere subditos non corripere vel eis debitam disciplinam non imponere; remissio, quia sibi a subditis in subventionibus corporis nimis propitiis dum misericordes videri vellent et remissi fierent. Audiant, si qui huiusmodi sunt, quoniam propter peccata populi in Numeris iussi sunt a Domino principes suspendi; et in Ezechiele sanguinem subditorum de manu pastorum Dominus se requirere comminatur.

IV. Quid autem censendum esset de his, quibus labor videretur esse cum fratribus, delectabile vagari exterius, terram circumirent, aliena negocia tractarent, et tractanda suscipere, et sic gregem sibi creditum non custodirent? custodiat eum, qui custodit Israel. Istis clamat Zacharias propheta: O pastor, et idolum derelinquens gregem! Qui enim derelinquit, pastor est solo nomine, idolum in utilitate. Si qui eiusmodi sint, ipsi viderint, quam rationem de grege sibi credito Domino reddere poterunt.

V. Quanta autem deberet intervenire necessitas antequam exeundum esset foras et per saeculum evagandum, obtenta etiam dispensatione super licentia exeundi, volentibus attendere satis apparet ex hoc solum, quod prior Carthusiae nunquam terminos eremi suae egreditur (a); unde, cum unus et idem ordo uniformiter et indissimiliter viduas monitiones specialiter eis in scriptis factas, circa praemissa notabiliter deliquisse legitime deprehenderit, omnimodo eos ab officiis absolvant.

¹ Comma istud lectori corrig. dimittimus (R.T.).

a) Extat antiqua declaratio, ubi usus observati et observandi circa terminos istos exprimitur, quae est de anno MDCCLV; ibi etiam videtur qualis semper fuerit usus reverendorum patrum circa novas possessiones limitibus Carthusiae contiguas, quae per tractum temporum ipsi obvenerunt, quibus inspectio reverendi patris semper utilis fuit et erit: extat etiam ordinatio MDCLXXVIII, qua usus iste explicatur.

deatur observari debere a professoribus suis, nos alii, qui carthusiense propositum suscepimus, a quo et Carthusienses nuncupamur, quare tam de facili exeamus, nisi iusta instet necessitas et super hoc dispensationes procuremus?

vi. Utinam attenderemus omnes et adhuc maxime odibile veris eremitis vagandi per mundum officium, proprium ipsorum evagationum periculum, suorum subiectorum iacturam et praeiudicium (quibus priores inter cetera, quae eis debent quietis et stabilitatis et aliorum nostrae religionis exercitiorum, praebere debent se ipsos in exemplum), ultimo intuentium scandalum a quibus sanctuarii lapides, non quilibet, sed etiam angularis, aliorum scilicet capita, id est priores, in capite platearum dispersi, opprobrio habentur et contemptui: qui si in intimis, in abscondito faciei Domini starent, digni multā reverentiā haberentur. Unde, quantum propter hoc maxime vilesceret Ordo noster etiam apud saeculares, in promptu est videre. Utinam ergo id attendant, qui, tamquam pro nihilo habere et quasi ludum existimare volentes Ordinem nostrum, in hoc et in aliis parvi penderent propositum quod susceperunt.

vii. De vestibus etiam et de equitatis accuratis et pretiosis commune capitulum, cui, sicut promisimus, obedire tenemur, frequenter admonitiones fecit et multa instituit, unde nulla posset admitti excusatio, si reperirentur quidem¹ apud nos, qui, nitentes in vitium, spreto capitulo, et per consequens spreto Deo, cuius erga nos ipsum capitulum agit vices, spretaque propositi nostri censura, quae, quanto propositum asperius subivimus, tanto ad attritionem et humilitatem vestium et universorum quae ad usum nostrum pertinent utili-

¹ Potius lege quidam (n. T.).

tatam², abiectioem et paupertatem super omnes alios monachos nos adstringit, aut qui, obliti sanctae rusticitatis et arrepti propositi, in his et aliis multis lacticiniis contra sobrietatem et parcitatem Ordinis nostri complacerent sibi in confusionem sui ipsorum, et Ordinis Carthusiensis ignominiam et opprobrium, imo hi pro maximā parte iudicarentur non tantum enervasse eremiticum rigorem, sed etiam propter superfluitatem et multas adinventiones talium nostrarum eremorum loca sibi non sufficerent ad expensas: unde forsitan quidem, ad ea, quae non expediunt nec conveniunt, imo quae nec nobis licent, mitterent manum, hoc est ad evagationes crebras per mundum (a) propter quaestus et occasiones multas calvas³, ad dilationes⁴ terminorum et plerumque ad redditus extra quibuslibet dispensationibus capessendos.

viii. Et quoniam talia multa aliquoties attentata sunt contra vota nostra, et adhuc attentari possent, generale capitulum, quod ob tenorem et stabilitatem et correctionem antiqui carthusiensis propositi, et eorum, quae primi patres nostri scripto vel consuetudine religiose servabant, institutum est, et quod habet curam animarum nostrarum, firmiter iniungit universis et singulis tam praelatis quam subditis, ut, cum noverint inordinatos excessus, vicissim se se charitative fortiterque, discrete tamen et in spiritu lenitatis, reprehendant, et hoc maxime faciant antiquiores, licet omnes teneantur ad correctionem fraternam, nisi forte verisimiliter cre-

a) Vide ordinationem anni MDCLXXVIII in fine huius capituli *Insequentes speciale mandatum, etc.*

¹ Forsan vilitatem (n. T.).

² Forsan quidam (n. T.).

³ Sic edit. Main. (n. T.).

⁴ Forsan dilationes (n. T.).

derent non proficere, vel peius aliquid evenire. Quod si emendatio non sequatur, denuntiatur primo visitoribus, et si ipsi non providerint, tum demum reverendo patri Carthusiae vel capitulo generali, alioquin communicarent peccatis alienis.

De modo reprehendendi, et de quibusdam apud nos vitandis et fugiendis.

ix. In conventu non reprehendatur prior a subditis suis, nisi coram visitoribus, nec procurator a laicis, nisi coram priore suo. Si clericus aut laicus aliter priorem reprehenderit in conventu, clericus careat colloquio claustris, et laicus sit extra conventum, donec prior eorum emendationem cognoscat.

x. Si laicus, nisi coram priore, procuratorem reprehenderit in conventu, sit extra conventum; sed post duos dies reddatur ei conventus si promiserit emendationem, ad prioris arbitrium.

xi. Procuratorem vero quilibet ex monachis reprehendere potest.

xii. Quod si quacumque occasione praedictae reprehensiones vel denunciations omissae fuerint, tam omittentes quam excedentes sciant se de suo contemptu et negligentia rationem districto Iudici reddituros.

xiii. Verumtamen super praemissis et multis aliis quae numerare non sufficimus, quae contra propositum et institutum nostrum possent attentari, unusquisque studeat et laboret consilium et remedium apponere, prout poterit, et Dominus dabit.

xiv. Nullus prior, monachus vel conversus nostri Ordinis in itinere constitutus mantellum saecularem seu cappam a caputio separatam portare praesumat, nisi propter imminetia pericula vitanda; alioquin per capitulum generale vel visitores iuxta casus et personae exigentiam puniatur.

xv. Ad conservandam Ordinis hone-

statem, inhibemus omnibus et singulis subditis nostris, ne scienter et malitiose secreta Ordinis, sive status et defectus personarum et domorum eiusdem, ex quibus mala opinio vel sinistra suspicio seu diffamatio apud audientes oriri posset, alicui personae ecclesiasticae vel saeculari, quae de nostro Ordine non sit, aut alicui etiam novitio, verbo, scripto, nuntiis, nuntio vel signis, aut alio quovis modo revelare praesumat. Qui contrafecerint, a tanto reatu absolvi non possunt, subditi videlicet nisi per proprium priorem, nec prior nisi per vicarium, cum iniunctione salutaris poenitentiae. Quam quidem prohibitionem et poenam ad priorissas et moniales nostri Ordinis et vicarios earum extendi volumus. Et nihilominus, si tales de revelatione huiusmodi convicti fuerint, praeter duas abstinentias in pane et aqua, iuxta casus exigentiam puniantur, et quantum fieri poterit ad restitutionem famae cogantur. Et eadem causa, cum prior contra subditos vel e contra subditi contra priorem de statu domorum et personarum Ordinis aliqua scribere volunt et scribunt, ex quibus aliqua suspicio et sinistra opinio contra Ordinem, domos et personas praedictas oriri posset, nulli super hoc scribant, nisi capitulo generali, vel reverendo patri, aut alteri ex visitoribus provinciae, qui possunt super hoc providere.

xvi. Nulla persona Ordinis nostri, praeter priores et procuratores, monialium vicarios et priorissas, sigillum vel signum habeat ad sigillandum, aut litteras seu quaelibet munuscula dirigat vel recipiat, nisi prius licentiam habuerit a praesidente. Prior autem omnes litteras aperiat et legat, tam eas quas sui monachi vel conversi mittunt, quam eas quas recipiunt; exceptis litteris quas

¹ Edit. Main. legit quam (n. T.).

scribunt capitulo generali, vel reverendo patri, vel visitoribus provinciae, et quas ab eisdem recipiunt.

xvii. Nulla domus Ordinis pro missis anniversariis, tricenariis, aut aliis divinis officiis et Ordinis beneficiis ad tempus vel in perpetuum celebrandis, pecunias, aut aliquid aliud temporale, interveniente pacto, recipere praesumat, aut pro eis se et domum suam aliquantulum obligare, absque licentia reverendi patris.

xviii. Nulla etiam persona Ordinis, per se aut quamvis aliam interpositam personam, pro missis et aliis praedictis officiis et beneficiis, pecunias, etiam gratis oblatas, vel aliquid aliud ad suos usus convertendum, sub poena disciplinae generalis, recipiat; sed si quid pia fidelium devotione offeratur, illud cum gratiarum actione, cessante omni pacto, recipiatur, et ad usum et commodum non illius cui offertur, sed totius communitatis convertatur, ad prioris arbitrium. Quod si prior in hoc excesserit, visitorum arbitrio puniatur.

xix. Ludos manuales et instrumenta musica librosque universos discantus, seu cantus figurati, interdicimus universis, et si quae huiusmodi unquam inveniantur in aliquibus domibus, priores omnino ea auferant.

xx. Omnes personae Ordinis vitent et fugiant parentum visitationes, conversationes et carnales affectiones: alioquin pro modo culpa puniantur.

xxi. Et quoniam sunt interdum quidam, qui nullam re magis videntur delectari, quam colloquiis et conversatione saecularium et aliorum qui de Ordine nostro non sunt, aut etiam conversorum et famulorum, seu mercenariorum domus, ordinamus, ut, si tales bis vel ter in privato, et semel aut bis publice a priore in capitulo moniti, ut

se emendent, se plane non emendaverint, si officiales sunt, absolvantur ab officiis, alii vero colloquio conventuali, minutionibus et spatiantibus priventur; et si nec sic quidam se emendaverint, quoties in hoc deliquerint, toties priventur vino aut pitantia, aut etiam gravius arbitrio prioris puniantur. Nec in hoc priores sint remissi vel pusillanimes, quoniam tales sibi et aliis graviter nocent, et totam domum perturbant et scandalizant.

xxii. Monachi, causa devotionis, pietatis, recreationis, visitationis parentum, aut quavis alia causa, terminos suos nullatenus exeant.

xxiii. Qui inter se pacem et concordiam per contentiones et rixas violare praesumpserint, et saepius admoniti cessare noluerint, per domos Ordinis, visitorum iudicio, dividantur. Quod si unus solus nimis fuerit seditiosus, iudicio prioris aut visitorum ibidem puniatur. Qui enim inter se concordiam non habent, Deum pacatum habere non poterunt. Et iuxta dictum beati Cypriani, tales, etiamsi occisi in confessione nominis Christi fuerint, macula eorum nec sanguine abluuntur.

xxiv. Qui fratrem suum vel etiam conversum aut saecularem mentiri dixerit, aut ei malum aliquod imprecatus fuerit, vel etiam contumeliam irrogaverit, iuxta modum culpa modum sustineat disciplinae.

Ordinatio anni MDCLXXVII: « Insequentes speciale mandatum SS. D. N. Innocentii Papae X, reverendo patri Carthusiae sub data Romae xx decembris anni MDCLII directum, prohibemus omnino, ne officiales domorum Ordinis fixum in quibuscumque grangiis aut obedientiis extra monasterium habeant domicilium, sed tantum illuc accedant, ibique remaneant quantum negotia ibidem ab ipsis personaliter gerenda aut dirigenda requirunt, et non amplius; commendantes visitoribus

provinciarum, ut super hac re sollicite invigilent, nec ullae unquam admittantur excusationes, nisi urgens aliqua necessitas ad tempus id exigat, de qua etiam necessitate informationem capiant et redigant in scriptis, quasi rationem in sequenti capitulo generali de hoc reddituri. Hac vero necessitate transacta, aut negotiis expeditis, officiales ad observantias regulares in monasterium redeant, scientque tam priores domorum quam visitatores provinciarum, quod, nisi in his omnimodam adhibeant diligentiam, damna inde Ordini et animabus sibi creditis a Deo obvenientia in caput illorum, tum in Dei iudicio, tum in capituli nostri generalis censura, retorquebuntur, hancque ordinationem in omnibus locis servari mandamus. Similiter ne abusus ex officialium ad externa multiplicatione oriantur, prohibemus, ne ulla fiat nova officialium creatio absque speciali licentia capituli generalis aut reverendi patris. Si vero nunc reperiantur superflui, mandamus visitoribus, ut curent ad pristinum et necessarium numerum, quamcunq; commode poterit, restitui, illorum etiam quoad hoc onerantes conscientiam, quasi de hac re rationem districte iudici reddituri, atque etiam capitulo generali ».

*CAPUT XXV.
De criminosis
et fugitivis.*

I. Criminosi confessi coram testibus, vel convicti de inconvenientia, de manu violenta, de furto, proprietate, rebellionem, inobedientia, infamatione criminis, quod quis obiicit nec probare potest, de magisterio conspiracy, necnon de frequenti seminatione discordiae, et qui minantur ignem vel mortem, et qui domum vel personam Ordinis coram quocumque iudice ecclesiastico, non tamen Sancta Sede, vel saeculari in ius traxerint, vel trahi fecerint, pro modo criminis carceri perpetuo vel ad tempus intrudantur. Et propterea singulae domus Ordinis carcerem habeant competentem, non tamen irhumanum et periculosum vitae, in quo ad augendam

† Legerem agendam (R. T.).

poenitentiam praedicti recludentur, et ad hoc agendum obedire superioribus subditi teneantur; ipsi autem carceri, quantum fieri poterit, sacellum contiguum habeatur, ubi missa celebrata festivis diebus possit ab incarcerato audiri.

II. Propter levem tamen percussorem in laicum nullus incarceretur, sed iuxta modum culpa a priore puniatur. Quae autem sit levis percussio a priore definiatur. Ceterum si prior dubitaverit quae sit gravis vel levis percussio, examinatum modum eius in conventu monachorum mittat visitori, qui discernens utrum gravis seu levis sit percussio, quidquid mandaverit teneatur. Et admonemus priores ne percussorem iudicent esse levem, nisi evidenter apparuerit esse levis.

III. Si qui in re aliqua, ultra duodecim solidos non valente, furtum commiserint simul vel per partes, non incarcerentur, sed arbitrio prioris puniantur. Si qui vero in re aliqua viginquinque solidos valente, nec tamen excedente, furtum commiserint, incarcerentur ad tempus pro arbitrio prioris: hoc ipsum de proprietariis fiat. Si qui vero fures et proprietarii ultra valorem viginquinque solidorum furtum aut proprietatem commiserint, postquam id constiterit, perpetuo carceri intrudantur, donec per capitulum generale inde educi mereantur.

IV. Similis poena falsariis, et convictis de incontinentia, incendiariis et homicidis statuitur. Si quos autem de incontinentia convictos contingat de carcere educi, nullo modo in domibus, in quibus fuerint convicti, remaneant, si commode alibi locari possint. Porro quicumque de quacumque indicibili incontinentia convicti fuerint, vel publice confessi, perpetuo carceri mancipentur sine ulla spe liberationis.

v. Quaecumque persona Ordinis falsificaverit sigillum aut litteras capituli generalis, aut reverendi patris, poenam falsarii et criminorum puniatur, et sit perpetuo inhabilis ad quascumque obedientias, sine spe alicuius restitutionis.

vi. Nullus scienter vel opinanter, per se vel per alium, praesumat litteras recipere, portare vel mittere, aut nuntiationis verbo tenus facere, quae directe vel indirecte esse possent contra bonum pacis, et principes vel quoscumque alios magnates aut praelatos ad indignationem provocare. Si prior vel vicarius monachum contrafecerit, ab officiis absolvantur; si subditus, poenam criminorum sustineat donec per capitulum generale relaxetur.

vii. Nulla persona Ordinis infantem de sacro fonte levare praesumat, aut eum, nisi in casu inevitabilis necessitatis, baptizare. Quod si prior aut quisvis alius officialis contrarium fecerit, absolutionis a suis obedientiis, ceteri disciplinae generalis, donati vero expulsionis poenam sustineant.

viii. Artem alchimiae, seu quintae essentiae, nulla persona Ordinis per se vel per alium in domibus Ordinis aut alibi exercere praesumat, aut exercentibus consilium vel auxilium praestare, aut ubi illam exercent interesse, seu instrumenta artis penes se habere et custodire, sub poenam, quoad priores et ceteros officiales, absolutionis a suis obedientiis et perpetuae inhabilitatis ad eas, quoad monachos, disciplinae generalis, quoad donatos, expulsionis Ordinis.

ix. Unicuique liceat quaecumque reclamare, appellare et scribere ad Sanctam Sedem, iuxta decretum sacrae Congregationis particularis eminentissimorum dominorum cardinalium ad examinandam praesentem collectionem statutorum deputatae, emanatum sub die XIX

martii MDCXXXV, praedictaque facultas pro repetita habeatur in quacumque parte praesentium statutorum, in qua fit mentio de recurso ad Sanctam Sedem. Nemo tamen possit sine licentia reverendi patris, aut capituli generalis, aut Sedis Apostolicae, curiam adire; quod si quis contrafacere praesumpserit, incarceretur, et pro modo culpae puniatur (*)

x. Quicumque statutis capituli rebelis, vel cum munere reprehensor extiterit; et qui priori aliquid iubenti fuerit inobediens, aut perverse obediens, et si hoc ipsum conversus fecerit procuratori, et commonitus emendare noluerit, ordinem in victualibus teneat (a), et cellam habeat pro carcere. Et si post admonitionem tertiam per intervalla dierum factam obstinatus permanserit, pro modo delicti carceri mancipetur et puniatur.

xi. Si quis prior sufficienter monstrare potuerit quod ex subditis suis duo pluresve inter se vel cum saecularibus conspiraverint, id est ex invidia, odio vel malitia ad invicem concordaverint ad fabricandum aliquod malum contra aliquem, seu ad persequendum eum malitiose, tales in eadem domo puniantur a visitoribus: vel, si prior viderit expedire, causam scribat reverendo patri, qui cum sui conventus consilio rescribet ei disciplinam.

*) *Ordinatio anni MDCXIII.* « Ordinamus ut quicumque ad Carthusiam romanam sine licentia inordinate accesserint, non recipiantur, nisi ad carceres, ad formam statutorum, nec inde educantur inconsulto reverendo patre: et, ut eiusdem Carthusiae romanae indemnitati prospiciatur, praecipimus ut expensae et alimenta et viatica a domo professionis fugitivorum refundantur eidem Carthusiae romanae; et praesentis decreti executionem visitoribus provinciarum committimus ».

a) Vide infra sensum novus loci, num. XII.

xii. Si quis unquam reperiretur inter nos, qui impie iurando in verba de Deo, seu sacramentis, vel Sanctis eius turpia sive contumeliosa prorumperet, impietate verborum diligenter pensata, tamquam execrabilis et blasphemus, prout casus exegerit, poenae subiaceat graviori. Si quis vero quae dicit iurando simpliciter *per Deum, per fidem suam, per Christum, sic Deus me adiuvet*, aut simili modo, audiente uno vel pluribus, affirmaverit, graviter puniatur, et si hoc pro consuetudine fecerit, adhuc gravius puniatur. Idem censemus de eo, qui verba et sententias sanctae Scripturae converterit vel torserit ad vana et scurrilia verba.

xiii. Prior per contumaciam et rebellionem recedens ab obedientia et professione Ordinis, ipso facto est depositus, et criminorum poenam dignus.

xiv. Si crimen, pro quo carceris irroganda est poena, probatione indigeat, nec per nostros probari queat, saeculares idonei recipi possunt in testimonium. Quod si probari omnino nequeat, nemini dicatur, nisi visitoribus, priori, et illi qui suspectus habetur, sub forma tamen fraternae correctionis, et non accusationis, si prior hoc approbaverit. Ceterum prior et visitatores districte prohibeant, ne illud cuiquam alteri manifestetur. Si quis contrafecerit, ac si in probatione defecisset, iudicetur.

xv. Criminosi per solum capitulum generale aut reverendum patrem possunt e carcere educi.

xvi. Criminosi confessi coram testibus, vel convicti, etiam postquam e carcere sunt educti et omni disciplina absoluti, loco et activa ac passiva voce careant, nisi eis expresse fuerit restituta per capitulum generale aut reverendum patrem.

xvii. Criminosi, postquam educti sunt

de carcere, quadraginta diebus comedant ad terram super asserem nudum mane et vespere, computatis diebus quibus communicaverunt in conventu, vel episcopus aut aliqua insignis persona comederit in refectorio, in quibus ad terram non comedant, et per annum integrum generalem teneant Ordinis disciplinam. Verumtamen priores poterunt pro qualitate criminis et personae quas has poenas moderari, non tamen omnino relaxare, et in hoc non sint nimis faciles.

xviii. Disciplina autem generalis Ordinis (de qua in statutis saepius fit mentio) talis est. Quicumque hanc incurrunt, quamdiu in ea sunt constituti, semper sunt novitii et carent colloquio in conventu: singulis diebus capituli disciplinas recipiunt, exceptis diebus quibus communicaverunt vel communicare debent. Tales etiam non habent vocem in capitulo, vel alibi in conventu, nec contra aliquem, nec obedientiam, scilicet prioratum, vicariatum, procuracionem, sacristiam, donec per capitulum generale aut reverendum patrem a tali disciplina liberentur.

xix. Ordinem vero tenere est feria secunda et quarta pane et coquina esse contentum, feria tertia et sabbato, pane, vino et coquina; feria autem quinta, et diebus capituli, et festis duodecim rectionum, more conventus, abstinentia Ordinis, nisi manifesta necessitas interdicat, etiam observata.

xx. Criminosi a primo die incarcerationis eorum, et deinceps per sex menses, habeant dimidiam portionem panis conventualis, et utantur vino familiae aut cervisia: de pane vero familiae, quantum necesse fuerit, detur eis. Porro in festis capituli eis victualia sicut et conventui ministrentur. Ferialibus autem diebus, aliquid iudicio prioris eis ex

gratia ministrari poterit. Verumtamen si quis in carcere positus nolit crimen suum fateri et emendare, pane et aqua dumtaxat sustentetur, donec resipiscat (a).

xxi. Si quis in aliqua provincia Ordinis crimen commiserit, et de eo convictus fuerit, visitatores mittant aut portent ad capitulum nomen eius.

xxii. Insani et dementes non statim coniciantur in carcerem vel vincula, nisi verisimiliter timeatur de inferendo gravi scandalo vel damno sibi aut aliis, sed mitius tractentur iuxta qualitatem insaniam.

De fugitivis.

xxiii. Monachus, qui sine licentia reverendi patris vel capituli generalis domus suae terminos exierit, nisi ad suscipiendos ordines, ad quod tantum extra limites a priore suo mitti potest (b), ipso facto pro fugitivo habeatur.

xxiv. Monachi qui per priores suos simulate instituuntur procuratores, ut hoc medio ad medicos, vel ad visitandum parentes vel amicos, aut alias pro eorum recreatione et voluntate a domibus exeant, et inde postquam sunt reversi absolvuntur, a visitoribus tamquam fugitivi iudicentur, et prout casus exigent, puniantur.

xxv. Priores et vicarii monialium suos fugitivos et apostatas ad se redeuntis recipiant; redire vero nolentes cum omni diligentia requirant. Omnibus etiam et singulis prioribus, rectoribus et procuratoribus nostri Ordinis in sanctae obedientiae merito iniungimus, quatenus, quos ex Ordine nostro monachos si

a) Circa criminosos et incorrigibiles, etiamsi non sint fugitivi aut apostatae, consulendum est decretum sacrae Congregationis Concilii, SS. D. N. Urbani PP. VIII iussu editum die xxi septembris anni mdcxxiv, et ibi reperietur quid fieri possit ne ovis pestifera alias indicat.

b) Vide cap. x tertiae compilationis antiquae, fol. 2 recto.

aut conversos fugitivos et apostatas sciverint et invenire potuerint, illos, si sponte ad obedientiam redire noluerint, etiam invitos capiant et firmis intrudant carceribus, nec relaxent, donec a tunc sequenti capitulo, vel interim a reverendo patre in mandatis habuerint, invocato ad hoc, si opus fuerit, auxilio utriusque brachii ecclesiastici et saecularis. Et in hoc fiat diligentia possibilis pro Dei et Ordinis reverentia et animarum salute, nec parcatur laboribus et expensis de quibus fiet et fieri mandabitur in tunc sequenti capitulo plena et integralis refusio, sic quod domus nullum ex hoc detrimentum patiatur.

xxvi. Et nihilominus, ne forte priores et procuratores praedicti, timentes ex eorum detentione et custodia gravari, exequi postponant mandatum huiusmodi, conceditur eis auctoritas et licentia, ut, postquam eos ceperint, si professi sui non fuerint, et eos apud se retinere noluerint, vinctos et sub fida custodia deducere vel mittere possint ad domus suarum professionum, vel ad domos unde exierint; dum tamen neutra istarum distet ultra tres dietas. Quod si forte ipsi vel alter ex eis mandatum huiusmodi, quod possent adimplere, neglexerint, contempserint, dissimulaverint aut distulerint, et pariter officiales domus illius, quae missos ad eam recipere noluerit, in sequenti capitulo suae contumaciae poenas luent.

xxvii. Si vero aliqui ex eis fugitivos seu apostatas huiusmodi receptaverint seu occultaverint, vel eis ad continuationem suae fugae vel apostasiae per se vel per quamcumque aliam personam interpositam quovis modo dederint auxilium, vel qui eis pecunias mutuo, dono, vel alias concesserint, a suis obedientis absolvantur; monachi, conversi et donati si hoc fecerint, incarcerationem

nec domus suae professionis ad restitutionem mutuarum pecuniarum teneatur.

xxviii. Apostatae autem criminosi, iuxta regulam sancti Benedicti, post tertiam apostasiam non sunt amplius requirendi, sed nec in Ordine recipiendi (a).

xxix. Fugitivi ad aliquam domum Ordinis sponte venientes, si criminosi non fuerint, id est si nec commisso crimine fugerint, nec fugiendo commiserint, si infra quinque dies redierint, primo reconcilientur, deinde clament culpam suam praesente conventu misericordiam postulantes et emendationem promittentes, et postea quindecim in capitulo recipiant disciplinas, et diebus totidem comedant ad terram in refectorio super asserem nudum, nisi ex aliqua causa rationabili prior hanc poenam moderandam censuerit.

xxx. Qui vero ultra quinque dies redire distulerint, de cetero, quodcumque redierint, non recipiantur, nisi ad ad carceres, a quibus tamen, si criminosi non fuerint, nec secundo iam fugerint, priores eorum, de consilio conventus, poterunt illos educere quando videbitur expedire; educti vero viginti in capitulo recipiant disciplinas, et per viginti dies comedant ad terram, et per annum generalem Ordinis disciplinam sustineant, nisi ex aliqua causa rationabili prior has poenas moderandas iudicaverit.

xxxi. Qui, cum semel reconciliati fuerint, amittant, quantum ad locum, annos quos extra Ordinem nostrum expenderunt, illique tantum anni, quos in Ordine fecerant, reddentur eis. Si autem bis reconciliati fuerint, omnium quos invenerint, semper ultimi erunt.

xxxii. Fugitivi autem criminosi, qui vel

a) Extat decretum SS. D. N. Urbani PP. editum, de quo supra num. xx.

crimine commisso fugerint, vel in fuga crimine commiserint, quodcumque redierint, nunquam nisi in carceres recipiantur, a quibus non possunt nisi per capitulum generale aut reverendum patrem educi. Educti vero, criminosorum poenam, de qua dictum est, sustineant.

xxxiii. Fugitivi, dum e carcere educuntur, etiamsi criminosi non sint, nullo modo possint in eisdem domibus obedientiam habere sine expressa licentia capituli vel reverendi patris. Possunt tamen priores, aut, eis absentibus, eorum vicarii, si volunt, eos retinere, aut remittere ad domos suarum professionum earumdem domorum sumptibus et expensis.

xxxiv. Fugitivi, ad domum Carthusiae sponte venientes, pariter nec ibidem recipiantur nisi ad carceres, et nihilominus remittantur ad domum de qua fugerint, vel ad aliam, iuxta modum delicti puniendi.

xxxv. Apostatae ante omnia ad reassumendum habitum Ordinis compellantur, et deinde pariter reconcilientur, et ab apostasia, necnon ab excommunicationis sententia, quam ex dimissione habitus incurrunt, adhibitis testibus, absolvantur, iuxta formam in prima parte praescriptam, et ut supra incarcerationem. Et si crimen aliquod de reservatis Sedi Apostolicae commiserint, aut notam irregularitatis ex hoc contraxerint, ab aliquo ex prioribus ad absolvendum et dispensandum in casibus reservatis deputatis absolutionem et dispensationem obtinebunt, vel prior proprius ad reverendum patrem recurret. Ab aliis vero non reservatis Sedi praedictae, et etiam ab apostasia, poterunt praesidentes domorum, in quibus detinetur, audita eorum confessione, eos absolvere, et eis poenitentiam iniungere salutarem.

1 Potius lege detinentur (n. r.).

xxxvi. Quando necesse fuerit ut de domibus propriis vel de domo in domum criminosi aliqui transmittantur, eundo et redeundo priores sui ministrent eorum conductoribus pecunias necessarias tam pro viatico quam pro ceteris sibi tradendis per priores domorum ad quas mittuntur, et scribatur dictis prioribus quanta pecunia fuerit eis ministrata. Missis vero pro disciplina non ministrentur equitaturae, nisi nimiam infirmitate cogente, nec, ubi sustentabuntur, eis beneficia spiritualia hospitibus dari solita conferantur.

xxxvii. Omnibus personis Ordinis nostri omnino inhibemus, eos per obedientiae votum obstantes, ne ad reges, principes vel alias potestates utriusque status, exceptam Sanctam Sedem, ullam unquam occasione recurrere aut confugere audeant, exceptis integerrimis dominis inquisitoribus in negotiis ad officium S. Inquisitionis spectantibus, cum, Deo gratias, Ordo noster sibi sufficiat, suisque gaudeat legitimis, iurisdictione competenti, et Summorum Pontificum indultis abunde provisos. Quod si qui contumaces fuerint et ad alias confugerint iurisdictiones aut potestates, tamquam Ordinis desertores poenam criminorum puniantur.

xxxviii. Nulla persona Ordinis supplicet domino Papae vel apostolico legato pro his qui ad Ordinem ex apostasia revertuntur pro dispensatione executionis suorum ordinum, sine licentia speciali capituli generalis aut reverendi patris; et quando talem volent obtinere licentiam, debent crimina in apostasia commissa significare.

xxxix. Si quae nostri Ordinis personae professae, absque dispensatione apostolica sub bulla plumbea concessa, se transtulerint ad alias religiones, a suis prioribus seu superioribus repeti

possunt et debent per privilegia apostolica olim Ordini nostro indulta, alioquin negligentes a capitulo generali graviter puniantur.

xl. Poenas tam fugitivorum quam criminorum praedictas augebit capitulum generale vel minuet, per priores vel visitatores certificatum citra plus vel minus culpabiles vel emendatos vel in sua malitia perseverantes. Reverendus autem pater potest reconciliare Ordini criminosos, servatam Ordinis disciplinam, quam poterit quandoque, si ei videbitur, moderari. Alias vero, prior etiam proprius eorumdem, sine ipsius reverendi patris licentia, praeterquam in mortis articulo, facere hoc non potest, nisi prout dictum est.

xli. Priores, qui scienter faciunt vel permittunt fugere de carcere incarceratos, cum possent impedire, ab obedientiis absolvantur. Alii vero, qui id fecerint, locum subeant evadentis, ad Ordinis voluntatem.

xlii. Quando apostata aliquis reconciliandus est, primo redditur illi habitus, si nondum illum habeat, et prior, adhibito secum uno vel duobus religiosis, illum prostratum cum virga verberat super nudum, dicendo psalmum *Miserere mei Deus*, et respondente aliquo assistente, sed ipso criminoso tacente, quem psalmum sequuntur preces conformes absolutionis sicut in prima parte continentur.

i. Ne ulla consuetudo, quantumvis longa, ullo unquam tempore contra praesentia nostri Ordinis statuta aut aliquam eorum partem praevaleat, declaramus quascumque consuetudines huiusmodi, scilicet contrarias his statutis, aut eorum alicui minimae parti, nihil omnino habere roboris vel auctoritatis, sed meras esse corruptelas ad magis gravandum eorum conscientias, qui ta-

CAPUT XXVI.
Conclusio statutorum.

libus utuntur. Quod si quis contra statuta praedicta consuetudinem aliquam pertinaciter allegare, aut ea se tueri, et illam potius quam statutum sequi et observare voluerit, tamdiu vino et cervisia careat, donec statuto se conformaverit; et si eius contumacia maiorem poenam exigat, maiori poenam puniatur.

ii. Et quia parum est statuta condere nisi sint qui ea tueantur, propterea omnibus et singulis visitoribus, prioribus, rectoribus, vicariis monialium, et priorissis iniungimus, ut, reiectis consuetudinibus contrariis, circa statutorum praesentium observantiam in se et ceteris diligentius solito invigilent; cum in eis nihil iam sit praesentium temporum et personarum conditioni non accommodum et temperatum, praesertim animae Deum timenti et carthusianae vitae institutum diligenti.

iii. Propterea nullus unquam praelatus transgressiones statutorum nostrorum in personis sibi subditis, pro favore earum captando, aut timore vel pusillanimitate aliqua, negligat aut dissimulet. Nullus etiam licentias et dispensationes his statutis contrarias vel petat vel suis subditis dare praesumat, nisi in casibus necessitatis vel evidentis utilitatis, cum, teste divo Bernardo, dispensatio absque necessitate vel evidenti utilitate facta, non dispensatio, sed dissipatio et praevaricatio iudicanda sit, et priores non super patrum traditiones, sed super fratrum suorum transgressiones sint constituti.

iv. Omnes igitur iniunctam sibi ab Ordine curam fideliter impleant; quae apud eos reformatione, correctione et emendatione digna sunt, reforment, corrigant et emendent, zelum tenentes Eliae et constantiam Matthiae¹. Quod si quis visitor, prior aut monialium vicarius

¹ Edit. Main. legit *Matthiae* (R. T.).

in corrigendis excessibus negligens et remissus, aut in licentiis dandis nimis praesumptuosus et temerarius inventus fuerit, et monitus resipiscere noluerit, absolvatur ab officio, et alius in locum eius observantior instituitur.

v. Subditos vero omnes et singulos hortamur et monemus in Domino Iesu, ut postremam hanc statutorum editionem, summam fide et diligentiam et multo cum labore patrum Ordinis recognitam, suscipiant cum debita gratitudine et reverentia, et pro ipsius Dei amore, atque obedientiam carthusianae professionis, pro sua etiam pace et consolatione, pro suorum denique animarum salute ac profectu, quacumque in ea scripta sunt observare studeant. Praecepta quoque et monita salubria maiorum suorum, maxime praelatorum, qui vice Dei funguntur, cum omni mansuetudine audiant et impleant. Et si interdum erraverint ut homines, non sint in emendando pertinaces ut daemones, sed virgam disciplinae et correctionis patienter sustineant, suae professionis memores, ut salvi fiant.

vi. Praestet nobis omnipotens et misericors Dominus, ut nostrae professionis vota fideliter impleamus, suave nostrae servitutis iugum cum humilitate, charitate, patientia et perseverantia sustineamus, de virtute in virtutem sic proficientes, ut religionis optatum finem, et inde repromissam in fine mercedem percipere valeamus; eodem Domino cedente, qui sine fine vivit et regnat in saecula saeculorum. Amen.

Explicit secunda pars novae collectionis statutorum Ordinis Carthusiensis. Hic autem sequuntur capitula tertiae partis.

CAPUT I. De divino officio fratrum laicorum.

— ii. De diebus festis, qualiter et quando a conversis observentur.

CAPUT III. De disciplina fratrum, et quibusdam ad divinum officium eorum pertinentibus.

- IV. Quid eis dicendum sit pro defunctis.
- V. Quis respondere debeat, et praesidere, et quomodo silentium debent fratres observare.
- VI. De coquinario et dispensatore.
- VII. De coquinario inferioris domus.
- VIII. De pistore.
- IX. De sutore.
- X. De fabro.
- XI. De hortulano.
- XII. De carpentario.
- XIII. De agriculturâ et pecorum nutrimento.
- XIV. De abstinentiâ et ieiuniis fratrum.
- XV. De rasurâ et munitionibus fratrum.
- XVI. De vestitu fratrum et utensilibus cellae.
- XVII. De novitiis et eorum professione.
- XVIII. De fratribus qui foras mittuntur.
- XIX. De consuetudinibus generalibus fratrum.
- XX. De criminosis.
- XXI. De fugitivis.
- XXII. De donatis.
- XXIII. De monialibus nostri Ordinis, eorumque vicariis et priorissis.

NOVAE COLLECTIONIS

STATUTORUM ORDINIS CARTHUSIENSIS

TERTIA PARS.

I. Quae ad monachos pertinent explicatis, restat ut ea quae statum conversorum, donatorum, atque monialium concernunt Domino iuvante dicamus.

II. Laicos in nostram societatem admisimus (a), qui agriculturae et pecorum nutrimento, ubi utile et commodum esse iudicabitur, habitâ ratione temporum et locorum, et aliis corporalibus exercitiis, prout iniunctum eis fuerit, diligenter intendere debent.

a) Vide ordinationes annorum MDCLXXIX et MDCLXXXVI, Quia in quibusdam, etc., De cetero non recipiantur, in fine huius capituli.

III. Volumus autem ipsos laicos sic externis exercitiis occupari, ut etiam debitis temporibus non omittant spiritualia: ideo singulis diebus ad matutinas surgere debent. Horâ autem, quâ surgendum est, in domo inferiori bis signum pulsetur, parvo interposito spatio: primo praeparentur, secundo ad ecclesiam servatâ gravitate conveniant. Orationes dominicas pro psalmis habent, et de eis omnes horas, et totum, ubicumque sunt, complent officium.

IV. Intrans eam, factâ debitâ inclinatione, detecto capite, in suis sedibus collocent, et unusquisque satagat, quantâ potest devotione, suas orationes dominicas pro matutinis ordinas cum suis debitis caeremoniis persolvere, quamvis ibidem sit procurator praesens, quem non tenentur in suis caeremoniis imitari.

V. Qui vero habitant cum monachis in domo superiori, surgant ad matutinas monachorum, maneantque in choro conversorum, in quo suas matutinas persolvant, et usque ad finem matutinarum ibidem permaneant, nisi eis super hoc prior misericordiam faciat.

VI. Quotiescumque autem conversi audiunt divinum officium in domo superiori, monachos imitentur quoad regulares caeremonias; suas tamen orationes dominicas interim persolvant. Nec ipsi, nec donati, in ecclesiâ ullo tempore libros teneant, nec in eis legant: sed rosarium in manibus habeant, et ibi sua debita persolvant. Ad ecclesiam sine caputio et veste oblongâ vel pelliceâ non eant.

VII. Officium beatissimae Virginis Mariae, iuxta formam quae sequitur, dicere tenentur. Primo ad singulas diei horas singulas horas eiusdem Virginis, excepto completorio diei, praemittent, quod semper ante completorium de B. Maria est

dicendum. Ad matutinas de Dominâ, primo dicant flexis genibus et cum veniâ semel *Pater noster* et *Ave Maria*; deinde surgant et faciant signum crucis, et inclinent; postea erecti dicant vigintiduos *Pater noster* et totidem *Ave Maria* et *Gloria Patri*, cum veniâ vel supplicatione, secundum tempus; deinde subiungant semel *Pater noster* et *Ave Maria* pro collectâ genibus flexis vel super misericordiâ secundum tempus.

VIII. In matutinis vero diei, inclinati tantum, quando veniâ non sumitur, alias si sumitur, super formas semel *Pater noster* et *Ave Maria* cum magnâ devotione et attentione dicant; deinde erecti eandem orationem sexies repetant flexis genibus per singulas supplicantes et *Gloria Patri* dicentes; deinde sedentes eandem orationem viginti duabus vicibus repetant; et postea surgentes eandem cum supplicatione et *Gloria Patri* sexies iterent; ac deinceps in stando perseverantes ipsam eandem sine *Gloria Patri* et supplicatione vigintiduas vicibus dicant, quam etiam semel pro collectâ subiungant.

IX. Post matutinas, conversi singulis diebus faciant orationem in maternâ linguâ, sub hac formâ quae sequitur. Prostrati in terram secundum suum vulgare idioma pro omni statu intercedant, videlicet pro statu nostrae religionis, pro statu sacrosanctae Romanae Ecclesiae et domini nostri Papae, pro dioecetano proprio et ceteris episcopis personisque ecclesiasticis universis, pro imperatore romano vel rege proprio, regibusque ac omnibus principibus christianis, pro omnibus benefactoribus, recommendatis, familiaribus et amicis, pro omnibus tentatis, et in quacumque corporis et animae tribulatione constitutis, pro exstantibus in peccato mortali, pro reductione haereticorum et schismaticorum,

pro conversione iudaeorum et paganorum, pro navigantibus, peregrinis et infirmis, pro terrae fructibus et cultoribus eorundem, pro temperie aëris, pro sui ipsius perseverantiâ in Ordine et observantiâ mandatorum Dei et nostrae religionis, et si quae sint alia pro quibus orantis spiritum divina inspiratio inflamet et accendat. Sciendum praeterea quod ad quemlibet statum, qui volunt, *Pater noster* humiliter et devote subiungunt, dictam orationem, pro qualitate temporis, discretionis et fervoris ipsius orantis, ampliando, vel etiam breviando.

X. A Pascha usque ad festum S. Michaëlis, orto sole, pulsatur ad primam. In messe tamen, prout necessitas postulat, citius; a festo S. Michaëlis usque ad Pascha summo mane pulsatur.

XI. Ad primam de dominicâ dicant semel *Pater noster* et *Ave Maria* flexis genibus cum veniâ omni tempore; deinde *Adiutorium nostrum in nomine Domini, qui fecit caelum et terram*; postea erecti, ter *Pater noster*, *Ave Maria* cum *Gloria Patri*, et veniâ vel supplicatione, secundum tempus.

XII. Primam vero diei ita incipiant: *Adiutorium nostrum in nomine Domini, qui fecit caelum et terram*; deinde *Pater noster* cum *Gloria Patri* et veniâ vel supplicatione, secundum tempus, ter dicant, et addant quartum pro collectâ.

XIII. In ceteris horis, tam de dominicâ quam de die, idem quod in primâ dicitur, excepto quod ad utriusque vespas unum *Pater noster* addant, dicentes scilicet, post *Adiutorium nostrum*, quater *Pater noster* cum *Gloria Patri*; dicant etiam post primam diei et post completorium *Credo* et *Confiteor*.

XIV. Post completorium lectos adeant, et dormire satagant, ne forte, cum vigilare debuerint, dormire compellantur. Sive autem dormiant, sive vigilent, quieti

ac sine ullo strepitu, quantum fieri potest, manere debent.

xv. In omnibus domibus conversorum quae a domibus monachorum sunt separatae, et aliter inferiores vocantur, in quibus est sacellum, bis vel ter ad minus in hebdomadâ missa celebretur a procuratore vel priore seu alio sacerdote; quod prior studiose faciat observari: ibidem etiam sacrum corpus Christi reverenter servetur ad succurrendum infirmis, et in quolibet mense renovetur.

xvi. Nullâ dispensatione vel licentiâ permittatur quod conversi aut donati portent tonsuram clericalem, vel quod grammaticam discant aut cantum, nec quod ascendant ad statum monachorum, sed unusquisque perseveret in eâ vocatione qua vocatus est, nec super hoc sint infesti prioribus aut visitoribus, cum nullo modo super hoc possint dispensare.

Ordinatio anni MDCLXXIX « Quia in quibusdam Ordinis domibus conversorum conversatio omnino tepescit, et a statutorum observantiâ notabiliter deflectit, statuimus et ordinamus ne ulterior fiat conversorum receptio in domibus, ubi tertia pars statutorum ad conversos pertinens circa observantiam regularem non plene observatur, donec stricte et laudabiliter visitorum iudicio servetur, sed tantum donati ibi recipiantur, prohibentes prioribus et ceteris officialibus, sub poenâ absolutionis, ne aliquid contra hanc necessariam ordinationem attentent. Conversi autem et donati, tum in ecclesiâ, tum in capitulo et refectorio, simul conveniant, et simul refectionem sumant, servato tantum hoc ordine, ut antiquiores donatorum locum habeant post ultimos conversos ex utraque parte ecclesiae, capitulo aut refectorii. Si quis autem inter eos post haec voluerit primus esse, fiat omnium ultimus et servus, iuxta Iesu Christi salvatoris nostri sententiam, cuius executionem priori committimus et commendamus ».

Ordinatio anni MDCXXXVI. « De cetero non recipiantur conversi ad habitum, nisi prius probati fuerint per quinquennium post factam donationem sub habitu donatorum, sine speciali licentiâ capituli generalis aut reverendi patris, quam tamen rarius et non sine gravi causâ concedendam esse censemus ».

i. Conversi, qui in domo superiori morantur, in vigiliâ festorum capituli ad ecclesiam pro vesperis audiendis conveniant. Qui vero in domo inferiori habitant in dictis vigiliis, cum a suis disiunguntur laboribus, ad domum superiorem ascendunt, sic ut medietas ipsorum ascendat vespere, prout eorum obedientiae patiuntur, matutinas et reliquum diei festi officium auditori cum his qui in domo superiori habitant, qui omnes imitentur monachos in regularibus caeremoniis in choro existentes. Pars autem conversorum, quae in domo inferiori remansit, ibi in ecclesiâ suas matutinas persolvat, et summo mane ascendat ad domum superiorem, ubi dominus¹ suum officium audiat.

ii. Post capitulum, dictâ missâ de Dominâ in privato, teneatur eis capitulum, ubi verbum Dei a priore, vel ab eo cui iniunxerit, attente audiant, et culpas suas recognoscant, praesentibus donatis etiam in singulari culparum recognitione. In solemnitatibus tamen Natalis Domini, Paschae et Pentecostes non tenentur² eis capitulum, sed in vigiliis praedictarum solemnitatum post dictas vespereas.

iii. Die Natalis Domini, et duobus diebus sequentibus, et in primis et secundis diebus Paschae et Pentecostes, post nonam, in capitulo audiant verbum Dei ab eo cui prior iniunxerit. In quibus diebus post capitulum monachorum legantur eis eorum statuta, et in festo sancti Ioannis evangelistae, atque feriâ

¹ An recta lectio iudicet lector sciens (R. T.).

² Edit. Main. legit tenentur (R. T.).

CAPUT II.
De diebus festis qualiter, et quando a conversis observantur.

secundâ Paschae, legatur eis de cartâ visitorum, quod eos concernit.

iv. In vigiliis autem Purificationis beatissimae Mariae Virginis, dominicae in Palmis, Eucharistiae, S. Ioannis Baptistae, Assumptionis eiusdem Virginis, Omnium Sanctorum, et aliarum praecipuarum solemnitatum, omnes ad domum superiorem conveniant, divinum ibidem officium auditori, et refectorio comedant praedictis diebus.

v. Ascensuri autem fratres ad domum superiorem, prius ad procuratorem veniant, et cum eius licentiâ servato pergant silentio, quod praeceperit portatori. In domo autem superiori, sicut et ubique, a vespere usque ad primam, et a capitulo usque ad nonam in silentio permanere debeant (a); coquinarius tamen et eius auditores de necessariis loqui possunt. Post vespereas cum silentio recedunt, quod iussi sunt reportantes, et tenet eis capitulum ante coenam procurator, quando ei visum fuerit vel commode poterit.

vi. In solemnitatibus Natalis Domini, Paschae et Pentecostes descendant tertiâ die post vespereas, nisi sit dominica vel festum capituli, et tunc descendant sequenti die post vespereas. In festis nullus descendant sine licentiâ donec vespereae fuerint cantatae. Qui vero non ascendunt, diebus capituli, cellas teneant, nisi eorum obedientiae impediunt eos. Spatium, quod est inter tertiâ et sextam, orationi impendant.

vii. Conversi servare tenentur omnia festa quae Ecclesia praecipit ab omnibus servari, in quibus cessant ab operibus. In festis etiam, quae episcopi dio-

a) Non inde inferri debet, quod extra tempus hinc praefixum possint silentium frangere sine licentiâ, sed sensus est, quod intra tempus hinc notatum licentiâ non est petenda, nec danda sine rescissione (ratione^o). Vide num. ii et iii cap. v.

cesani iussu servanda iubentur, etiam cessare debent, et ecclesiam frequentare; quod si talia festa capitulum habeant monachorum, etiam ipsis conversis capitulum teneatur.

viii. In sequentibus vero solemnitatibus, quando transferuntur, non cessent ab operibus, sed non debent laborare circa domum superiorem, quantum commode fieri poterit. Sunt autem solemnitates hac: Conceptio Matris Domini, Dedicatio Ecclesiae, festa Ss. Joseph, Benedicti, et Hugonis Lincolnensis.

ix. Ne cessent ab operibus in Compassione Beatissimae Virginis, et Praesentatione, nec in Conversione sancti Pauli, nec in festis Ss. doctorum Gregorii, Ambrosii, Augustini, Hieronymi, nec in festis Ss. Bernardi, Thomae de Aquino, Agathae, Catharinae martyris, et Undecimillium Virginum; qui, si habitant in aliquâ parochiâ, se illis conformare debent, cum quibus manent, in festis colendis vel non colendis.

x. Constituti autem in itinere diebus festivis Ordinis missas audire debent, si possunt.

i. In Adventu et Quinquagesimâ conversi per singulas hebdomadas singulis accipiunt disciplinas in domo inferiori in ecclesiâ de manu procuratoris, dictis matutinis per eum. Si vero non interfuit procurator, dicant pro disciplinâ ter *Pater noster* et ter *Ave Maria* cum a procuratore datur disciplina. In domo vero superiori a priore, vel, eo absente, a vicario, ante laudes, disciplinas recipiunt. Id autem fit feriâ secundâ, nisi tunc festum capituli occurrat, in quo casu ad feriâ tertiam differtur.

ii. Cinerem, qui adsunt in sacello domus inferioris, de manu procuratoris accipiant, qui vero in domo superiori, de manu sacerdotis hebdomadarii: qui

CAPUT III.
De disciplina fratrum et quibusdam aliis ad divinum officium eorum pertinentibus.

non intersunt, ter *Pater noster* et ter *Ave Maria* cum veniis dicant.

III. A capite ieiunii usque ad Pascha, post nonam, prostrati, ter *Pater noster* et ter *Ave Maria* pro missa persolvant.

IV. Dominica in Ramis Palmarum omnes conversi in capitulo monachorum conveniant, ibique excommunicentur omnes proprietarii, qui, occultandi animo vel celandi, aliquid ultra valorem trium solidorum turonensium, quibus nunc correspondent vigintiquinque asses gallici, retinuerint, donaverint, permutaverint, vel alio quolibet modo alienaverint, et illud suo priori revelare vel confiteri, saltem temporibus statutis, scienter neglexerint: hoc est praesentes, usque ad diem Coenae inclusive, absentes vero, usque ad diem octavum reversionis eorum in domum post dictum terminum.

V. Tribus diebus ante Pascha non tenentur dicere in suo officio *Gloria Patri* post orationem dominicam.

VI. In die Coenae omnes in ecclesia superiori de manu prioris, vel, eo absente, vicarii, sacratissimum Corpus Christi recipiant. Ipse enim tunc instituit venerabile sacramentum altaris, et omnes ibidem praesentes suis sacratissimis manibus tanti beneficii participes esse fecit.

VII. Hora autem constituta omnes, quantum possunt, simul cum monachis ad mandatum in capitulum conveniant, et ibi exercent suum ministerium, et eorum pedes laventur: ipsi tamen debent ante suos lavare pedes, et se praeparare propter lotionem pedum faciendam per priorem. Quod si contingat aliquando aliquos fratres laicos in domo inferiori hoc die manere, illi veniant post prandium ad coquinam, et ab eo, qui prior est ordine, eis laventur pedes.

VIII. In crastino, hoc est Parasceve, post nonam, quae plus est die quam ceteris differtur, ad ecclesiam conveniant, ibique dicent *Pater noster* semel pro Ecclesia, semel pro Papa, semel pro episcopis et cunctis sacris ordinibus, semel pro imperatore seu rege, semel pro catechumenis, semel pro cunctis afflictis et in periculis constitutis, semel pro haereticis, semel pro iudaeis, semel pro paganis, hoc est novem vicibus, et ad singulas vices, excepta octava, quae est pro iudaeis, veniam sumant. Post monachos nudatis pedibus incendentes Crucem adorent dicentes singuli intra se: *Adoramus te, Christe, et benedicimus tibi, quia per sanctam Crucem tuam redemisti mundum, etc.* Hoc etiam die conversi iuvent sacristam ad mundandam ecclesiam.

IX. Sabbato sancto fratres qui superius remanserant, summo mane descendunt ad domum inferiorem, reversuri ad vespas.

X. Durante hebdomada capituli generalis, conversi dicant singulis diebus semel *Pater noster* et *Ave Maria* pro directione eiusdem capituli generalis.

XI. Omnes conversi et donati prima dominica cuiuslibet mensis cum debita praeparatione et confessione (quantum facere debent, hora congrua ante missam, in qua communicaturi sunt) Eucharistiae sacramentum devote recipiant, nisi aliter legitime essent impediti arbitrio suorum confessoriorum: et tunc alio die ad arbitrium prioris communicent. In solemnitatibus Coenae Domini, Paschae, Pentecostes, Corporis Domini, et sancti patris nostri Brunonis communicare etiam debent.

XII. Consulimus ut omnes tam conversi quam donati singulis hebdomadibus constentur diebus abstinentiae deputatis, vel alio die ad arbitrium prae-

sidantis: confiteantur autem genibus flexis, et capite detecto, sed poenitentiam eis iniunctam prostrati persolvant.

XIII. Hortamur autem eos in Domino, ut sic digni sua vocatione vivant, quatenus etiam saepius Eucharistiae sacramentum recipere possint. Quod si prior iudicaverit aliquos ex eis sic dispositos, poterit frequentiore eis communionem concedere.

XIV. Nulli sacerdoti saeculari vel regulari, qui de Ordine nostro non sit, confiteri possunt conversi absque licentia prioris, quamdiu sunt in domo Ordinis etiam transeuntes.

CAPUT IV.
Quid eis dicendum sit pro defunctis.

I. Pro recenter defuncto monacho vel converso domus suae professionis, et pro quolibet monachatu cum psalteriis per cartam capituli iniuncto, trecentas triginta dominicas orationes reddant conversi, quarum medietatem cum veniis dicant.

II. Qualibet hebdomada septem anniversaria persolvant: pro singulis autem novem *Pater noster* cum veniis dicant.

III. Qualibet etiam hebdomada duos Breves, et pro quolibet triginta *Pater noster* cum veniis dicant.

IV. Pro officio capituli generalis et pro officio Cluniacensi trecentas triginta orationes dominicas reddant; pro benefactoribus, qui pronuntiantur in die S. Stephani, trecentas.

V. Pro quolibet tricenario cartae capituli dicant quinquaginta *Pater noster*: pro tricenariis autem extraneorum, qui non sunt de carta, dicant centum quinquaginta.

VI. Pro singulis missis de dominica, singulis sacerdotibus iniunctis, dicant quinquaginta *Pater noster*; pro prece generaliter *Pater noster*.

CAPUT V.
Quis responderi debet et praesidere, et quomodo silentium.

I. Cum, absente procuratore, ad ecclesiam fratres conveniunt, eis praest in officio, qui primus est in ordine. Si-

militer et in ceteris locis vel operibus, nisi forte obedientia, in qua fuerint, alii cui fuerit specialiter iniuncta; tunc enim, cui proprie iniuncta est, ceteris praesideat, qui et respondeat aliis adventantibus vel obviantibus.

II. Dominicis et aliis diebus festis conversi silentium et cellas teneant. Omnibus etiam diebus in quibus laborant, post completorium usque ad Primam silentium servent, nisi obedientia eis commissa aliud exigat, nec loquendi licentiam tali hora quaerant, nisi magna et iusta occasione. Qui vero in nulla obedientia occupatur, frequentet ecclesiam etiam diebus seralibus, et silentium et cellam teneat.

III. Si prior aut procurator viderint seu invenerint conversos simul colloquentes, nisi pro necessitate et sub paucis verbis, acriter reprehendant eos, maxime si id fiat diebus festis, in quibus ipsi debent servare silentium, vel si hora fuerit prohibita.

IV. Cellas vel officinas alterius obedientiae absque licentia nullo unquam tempore intrare possunt. Inhibemus etiam conversis et donatis districte ne cellas monachorum sine licentia praesidentis ingrediantur, alioqui ad terram comedant pro qualibet vice, nec etiam loquantur cum monachis absque licentia in domo, nec eis aliquas salutationes, seu rumores, vel munuscula, aut litteras deferant, alioquin pro modo culpa, arbitrio prioris, graviter puniantur.

V. Non licet etiam conversis sine licentia cum supervenientibus saecularibus loqui vel laulari, sed obviantes vel supervenientes inclinato tantum capite licet resalutare, viam ostendere, ad interroga¹ est vel non respondere, et, quod amplius loquendi cum eis licentiam non habeant, se excusare.

¹ Forsan interrogantem (R. T.).

vi. In quolibet opere vel obedientiâ constituti conversi, possunt inter se et cum adiutoribus loqui de necessariis et utilibus: sed non cum supervenientibus aut fratribus alterius obedientiæ, nisi pro necessitate et sub paucis.

vii. Quodcumque silentium aliter fregerint, in proximo festo capitulo suam culpam recognoscant, et disciplinam de manu præsidentis recipiant, et si fuerint assueti, gravius puniantur.

In vigiliis tamen Paschæ, Pentecostes, et Natalis Domini, et in præcipuis solemnitatibus, et quoties communicare debent in conventu, aut quoties ex causâ rationabili priori visum fuerit, aliquid eis iniungimus loco disciplinae.

viii. Edentes in refectorio aut in suis cellis silentium teneant, quod si tunc fregerint, dicat pro qualibet vice viginquinque *Pater noster* et *Ave Maria*, et nihilominus in sequenti capitulo dicant suam culpam, et recipiant disciplinam.

ix. Et quoniam in observatione silentii multum erratur, procurator et coquinarius, cum viderint illud infringi, fortiter reprehendant: et si se non emendaverint, referant priori, qui, præter disciplinam in capitulo recipiendam, si fuerint consuetudinarii in frangendo, poenam apponat maiorem, faciendo eos a vino abstinere, aut ad terram comedere; super his autem, quæ dicta sunt, præsidentes invigilent, ut observentur, et sint conversi circa silentii observantiam plus solito solliciti.

i. Coquinae unus e fratribus præsideat, qui solitos cibos ita præparare debet, ut non detur monachis vel conversis occasio murmurandi: præparatas autem dispenset, panemque et vinum ministret oris statutis. Nulli pitantiam donet, nisi quando debetur ei, sine licentiâ speciali.

ii. Fratrem aliquem in coquinam vel dispensam, nisi causâ iustæ necessitatis, introducere non potest, introductumque, transactâ necessitate, emittat, inviolato, quantum res sinit, silentio.

iii. Coquinario non licet in cellas intrare, residere, aut stulari, nisi aliquem forte aegrotare contigerit.

iv. Refectorium, dormitorium fratrum, et hospitium mundet vel faciat mundari.

v. Dare vel accipere sine prioris licentiâ nihil audeat; eis tamen, qui transmissa afferunt, potest dare ad manducandum; aliis nequaquam sine licentiâ. In festis, ita, ante missam et post, de his, quæ præparanda sunt, providere debet quantum potest, ut ipse et eius adiutor missæ maioris officium audire possint.

vi. Coquinarius vel dispensator refectorium præparet, et hoc, quantum fieri potest, adiutori suo non debet iniungere. Nunquam operarios conducat sine licentiâ.

vii. Quando per negligentiam eius alicui deest, quod de consuetudine habere debet, quamcitus loco et tempore congruo priorem inveniet, vel, eo absente, vicarium, culpam suam recognoscere, et ab eo, qui passus est negligentiam, petere veniam debet.

viii. Singulis diebus festis, si potest, capitulo interesse debet, et culpam suam recognoscere.

ix. Hospitibus provideat pellicias et sotulares nocturnos, et monachis det scutellas, cochlea, scyphum, vasa aquaria et vinaria, et cetera huiusmodi, nisi procurator ipse ea ministret, aut per alium ministrari faciat, iuxta consuetudinem domorum.

x. Coquinarius etiam, sive dispensator, absente procuratore, providet ut hospites religiosi vel alii, venire volentes

ad matutinas, eundo et redeundo lumen habeant. Cum pitantia datur monachis, post prandium, quod superest, debet recolligere.

xi. Coquinarius aut dispensator provideat, ut panis, qui in refectorio apponitur, mundus sit, idest neque exustus, neque corrosus, neque aliâ foeditate maculatus, nec aliquid habens, quod abstergendum sit aut radendum. Ipsius est etiam providere ut vasa, quibus cibus et potus inferuntur, diligenter lota et bene de subtus extersa sint, ne mantilia, quibus superponuntur, maculentur. Scyphos et vasa vinaria et cochlearia singulis festivis diebus diligenter debet mundare, et providere ut salina et sal quod apponitur mundum sit, et ut exsiccetur, ne humefactum liquefiat.

xii. Ad ipsius quoque curam pertinet ut cultelli non eruginentur, et ut hebetati exacuuntur, et ut in refectorio, quando ibi comedit conventus, nullus tumultus aut vox nisi solius legentis audiatur.

xiii. Cum autem in quibusdam domibus præter coquinarium sit etiam dispensator, ad panem et vinum et aliqua alia dispensanda deputatus, quæ hîc dicta sunt ad coquinarium pertinere, iuxta domorum consuetudinem, ad coquinarium vel ad dispensatorem referenda sunt.

CAPUT VII.
De coquinario
inferioris do-
mus.

i. Coquinae inferiori similiter unus e fratribus præsideat, qui solitos cibos fratribus præparet et dispenset, horis competentibus signum pulset, a quo etiam panem, vinum, sal, cochlear, scutellas, lumbaria, acum, filum et ceram ad cerandum accipiat. Aliud autem quidpiam, præter procuratoris licentiâ, eis dare non potest, nec etiam in coquinâ frustum seracii ponere. Qualia autem aliis ministrat, talia sumat et sibi.

ii. Dare vel accipere, ab his qui domus suæ non sunt, sine procuratoris

præcepto nihil audeat: qui si forte absuerit, et aliqua interim necessitas acciderit, ita faciet, quemadmodum ipsum, si adesset, facturum existimavit, redeuntique quid et quomodo egerit indicabit.

iii. Fratrum aliquem in coquinam nisi causâ iustæ necessitatis introducere non potest, introductum vero, transactâ necessitate, statim emittat, inviolato, quantum res sinit, silentio.

iv. Ecclesiam custodiat, portæ præsitis, advenientibus respondeat, ferramenta communia servet, nisi faber, qui ea servet, affuerit; domus et universæ suppellectilis curam gerat. Ex quibus omnibus si aliquid deperierit, prostratus humi, reum se culpabilemque clamabit. Haec eadem servet quicumque vices eius exequitur.

v. In diebus solemnibus, vel ipse, vel qui supplet vices eius, advenientibus de proximâ villâ nihil habet dare vel commodare, nisi forte petentium necessitas aliud postularet, sed tantum ut recedant iubetur respondere, ne per tales dies assuescant inquietudinem et molestiam facere.

vi. Coquinarius inferior primum signum ad matutinas pulset, lampadem accendat in ecclesiâ, iuxta lampadam sedat, infirmos requirat, hospitibus religiosis, antequam pulset, portet lumen. Ad *Benedictus*, accensâ candelâ, egrediatur, et ponat eam in loco congruo, ut fratres egredientes lumen habeant, et novitius eam extinguat.

vii. Coquinarius cum extraneis loquatur, cum fratribus non, nisi acceptâ licentiâ; procuratore tamen absente, cum quibus voluerit, potest loqui; nemini potest dare licentiâ loquendi cum aliquo, præsentem procuratore. Nec etiam, propter eius præsentiam, aliquis cum aliquo loqui debet.

viii. Praesentibus fratribus vel absentibus, cellas eorum non debet intrare sine licentiâ, nisi quando absentis aliquid dare voluerit, vel utensilia eius, sive aliquid aliud in cellam mittere vel accipere.

ix. Mortuos non debet abluere, sed filum praeparet et acus.

x. Panem triticeum, vel caseum, vel vinum mercenariis non det sine licentiâ, nisi quando eis debetur: vinum hospitibus recedentibus vel fratribus exentibus nullatenus debet dare ad secum asportandum.

xi. In hospitio exteriori nulli det panem conventualem sine licentiâ; ad hospitium vero superius nullos recipiat hospites, nisi venerabiles et honestos.

xii. Caveat ne portam, qua itur in claustrum, mercenarii intrent.

xiii. Nulli pitantiam donet, nisi quando debetur ei; sal et legumina, et cetera quae ad cibum pertinent, donet pastoribus.

xiv. Ad primam pulset, cum procurator infirmatur, vel minuitur, vel cum mane ascendit ad domum superiorem missam celebraturus. Ad missam nunquam pulset, nisi ei praecipiat.

xv. Cicer non coquat, nec duas coquinas faciat sine licentiâ. Ollas et scutellas suas designet, lavet vel lavari faciat.

xvi. Converso de Ordine nostro, cum ordinate venit, cellam providere debet.

xvii. Sine licentiâ non accipiat de formageriâ scracium vel caseum: teneatur tamen providere; cum procurator ascendit superius vel aliquo vadit, ut propter hospites vel propter fratres habeat sibi necessaria.

xviii. Providere etiam debet, ne mercenarii otiosi sint, et curam habere horti et gallinarum, et, si necesse sit, saguinariorum, et ut segetes mundentur,

et reducere in memoriam procuratori quae faciendae sunt, et praevidere, quantum potest, ne per ipsius aut alterius negligentiam aliquid alicubi depereat. Panem recentem non det sine licentiâ, nisi quando de consuetudine monachis datur.

xix. Coquinarius in Adventu et Quinquagesimâ pulset ad primam, et candelam accendat quando a procuratore fratres accipiunt disciplinas

xx. Ad consilium procuratoris vinum temperet. Nullum hospitem sine licentiâ in coquinam introducat; quidquid ab eo coquinarius superior per se vel per nuntium postulat, sine dilatione, si habet, mittere debet.

i. Pistor annonam seu grana ad annuam provisionem necessaria recipiat, in granario ad mensuram reponat, siccet, custodiat, ventilet, molat, vel ut molantur procuratorem admoneat, et ut farina tempestive asseratur curet, panes conficiat et coquat.

ii. Pistori, quando panem coquere debet, detur adiutorium necessarium iuxta dispositionem prioris vel procuratoris. Ipsâ die qua coquit, excusetur a matulinis, et tantum semper coquat, quantum procurator praeceperit: sine licentiâ non quaerat operarios.

iii. Pistor aquam benedictam per cellas aspergat, et eam a domo superiori asportet, vel coquinarius, si pistor desit: cum vero uterque deest, coquinarius provideat ut ab aliquo offeratur¹.

i. Sutor coria teneat, incidat, sotulares faciat ac reficiat, cum ei iniungitur, emat coria et sagimen, et cum redierit, ostendat procuratori, et de omnibus rationem reddat.

ii. Semel in anno, dato adiutorio, coria praeparet, et tunc tot faciat sotulares, ut in magnâ anni parte sufficiant.

¹ Potius offeratur (R. T.).

CAPUT VIII.
De pistore.

CAPUT IX.
De sutore.

iii. Sotulares monachorum ungit ac reficit, conversorum autem nunquam, sed ipsimet ungere debent. Eos qui sotulares nocturnos sive diurnos negliger custodiunt, reprehendat.

iv. Nulli extraneo det corium et sagimen sine licentiâ; nec etiam fratribus vel familiae, nisi in his quae de institutione debentur. Corticem, quaesito adiutorio, in aestate faciat, siccet et molat.

CAPUT X.
De fabro.

i. Faber communia ferramenta domus faciat et reficiat, nulli alieno sine licentiâ utensilia accommodet, semel in anno ostendat omnia procuratori, et procurator describat, ne aliquid depereire possit.

ii. In hyeme, et cum aliud operari non potest, faciat et reficiat ferramenta. Cum ferrum suum extendit, praecipiente procuratore, adiuvent eum aliqui de mercenariis.

iii. Non debet fabricare fratribus sine licentiâ, nisi quod habent de institutione.

iv. Temporibus congruis faciat vel fieri faciat carbonem suum.

CAPUT XI.
De hortulano.

i. Custos horti ipsum et apes custodiat, domum propriam habeat, ubi utensilia sua et semina custodiat; ipsum hortum fodiat, herbas seminet et mundet, cum dato sibi adiutorio.

ii. Non conducat operarios sine procuratoris licentiâ.

iii. Cum hortulanus ibi non est, coquinarius, aut alius, cui procurator iniunxerit, horti habeat curam, et hortulano, cum adest, opem, quoad potest, exhibeat.

CAPUT XII.
De carpentario.

i. Carpentarius consilio procuratoris domos cooperiat, faciat et reficiat, operarios sibi necessarios quaerat et de omnibus rationem procuratori reddat.

CAPUT XIII.
De agriculturâ

i. Quidquid ad agriculturam et pecorum nutrimentum pertinet, priorum dis-

cretioni disponendum relinquitur, qui, et pecorum nutrimentiq.
habitâ ratione locorum, temporum, necessitatum et maioris utilitatis domorum et personarum Ordinis, de ipsis ordinabit, prout secundum Deum et conscientiam melius expedire sibi videbitur (a).

i. Unam qualibet hebdomadâ abstinentiam faciant fratres conversi, in qua panem et aquâ et sale sint contenti, nisi aliud de misericordiâ apponatur, exceptis his, quos infirmitas, senectus, debilitas, aut alia quaevis causa, iudicio prioris rationabilis, excusat.

ii. Nulli autem detur gratia generalis de abstinentiis, sed, qui volent super his gratiam obtinere, misericordiam a praesidente petant eo die quo fieri debet abstinentia; qui, sicut expedire iudicaverit, misericordiam illis faciet vel denegabit.

iii. Ovis et lactiniis diebus abstinentiae et in Adventu et per totam Quinquagesimam vesci non licet, nisi propter infirmitatem, aut in itinere, ubi alius conveniens cibus non poterit inveniri.

iv. Abstinentiam faciant in vigiliis Nativitatis Domini, Ascensionis, Pentecostes, Corporis Christi, omnium solemnitatum beatissimae semper Virginis Mariae, S. Ioannis Baptistae, apostolorum Petri et Pauli, S. Brunonis patris nostri, et Omnium Sanctorum.

v. Ceteris septimanis, in quibus nulla praedictarum vigiliarum evenit, abstinentiam faciant feriâ sextâ, nisi in eâ occurrat festum duodecim lectionum, sive capitulum habeat, sive non. Tunc enim abstinentiam faciant feriâ quartâ,

a) Hic nota: consulenda est Bulla SS. D. N. Innocentii Papae IV, quae est sexagesima inter privilegia Ordinis, et videbitur quanta cautela tunc adhibeatur (adhibebatur), ne superfluum quid in pecorum nutrimenta admitteret.

CAPUT XIV.
De abstinentiâ
et ieiuniis fr-
atrum.

vel secundâ, vel sabbato, vel tertiâ, sive quintâ, prout a praesidente ordinatum fuerit, sic quod ad minus abstinentiam unam faciant semper in hebdomadâ.

vi. In Adventu quoque et Quinquagesimâ, et ieiuniis Quatuor Temporum, etiam feriâ quartâ, abstinentiam faciant.

vii. In vigiliis vero apostolorum Iacobi, Bartholomaei, Matthaei, Simonis et Iudae, Andreae, Thomae, Matthiae, et sancti Laurentii martyris, et in ieiuniis Quatuor Temporum, et feriâ secundâ et tertiâ Rogationum ieiunantes semel refectionem sumant.

viii. In Adventu et Quinquagesimâ, exceptis diebus dominicis, semper ieiunent et a lacticiniis abstineant, et similiter omni feriâ sextâ, nisi in eâ festum capituli extra Adventum et Quinquagesimam occurrerit, tunc enim bis comedant, sed a lacticiniis abstineant.

ix. Ceteris totius anni diebus, ne nimio labore frangantur, bis comedere possunt, sed semel tantum pitantiam accipiant, nisi priori aliter visum fuerit. Quidquid autem de oblata eis pitantiâ superfuerit, illud absque licentiâ non reservent, sed reddant coquinario.

x. Extra horas nihil alimentorum, nisi exigente necessitate aut infirmitate, licet eis sumere, nec vinum bibere.

xi. Fratribus, qui in grangiis vel alibi operantur, vinum non mittitur, nisi sit eis ibi pernoctandum.

xii. Purum vinum nec in ipsâ refectione, nec extra eam unquam bibere debent; quoties autem scienter vinum purum biberint, toties, quando bibere vinum poterunt licite, a vino abstineant.

xiii. In partibus, ubi non assuescit vinum, conversi sint contenti vino diebus festivis quibus in refectorio comeditur, aliis vero diebus cervisiâ utantur.

xiv. Nullus interrogare debet quid pro refectione coquatur a coquinario,

nec aliquis recusare potest licite coquinam seu pitantiam, quae generaliter omnibus est praeparata, nisi infirmitate cogente. Quod si quis de victualibus murmurare praesumpserit, eâ re privetur omnino pro qua murmuraverit.

xv. Antiqua consuetudo est ut duo genera panum, alterum quod pulchrius et purius sit monachis faciamus, et alterum conversis. Quod cum priori placuerit ut fiat, ei contradicere nullus audeat.

xvi. In refectorio nolens aliquis ea, quae sibi apponuntur, ex aliquâ causâ comedere, alteri porrigere fas non habet.

xvii. Oculos ubique, sed maxime in ecclesiâ et refectorio, cohibeant, ne murmurandi aut ridendi occasionem hauriant.

xviii. Ante refectionem, pro benedictione semel *Pater noster* et *Ave Maria* dicant, et signum crucis faciant; post refectionem vero pro gratiarum actione dicant ter *Pater noster* et *Ave*, praemisso *Agimus tibi gratias, etc.*

i. Antiqua consuetudo est, ut toties radantur conversi, et eorum grenones (sic appellamus barbam superiorem) auferantur, quoties monachi raduntur. Inferior autem barba, quae in poenitentiam semper fuit eis relicta, ne in aliquem abusum convertatur unquam, volumus ut omnino negligatur. Quod si quis contrarium fecerit, totâ barbâ privetur.

ii. Generales minutiones aut minutionum beneficia conversis non concedantur, sed si quis eorum minutione aut alio quovis medicamine indigeat, licentiam petat a priore, qui paterno affectu ei providebit iuxta possibilitatem domus et exigentiam infirmitatis.

iii. Monentur tamen infirmi, ne superflua aut impossibilia petendo aut forte murmurando servientes sibi contristent,

CAPUT XV.
De ratura et minutionibus fratrum.

diligenter attendere, et ut, memores arrepti propositi, sicut¹ sanos religiosos a sanis, ita aegrotos ab aegrotis saecularibus debere cogitent discrepare, nec illa in eremis, quae vix in urbibus inveniuntur, exposcere. Omnino tamen caveatur ne infirmi a servientibus negligantur.

iv. Verumtamen esus carniû, cui Ordo renunciavit, nulli conversorum concedantur, etiamsi sit leprosus.

v. Procurator vero et coquinarius, seu dispensator, erga infirmos diligentes sint et benigni, et etiam circa hospites et mercenarios, quando eos contigerit aegrotare.

vi. Si unus vel plures conversi infirmantur, si necesse fuerit, in unâ camerâ poterunt collocari.

vii. Cum autem fratres extra terminos infirmantur, nec sunt nimis remoti, potest eos procurator vel prior, si necesse fuerit, visitare. Fratres vero Carthusiae, priores Ordinis qui viciniore fuerint, de mandato reverendi patris Carthusiae, visitabunt.

i. Ad vestitum habeant duas longas vestes, tunicas parvas tres, caputia tria, caligarum paria tria, pedulium quatuor, pelliciam unam, pelliciolum aut sagum duplicatum unum, lumbaria duo, cingula duo, sotulares seu calceos diurnos et nocturnos, seu subere compactos, quos a coeno, nive et pluvîâ, quantum possunt, custodire debent. Fiant autem eorum sotulares de pelle bovinâ.

ii. In domo Carthusiae kalendis novembris unam tunicam veterem et par caligarum reddant, unamque novam et par caligarum accipiant. In aliis autem domibus pro consuetudine domorum.

iii. Pellicias accipiant veteres, eas videlicet, quas reddunt monachi, cum novas accipiunt; similiter et pelliciolum

¹ Edit. Main. legit et ut pro sicut (n. r.).

seu sagum ex pellibus suffultum. Novas autem pellicias non quaerant, sed vestimentis et pannis, quae debentur ex ordine, sint contenti.

iv. Quando extra terminos exeunt, cappam castanei coloris aut griseam ferant, et pileum consimilem. Volumus hanc uniformitatem servari in colore cappae et pilei per totum Ordinem, nec unquam in hoc dispensari, nisi ex multum rationabili causâ a capitulo generali vel reverendo patre prius approbandâ.

v. Ad ecclesiam sine caputiis et oblongâ veste vel pelliciâ ire eis non liceat. Mantellum tamen, seu aliud quodlibet indumentum, supra vestem oblongam aut pelliceam ferre non debent ibidem existentes.

vi. Ad lectum habeant paleam, seu stramen; filtrum si possit haberi, aut pro eo grossum pannum non duplicatum, pulvinar et coopertorium; nec lineis linteaminibus, nec matallatiis utantur. In itinere tamen iacere possunt in lectis, sicut illos invenerint paratos, dummodo non nudi inter duo linteamina, sed vestiti tunicellâ et cincti, atque cum caputio iaceant, sicut semper et ubique iacere debent. Qui vero aliter in lecto de plumâ iacere praesumpserit, privetur vino tot diebus quoties hoc fecerit.

vii. A Pascha usque ad festum sancti Michaëlis a Primâ usque ad Completorium nocturnis calceis non utantur: venientes autem ab inferiori domo ad superiorem, in eam habeant lectos in dormitorio communi, vel cellulis destinatis, pellicias et calceos nocturnos.

viii. In omnibus denique, quae ad vestitum eorum pertinent, aliud nihil curetur, nisi ut frigus arceatur et nuditas tegatur. Nam et renum cingula de crudâ gerant cannabe aut corio albo, vel ex utroque, et lumbaria iosa cannabina

CAPUT XVI.
De vestitu fratrum et alensibus cellae.

sint; adeo non quod vanitas aut voluptas, sed quod sola necessitas aut utilitas postulat, cogitetur.

ix. Reliqua autem utensilia, sive ad mensam sive ad alios usus ipsis necessaria, dentur unicuique, quantum necessitas et ratio iudicio prioris postulaverit: nihil autem omnino nisi cum licentia apud se retineat¹.

CAPUT XVII.
De novitiis et
eorum profes-
sione. I. Cum quis ad nos venerit petens fieri noster conversus, eadem pene ab eo interrogentur, quae solent ab his requiri, qui volunt fieri monachi.

ii. Et si iudicatum fuerit eum, qui vult fieri conversus, ad talem statum aptum et domui utilem futurum; nihilominus per annum (*), aut per aliud longius tempus, prior, pro suo arbitrio et prudentia, illum in habitu saeculari retinebit in domo, et interim exercebit eum in vilioribus et durioribus laboribus quibusve et obedientiis, et faciet eum interesse divino officio, atque illud persolvere sicut conversi, ut assuescat.

iii. Qui si repertus fuerit humilis, obediens, castus, fidelis, devotus et in operibus strenuus, tum demum proponi poterit et debet conventui monachorum. Et si totus conventus vel maior pars monachorum eum recipiendum iudicaverit, die per priorem statuendo recipietur in osculo pacis in capitulo, praesentibus priore, procuratore et fratribus omnibus: receptusque, rasmus et indutus, caputium de manu prioris accipiet.

iv. Novitii conversi pecunias et alias res suas, quas secum forte attulerint, priori ex integro reddant; ut non ipsi,

¹ Aptius lege retineant (R. T.).

*) *Ordinatio anni MDCXLIV.* « Stricte servetur statutum tertiae partis cap. xvii de novitiis conversorum, itaut in habitu saeculari ad minus per annum integrum sine ulla temporis dispensatione probetur ».

sed prior, vel ipse cui prior hoc iniunxerit, eas custodiat: nec eas ante professionis tempus ullus alienet, aut alienari, volente etiam novitio, permittat; sed eorum omnia ad instar depositorum fideliter custodiantur: et si contingat eos exigere ante professionem, omnia illis ex integro restituantur.

v. Nullus vero professus monachus vel conversus de rebus novitii, seu eius qui optat recipi in conversum, aliquid postulet aut exigat: tales enim exactioes sub poena excommunicationis prohibentur.

vi. Novitii conversi a priore moneantur ad faciendam confessionem generalem, quam ante professionem debent facere ipsi priori, qui auctoritate apostolica potest eos absolvere ab omnibus sententiis excommunicationis et a votis factis in saeculo, si tamen perseveraverint in Ordine.

vii. Si novitius conversus intra examinationis tempus laudabiliter agens mortuus fuerit, pro eo nihilominus fiat, quam si esset professus.

viii. Novitii, ante finitum annum post habitum receptum, profiteri omnino non possunt.

ix. Cum dies institerit, in qua ad professionem recipiendus aliquis novitius fuerit, in capitulo monachorum toto corpore prostratus misericordiam postulat, et supplicabit propter amorem Dei se recipi ad professionem sub habitu conversorum pro humillimo omnium servo. Qui si consilio et consensu monachorum vel maioris partis recipiendus iudicabitur, tunc de stabilitate, obedientia, conversione morum, ceterisque ad statum conversorum necessariis, a priore coram conventu serio monebitur.

x. Quod si ad haec immobilis et imperterritus manserit, et ad omnia para-

tum se exhibuerit, de rebus suis disponere iubeatur. Quod ut libere faciat, nullus debet ab eo aliquid de rebus suis postulare, etiam intuitu elemosynae propinquis aut aliis dandae.

xi. Non debet etiam novitius in die suae professionis aliquid dare pro pitantia aut confectionibus conventui dandis, nec ad professionem suam parentes suos aut amicos convocare, ne, quo die debet mundanis rebus abrenunciare et Deo soli, cui se totum devovet, vacare, ad carnem et mundum distrahatur.

xii. Postremo, si perseveraverit pulsans, commoneatur, quod ad missam sit professionem facturum et communicaturus. Tunc, si scribere nesciat, roget aliquem ore proprio, ut suam professionem vulgari lingua sibi scribat, in cuius fine ipsemet manu propria signum crucis depingat, quam etiam manu gestans post evangelium et offertorium ad cornu epistolae appropinquet, eamque sicut est in eius dextera manu diaconus cunctis audientibus legat, si ipse, qui professionem est facturum, legere non novit, sub hac forma:

xiii. « Ego frater N. promitto obedientiam, et conversionem morum meorum, et perseverantiam omnibus diebus vitae meae in hac eremo, coram Deo et Sanctis eius et reliquiis istius eremi, quae constructa est ad honorem Dei et beatissimae semper Virginis Mariae et sancti Ioannis Baptistae, pro timore domini nostri Iesu Christi et remedio animae meae: in praesentia domini N. prioris. Quod si aliquo tempore unquam hinc aufugere vel abire tentavero, liceat servis Dei, qui hic fuerint, me plena sui iuris auctoritate requirere, et coacte ac violenter in suum servitium revocare ».

xiv. Post haec hanc ipsam cartulam offerat super altare, et osculato altari, prosternatur ad pedes sacerdotis, tali ob-

servatione benedicendus: *Salvum fac, etc. Mille ei, etc. Dominus vobiscum, Oremus. Domine Iesu Christe, qui es via, etc.*

xv. Ab hoc tempore noverit se nihil omnino, ne baculum quidem quo per viam gradiens innititur, sine prioris habere licentia; quippe cum nec ipsemet suus sit.

i. Conversi non mittantur extra terminos sine cappâ et pileo; nunquam tamen permittatur deferre cappam aut pallium vel pileum nigri coloris, sed grisei vel castanei, iuxta morem domorum. Qui vero praesumpserit ferre cappam nigram aut pileum, arbitrio prioris vino privetur.

ii. De famulo autem vel comitiva honesta eis danda, quando exeunt, committitur prudentiae et iudicio prioris.

iii. Qui exeunt terminos, debent providere ne panis, vinum, fructus vel aliquid aliud, quod deteriorari possit, in cella sua remaneat; clavem quoque suae cellae tradere debent procuratori, vel ei cui procurator iusserit; quod si non fecerint, careant vino et pitantia uno die vel pluribus ad arbitrium praesidentis.

iv. Cum exeunt foras, vel redeunt, ad ecclesiam divertant, si ea die non fuerint ad ipsam.

v. Saeculares rumores ubi audiunt, ibi dimittant, nec ullius nostrum verba vel salutes ad aliquem extraneum, nulliusque extranei ad aliquem nostrum, nisi priore vel procuratore iubente aut licentiam dante, ferant vel referant.

vi. Quando ad vicina loca mittuntur, nec escam a quoquam, nec hospitium recipiant, nisi aut specialiter iussi, aut aliqua inevitabili et inopinata necessitate coacti.

vii. Quicumque autem et quodcumque ire iubentur, sive pedestres, sive

CAPUT XVIII.
De fratribus
qui foras mit-
tuntur.

equestres, nullatenus contradicant. Infra terminos autem domorum, nisi sint cum priore, non equitent, nisi adeo debiles extiterint quod non valeant peditare: sed nec extra terminos equitare debent nisi de licentiâ prioris. Quando tamen foras ducunt equos pro aliquibus oneribus deferendis, possunt equitare in eis quamdiu sunt absque onere.

viii. Conversos in itinere ad mensam suam possunt priores admittere, si eis videbitur; sed in domibus nostri Ordinis nunquam debent conversi cum prioribus comedere.

ix. Conversi extra terminos exeuntes ieiunia Ecclesiae non solvant, et, si commode possint, quotidie missas audiant; omnibus autem Ecclesiae festis omnino missam audire, si possint, tenentur.

x. Quando extra missi redeunt, aut cum super hebdomadam ad superiorem domum ascendunt pro operibus, factâ primum oratione in ecclesiâ, venient statim ad priorem, vel quamcitiâ habuerint opportunum.

xi. Quilibet, cum foras mittitur, quamcitiâ commode potest reverti tenetur, et reversus, quae data sunt ei, non debet ea retinere sine licentiâ prioris, aut procuratoris absente priore.

xii. Custos pontis Carthusiae cum nullo prorsus, nisi specialiter iussus, aut cum licentiâ, fabulari licite potest; quos autem admittendos vel repellendos duxerit, id faciat quampaucissimis fieri potest verbis; id ipsum servare iubetur quicumque vices eius exequitur.

i. Conversi et donati, memores suae conditionis qua recepti sunt in servitium monachorum, monachis omnibus tam gestu quam verbo debitam reverentiam exhibeant. Propterea obviantes eis aliquantulum inclinent et caput discooperiant, et quando loquuntur cum eis, caput non tegant, nec assideant,

nisi iussi: multo magis autem erga priores et ceteros officiales se se reverenter et fideliter gerere debent.

ii. Nullus conversus vel donatus, excepto coquinario et adiutore eius, in coquina comedat, nisi forte de licentiâ prioris, et raro. Nullus etiam, praeter praedictos, ibi bibat, nisi priore aut procuratore praesente, nec intret coquinam nisi vocatus ab eis.

iii. Quando prior aut procurator comedit solus vel cum hospitibus, nullus se ingerat intraturus ad eos, nisi qui fuerit ad serviendum deputatus vel nominatim vocatus.

iv. Ad prioris cellam vel procuratoris non veniunt post completorium, nisi ex necessitate vel vocati ex nomine. Postquam pulsatum est completorium, nullus remanere debet cum hospitibus, nisi praesente priore, exceptis iis, quibus, ut ipsis hospitibus serviant, est iniunctum. Cum etiam est aliquis in alterius cellâ, vel alibi, audito completorio, statim recedere debet, nisi maiorem moram faciendi speciale habeat mandatum.

v. Quocumque die vel tempore conventus sit in claustro, et diebus festis post nonam usque ad vespas, conversi non debent intrare claustrum vel per illud transire, vel ad ostium clamando vel pulsando nimium strepitum facere. Quando etiam conventus vadit vel redit ab ecclesiâ, cavere debent ne in claustro appareant.

vi. Sine calceis nunquam vadant ad ecclesiam vel conventum intrent, nec unquam in conventu pileos vel biretos portent, nisi desuper caputia habeant.

vii. Cellae et officinae conversorum a priore vel procuratore semel in mense, vel quoties eis placuerit, visitentur, quibus ipsi conversi quidquid habent

exponere teneantur, et si quis ex eis cibaria aut alia illicita tenere sit assuetus, et monitus noluerit se emendare, incarceretur.

viii. Rationem de omnibus, quae recipiunt et expendunt, reddant fratres obedientiales procuratori, quoties ei placuerit: nec alteram pecuniam accipiant, donec de acceptâ plenarie rationem reddiderint: in qua reddendâ, si de mendacio convicti fuerint, tamquam de proprio possint iudicari.

ix. Non accipiant ab aliquo, nec dent alicui pecuniam mutuo, alioqui teneant cellam pro carcere, arbitrio prioris, donec pecuniam ei, a quo receperint, reddant, vel ab eo recipiant cui traderant, nisi pro manifestâ necessitate vel utilitate priori vel procuratori se id egisse monstraverint. Eidem poenae subiaceat quicumque claves clandestinas habuerit.

x. Deposita aliena nunquam, etiam procuratore praecipiente, custodiant; quae si foras receperint, reversi mox illa procuratori reddant. Quod si quis depositum aliquod penes se habere sine licentiâ prioris deprehensus fuerit, tamquam de proprio iudicetur.

xi. Si quis aliquid de rebus sibi iniunctae obedientiae interrogatus occultaverit, convictus, ut de furto iudicetur; cui poenae subiaceat et ille, qui de rebus ad obedientiam quam dimisit pertinentibus aliquid fuerit retinuisse compertus.

xii. Conversi sine licentiâ nihil accipiant, donent, accomodent, permutent vel quomodocumque alienent, et pro alienis nunquam spondeant. Donationes etiam simulatae sub specie mutuationis, ab his vel inter eos nullatenus fiant.

xiii. Litteras nec mittant, nec recipiant, nisi prius a priore vel procura-

tore visas, si praesentes sunt, exceptis litteris, quas ad reverendum patrem vel visitatores scribunt, aut ab eisdem recipiunt.

xiv. Si vestis vel aliud eiusmodi mittatur alicui fratrum, ex antiquâ consuetudine, non ei, sed alteri potius dari debet, ne quasi proprium habere videatur. In arbitrio tamen prioris relinquitur, utrum ei, cui missum est, an alteri detur; sed de procuratoris licentiâ nemo illud accipere potest.

xv. Si infra terminos nostros aliquid inventum fuerit, ei protinus, cuius est, si adest, sin autem, procuratori reddatur. Si autem extra terminos aliquid inventum sit a nostris fratribus, aut suo domino si fieri potest statim reddatur, aut ei, per quem melius et fidelius reddi posse putatur, commendetur: aliâs intactum dimittatur.

xvi. Nullus conversus equum, cellam, cappam vel proprium famulum habeat, nec quodlibet aliud, quod priori vel procuratori, illud mittere vel accomodare volenti, audeat negare.

xvii. Nullus etiam pecunias aliquas per se vel per medium cuiuscumque interpositae personae in suâ habeat potestate vel voluntate, alioqui rigide puniatur. Si vero alicui aliquid datum vel oblatum fuerit, in eo nullum ius aut proprietatem praetendere debet aut potest, licet ex permissu praesidentis ad simplicem usum, ad nutum eius revocabilem, illud possit apud se custodire et eo uti, exceptis pecuniis. Quod si contentiose illud tamquam suum retinere voluerit, ab eo aueratur, et ad communem usum deputetur.

xviii. Debent etiam professi omnes, tam monachi, quam conversi, imo tenentur ex necessitate voti suae professionis, habere animum paratum resignandi in manus praesidentis sponte et

libere ea omnia quae sibi ad usum concessa sunt, quoties superior hoc voluerit, aut fieri mandaverit. Nec si hoc fecerit, debent murmurare vel conqueri, alioquin nondum se et suos reliquerunt, et propterea pauperem Christum sequi et eius discipuli fieri non possunt, nec eius paupertate ditari.

xix. De obedientiis et omnibus quae habent, facere debent secundum prioris et procuratoris dispositionem. Quod si quis, alicui obedientiae vel operi deputatus, priori vel procuratori de his disponenti, vel mercenariis, qui in eis fuerint, iniungenti aliquid, non acquirerit, eadem die vel crastina a vino abstineat.

xx. Si procurator conversum aliquem vel donatum reprehendat, statim prostratus veniam accipiat, et, si culpa exigit, vino vel pitantia eum privare potest: inobedientes vero, aut perverse obediens graviore poena dignos priori, aut, in eius absentia, vicario denunciaret (a), qui eos puniat iuxta gravitatem culpae: publicam enim poenitentiam in conventu non potest procurator conversis imponere.

xxi. Curas et carnales affectiones ac visitationes propinquorum et amicorum suorum saecularium fratribus nostris omnino interdiciamus, et ne ipsos in mercenarios conducant sine licentia prioris aut procuratoris.

xxii. Qui obedientias certas non habent, post primam veniant ad procuratorem, ut, quod voluerit, eis iniungat: quibus si nihil iniungitur, ipsi cellas teneant et ecclesiam sequantur, aut alicui honesto et utili labori pro viribus incumbant.

xxiii. Quicumque in quacumque obedientia alicuius vices agit, nihil omnino in ea sine licentia mutare permittitur.

a) Vide notata cap. v secundae partis, num. iii.

In cellis quoque ipsis nihil, nisi prius iussum et ostensum, mulari ferique sinitur, ne domus laboriose factae, curiositate deterioventur vel destruantur.

xxiv. In alterius cellam, seu in domum fabri, sutoris, textoris, aut furnum, vel aliam quamvis officinam nullus ingrediatur vel loquatur sine licentia.

xxv. Quandocumque duo, pluresve simul fuerint, ostium nullatenus claudatur omnino, aut sic obseretur ut ab ingredi volentibus non possit aperiri.

xxvi. Quandocumque pulsatur signum, quo ad ecclesiam convenire debent fratres, ad eam, ubicumque sint, debent praetermissis omnibus, properare. Quamdiu autem sit oratio ante horam, non debent intrare, nec ante ostium ecclesiae loqui, nec extraneos, ut ibi loquantur, sustinere. Intranses vero, caput nudent et profunde inclinent.

xxvii. In claustro et ante ostium culinae seu dispensae sine necessitate non loquantur, nec infra clastrum mercenarios sine licentia introducant.

xxviii. Conversi ipsi ad cellas suas suam pitantiam et ligna sibi necessaria portent, et eadem sibi ipsis findant: si autem sint aliqui senes et debiles, iuniores et fortiores debent eis, licentia impetrata, ligna necessaria providere et findere.

xxix. Omnes etiam obedientiarum alias obedientias, cum opus est et eis iniungitur, debent iuvare. Sed et omnia obsequia quantumlibet privata, quae sibi ipsis non possunt singuli facere, ab aliis humiliter et devote compleantur, ita ut felicem putet se et cui tale aliquid iniunctum fuerit.

xxx. Obviantes etiam sibi invicem amica alacritate et humili inclinatione capitis, mutuo locum dantes, servato pertranseant silentio, in quo iuniores,

qui posterius in Ordinem venerunt, sagittant praevenire maiores.

xxxi. Disciplinas, vigiliis, abstinentias, praeter eas quae in Ordine sunt institutae, seu quaelibet alia religionis exercitia quae nostrae institutionis non sunt, nulli conversorum, nisi sciente et faciente priore, facere licet. Sed et si cui nostrum prior iniungere voluerit ut sibi plus indulgeat in cibo vel somno, vel qualibet alia re, quam statutum decernat, aut e contra, si durum et grave aliquid praeter statutum ei imponere voluerit, repugnare fas non habemus, ne cum ei restiterimus, non ei, sed Domino, cuius erga nos vices gerit, restitisse inveniamur. Licet enim multa sint et diversa, quae observamus, uno tamen et solo obedientiae bono cuncta nobis fructuosa futura speramus.

xxxii. Pro his qui de Ordine nostro non sunt, nullus quaslibet res cambiat aut vendat; emere vero, si necessitas exegerit, possunt: non tamen hoc faciant passim, nec pro quolibet, nec sine prioris sui licentia.

xxxiii. Qui sine licentia capituli generalis, vel reverendi patris, Curiam Romanam adierit, incarceretur, et pro modo culpae puniatur.

xxxiv. Quicumque vero statutis capituli vel ordinationibus visitorum rebellis, aut cum murmuratione reprehensor extiterit, et qui priori vel procuratori aliquid iubenti inobediens fuerit, aut perverse obediens, et communitus emendare se noluerit, ordinem teneat intra cellam; et si post admonitionem tertiam, per intervalla dierum factam, obstinatus permanserit, incarceratus pro modo culpae puniatur.

xxxv. Qui fratrem suum vel donatum mentiri dixerit, teneat cellam pro carcere, si id prior iusserit, donec ad arbitrium prioris satisfecerit. Si male im-

precatus ei fuerit aut aliam contumeliam fecerit, iuxta modum culpae modum teneat disciplinae.

xxxvi. Si quis secreta Ordinis, seu status et defectus personarum eiusdem, ex quibus mala opinio vel sinistra suspicio seu diffamatio apud audientes oriri posset, alicui personae ecclesiasticae vel saeculari, aut etiam alicui novitio, scienter et malitiose, verbo, scripto, nuntiis, signis, aut alio quovis modo revelare praesumat, a tanto reatu absolvi non possit nisi per proprium priorem cum iniunctione salutaris poenitentiae: et nihilominus, si de eiusmodi revelatione convictus fuerit, incarceretur ad tempus, iuxta arbitrium prioris. Eidem poenae subiaceat, qui domum suam diffamasse, aut correctiones monachorum scienter et malitiose extraneis revelasse fuerit deprehensus.

xxxvii. Nullus in se assumat executionem testamentorum etiam ad pias causas, nec sollicitudinem ac prosecutionem aliquarum causarum aut negotiorum.

xxxviii. Si legitime constiterit quod conversi aut donati duo vel plures conspiraverint, hoc est ex invidia, odio vel malitia ad invicem concordaverint ad fabricandum aliquid malum contra priorem vel procuratorem, vel alium quemlibet, seu ad persequendum cum malitiose, in eadem domo incarcerentur, nec educantur sine licentia reverendi patris Carthusiae.

xxxix. Qui autem inter se pacem et concordiam violare praesumpserint per contentiones et rixas, ac saepius admoniti cessare noluerint, incarcerentur, et, si opus est, per domos Ordinis iudicio visitorum sub debita disciplina dividantur. Quod si unus solus nimis seditiosus fuerit, iudicio prioris aut visitorum in eadem domo puniatur.

XL. Si quis fratrum impie unquam iurando ad dicenda de Deo, seu de sacramentis, aut Sanctis eius contumeliosa verba proruperit, impietate verborum diligenter pensata, tamquam execrabilis et blasphemus, prout res exegerit, poenae subiaceat graviori, super quo prior et procurator studiose invigilent. Qui vero quae dicit, iurando simpliciter per Deum, per fidem suam, per Christum, sic Deus me adiuvet, aut alio simili modo, audiente uno vel pluribus, affirmaverit, graviter puniatur, et si assuetus fuerit, poenae subiaceat graviori. Idem censemus de eo qui verba vel sententias sacrae Scripturae converterit¹ ad vana et scurrilia verba.

XLI. Licentiam a priore denegatam non poterit postea dare vicarius aut procurator, et ideo petitor, etiam non interrogatus, dicat quod sibi a priore fuerit denegata, ne, ut fraudis reus, si eam ab ignorante impetraverit, argui debeat et puniri. Similiter si quis licentiam, a vicario vel procuratore denegatam, a priore postea petere voluerit, a praedictis fuisse denegatam manifestet eidem².

XLII. Ad tempus, urgente magna necessitate, et non aliter, recipere oves et pecora intra terminos aut in nostris grangiis est permissum.

XLIII. Qui ex conversis vel donatis potuerint et noluerint laborare, vino et pitantia careant ad prioris vel procuratoris voluntatem, et si obstinati fuerint, iussu prioris incarcerentur.

XLIV. Qui creditores domus ad recuperanda debita sollicitaverint, seu aliter damnum domus procuraverint, cellam pro carcere teneant ad prioris voluntatem.

LXV. Si aliqui conversi, palam vel occulte, aliquo modo impedire tentaverint

¹ Edit. Main. legit *convertent* (R. T.).

² Edit. Main. legit *eisdem* (R. T.).

locationes, emphyteuses vel alias licitas alienationes contra prioris et conventus consilium et voluntatem, incarcerentur.

XLVI. Conversi inutiles reputantur, qui impedimentis perpetuis praepediti, non possunt secundum Ordinis consuetudinem laborare.

XLVII. Familiaritatem et colloquia cum mulieribus, maxime cum personis et in locis ac horis suspectis, districte prohibemus conversis, nec volumus eos cum mulieribus loqui, sive infra sive extra terminos, nisi iusta et inevitabili ac manifestata causa exigente. Mulieribus etiam, si commode fieri potest, non dentur elemosynae, nisi longe a domibus nostris.

XLVIII. Mulieres terminos nostros nequaquam intrare sinimus, in quantum possumus. Qui vero mulieres quascumque introduxerit, aut, cum posset prohibere, permiserit eas intrare infra domorum nostrarum clausuras vel clausurarum limitationes fossatis vel signis quibuscumque designatas per Bullas Iulii II, Pii V et Gregorii XIII summorum Pontificum ipso facto sententiam excommunicationis Sedi¹ Apostolicae reservatae incurrit.

XLIX. Cum mulieres ponuntur in operibus, conversi eas non custodiant, quantum vitari potest, nec eis propriis manibus mercedem reddant, sed aliquis de mercenariis.

L. In domibus monialium conversi nunquam hospitentur.

LI. Si quis conversus aut donatus mulieres aliquas incontinentiae causa infra septa monasteriorum, aut in aliis domibus, grangiis seu cellariis nostri Ordinis, introduxerit aut introduci fecerit, vel iam introductas receptaverit, aut in hoc eis praestiterit auxilium, consilium vel favorem, sive actus secutus fuerit sive non, non possit a tanto reatu ab

¹ Edit. Main. legit *Sedis* (R. T.).

solvi nisi per proprium priorem cum iniunctione salutaris poenitentiae. Quod si de hoc convictus fuerit vel coram testibus confessus, conversus incarceretur ad Ordinis voluntatem; donatus vero ab Ordine perpetuo sit alienus et expulsus.

LII. Mulierum quarumcumque amplexus et oscula omnino conversis prohibemus, sub poena disciplinae generalis ad Ordinis voluntatem: donati vero, si haec fecisse fuerint deprehensi, teneant ordinem in victualibus per unam hebdomadam.

LIII. Si quid donatum fuerit conversis in aliena domo commorantibus, exeuntes inde nullatenus debent asportare illud sine licentia priorum domorum earumdem.

LIV. Nullus conversus in itinere constitutus mantellum saeculare seu cappam a caputio separatam portare praesumat, nec habitum Ordinis dimittere aut occulte ferre, nisi periculum imminens aliud postulaverit.

LV. Foeneratorum, usurariorum, excommunicatorum et raptorum, qui tales esse noscuntur, familiaritatem et munera interdiciamus conversis.

LVI. Libros haereticorum nullus conversus vel donatus, aut alius quilibet nostri Ordinis, apud se retineat vel ullo modo legat, sub poena carceris. Qui enim tales libros retinet, vel legit, ipso facto sententiam excommunicationis incurrit ex sacro Concilio Tridentino.

LVII. Nulla persona Ordinis infantem de sacro fonte levare praesumat, aut eum nisi in casu inevitabilis necessitatis baptizare. Conversus qui contrafecerit, disciplinam generalem substineat; donatus ab Ordine expellatur.

LVIII. Nullus scienter per se vel per alium praesumat litteras accipere, portare, vel mittere, vel nuntiationes verbo tenus facere, quae directe vel indire-

cte esse possent contra bonum pacis, et principes, vel quoscumque alios magnates, aut praelatos ad indignationem provocare. Conversus qui hoc fecerit, poenam criminorum sustineat; donatus expellatur.

LIX. Artem alchimiae, vel quintae essentiae, nulla persona Ordinis per se vel per alium in domibus aut alibi exercere praesumat, aut exercentibus consilium aut auxilium praestare, aut ubi illam exercent interesse, seu instrumenta artis penes se habere; et conversus, qui hoc fecerit, disciplinae generali subiaceat; donatus expellatur.

LX. Si quis conversus ad reges, principes, et alias potestates et iurisdictiones utriusque status quacumque occasione recurrerit, tamquam Ordinis desertor poenam criminorum puniatur.

LXI. Generale capitulum, cui omnes obedire tenemur, firmiter iniungit universis et singulis, ut, cum noverint inordinatos excessus, vicissim se se fortiter et charitative, discrete tamen et in lenitate spiritus, reprehendant; et hoc maxime antiquiores faciant, licet omnes teneantur ad correctionem fraternam: quod si emendatio non sequatur, denuncient primum priori, deinde visitatoribus, et si ipsi non providerint, tum demum reverendo patri Carthusiae vel capitulo generali. Quod si quacumque de causa praedictae reprehensiones vel denunciationes omissae fuerint, tam omissas quam excedentes sciant de suo contemptu et negligentia rationem districto iudici se reddituros.

LXII. Verumtamen nullus conversus aut donatus praesumat in praesentia monachorum, vel laicorum, aut saecularium quorumcumque priorem suum vel procuratorem reprehendere, aut eisdem proterve respondere et resistere, sub poena privationis vini et pitantiae ad

arbitrium prioris. Sed si quid in priore vel procuratore emendatione dignum conversus aliquis cognoverit, solus ad partem cum filiali reverentiâ eum monebit et rogabit, aut per aliquem sibi familiarem moneri faciet. Quod si quis conversus suo priori aut procuratori apud quoscumque detraxerit, taliter puniatur, ut ceteri tali facere pertimescant.

CAPUT XX.
De criminosis.

I. Confessi eorum testibus, vel convicti de incontinentiâ, de manu violentâ, de furto, de rebellionem, inobedienciâ, infamatione criminis, quod quis obiicit alteri nec potest probare, de magisteris' conspirationis, necnon de seminatione discordiâ, et qui minantur ignem vel mortem, et qui de inferendo gravi scandalo sunt suspecti, et qui domum aut personam Ordinis coram quocumque iudice ecclesiastico, non tamen Sanctâ Sede, vel saeculari in ius traxerint vel trahi fecerint, incarcerentur, et pro modo delicti puniantur.

II. Propter levem tamén percussio-nem in laicum, nullus incarceretur, sed iuxta modum culpae a priore disciplinetur.

III. Fures etiam, qui in re aliquâ, ultra duodecim solidos non valente, furtum commiserint, simul vel per partes, non incarcerentur, sed prioris arbitrio puniantur. Qui vero in re aliquâ ultra viginti asses valente simul vel per partes furtum commiserint, incarcerentur ad tempus ad arbitrium prioris. Hoc ipsum per omnia de proprietariis fiat. Ceteri vero fures et proprietarii, qui ultra valorem vigintiquinque solidorum furtum aut proprietatem commiserint, perpetuo carceri mancipentur, donec per capitulum generale aut reverendo patri educantur.

IV. Similiter et falsarii, convicti de incontinentiâ qualicumque, incendiarii et homicidae.

1 Sic edit. Main. (n. t.).

V. Defuncti in furto vel proprietate, postquam crimen eorum detectum fuerit, in coemeterio non sepeliantur, et etiam sepulti, si sine scandalo et periculo foetoris fieri possit, extrahantur, ut a ceteris crimen furti et proprietatis cautius evitetur.

VI. Si conversos de incontinentiâ convictos aut confessos de carcere educi aliquando contigerit, nullo modo in domibus, ubi fuerint convicti, remaneant; sed, si commode fieri possit, alibi collocentur. Quicumque autem de quacumque indicibili incontinentiâ convicti fuerint, vel coram testibus confessi, perpetuo carceri mancipentur sine ullâ spe liberationis.

VII. Quicumque falsificaverit sigillum, vel litteras capituli aut reverendi patris, poenâ falsarii et criminorum puniatur, et sit perpetuo inhabilis ad quascumque obedientias Ordinis sine ullâ spe alicuius restitutionis.

VIII. Si crimen, pro quo carceris poena irroganda est, probatione indiget, nec per nostros probari queat, saeculares idonei recipi poterunt in testimonium.

IX. Quicumque criminosi conversi per solum capitulum generale vel per reverendum patrem de carcere possunt educi. Postquam vero fuerint educti, erunt eorum omnium, quos invenerint, semper ultimi, sine spe restitutionis in pristinum gradum, et nullâ dispensatione poterunt eis obedientiâ commendari. Praeterea educti de carcere, per quadraginta dies ferialibus diebus post *Exultabunt*, festivis autem in capitulo conversorum, nisi quando communicaverint, recipiant disciplinam, et quadraginta diebus capituli ad terram comedant super asserem nudum in refectorio mane et vesperi, computatis diebus quibus communicaverint in conventu in quibus ad terram non comedant, et per

annum integrum teneant generalem ordinis disciplinam, quae talis est. Singulis capitulis recipiant disciplinas, exceptis diebus quibus communicaverint vel debent communicare, nec habebunt vocem contra aliquem, nec obedientiam, hoc est non poterunt esse coquinarii, portarii, mulatarii, magistri bovum vel grangiae, nisi propter urgentem necessitatem reverendus pater cum eis dispenset.

X. Ordinem vero tenere in victualibus est feriis secundâ et quartâ pane et coquinâ esse contentum; feriâ tertiâ et sabbato, pane, vino et coquinâ; feriâ autem quintâ et diebus capituli et festis duodecim lectionum, more conventus: abstinentiâ Ordinis, nisi manifesta necessitas interdicit, etiam observatâ.

XI. Criminosi omnes a primo die incarcerationis eorum, et deinceps per sex menses, habeant dimidiam portionem panis conventualis, et utantur vino familiae aut cervisiâ. De pane vero familiae detur eis quantum necesse fuerit. Porro in festis capituli, et quoties conventus in refectorio comedit, victualia eis ministrentur, sicut et conventui. Ferialibus autem diebus aliquid iudicio prioris eis ex gratiâ ministrari poterit. Verumtamen, si quis in carcere positus nolit crimen suum confiteri et emendare, pane et aquâ dumtaxat sustentetur donec resipiscat.

CAPUT XXI.
De fugitivis.

I. Fugitivi ad aliquam domum Ordinis venientes sponte, si non fuerint criminosi, id est si nec commisso crimine fugerint, nec in fugâ crimen commiserint, etiamsi infra quinque dies redierint, primum reconciliandi erunt Ordini propter fugam, et postea clamabunt suam culpam praesente conventu misericordiam postulantes et emendationem promittentes. Deinde quindecim diebus recipiant disciplinas in capitulo

conversorum, et quindecim diebus comedent ad terram in refectorio super asserem nudum.

II. Si vero ultra quinque dies redire distulerint, de cetero quodcumque redierint, non recipientur, nisi ad carcerem, ubi per quadraginta dies sustineant in victualibus disciplinam criminorum: de quo tamen carcere, si criminosi non fuerint, priores illorum cum consilio sui conventus poterunt illos educere, quando videbitur expedire: educti vero de carcere, recipiant viginti disciplinas in capitulo, et viginti diebus comedant ad terram in refectorio, et per annum sustineant praedictam generalem Ordinis disciplinam.

III. Fugitivi vero criminosi, quodcumque redierint, nunquam nisi ad carceres recipiantur: a quibus non possunt educi nisi per capitulum generale aut reverendum patrem. Educti vero, poenam criminorum (sicuti dictum est) sustineant.

IV. Fugitivi, dum e carcere educuntur, etiamsi criminosi non sint, nullo modo possunt in eisdem domibus obedientias habere sine expressâ licentiâ reverendi patris vel capituli generalis.

V. Apostatae ante omnia ad reassumendum habitum Ordinis compellantur, et deinde pariter reconcilientur, et ab apostasiâ, necnon ab excommunicationis sententiâ, quam ex habitus dimissione incurrerunt, adhibitis testibus, absolvantur, et, ut supra, incarcerentur. Verumtamen apostatae criminosi post tertiam apostasiam per regulam sancti Benedicti declarantur non amplius recipiendi (a).

VI. Conversis pro disciplinâ ad aliam domum missis non ministrentur equitaturae, nisi nimîâ infirmitate cogente, nec, ubi sustentantur, beneficia spiri-

a) Vide notata in secundâ parte cap. De fugitivis.

tualia hospitibus dari solita eis conferantur.

vii. Praedictas tam fugitivorum quam criminorum poenas, reverendus pater potest, quandoque, si ei videbitur, moderari; alius vero prior, etiam proprius eorumdem, sine ipsius patris reverendi licentiâ, praeterquam in mortis articulo vel maximâ necessitate, facere hoc non potest; disciplinas tamen et comestiones ad terram, et rigorem in victualibus ex aliquâ causâ rationabili poterit prior moderari.

Capit. XXII.
De donatis.

i. Statuimus de cetero ut nullus omnino recipiatur in statum redditorum clericorum, vel laicorum, aut praebendariorum; sed omnes personae Ordinis sint monachi, conversi, donati, aut moniales.

ii. Cum ex incautâ et indiscretâ receptione donatorum, magna multaue mala, damna et scandala imminere noscantur, statuimus quod nullus ullo modo ullove tempore recipiatur in donatum absque visitorum licentiâ, atque conventus vel maioris partis conventus¹, et nisi prius bene probetur, ac cum conditionibus, quae hic subiunguntur.

iii. Mulieres autem, nec in domibus nostris, nec extra eas ullo modo recipiantur donatae; nec pariter uxorati admittantur in donatos.

iv. Qui autem recipientur, primo de manu prioris in capitulo conversorum caputium accipiant, et antequam ullâ promissione ligentur, probentur in domo per unum annum ad minus, aut per longius tempus, sicuti priori visum fuerit.

v. Porro cum conditionibus sequentibus recipiantur, videlicet, quod sine proprio vivent in communi, domus autem eis providebit sufficienter de necessariis; quod domui illi et Ordini erunt veri obediens et fideles; quod damnus aut vituperium prioris et alio-

¹ Forsan deest consensu (R. T.).

rum dietae domus eis non celabunt sed revelabunt, honorem et commodum eorum diligent et procurabunt; item quod correctioni Ordinis totaliter subiacebunt; de his, quae administraverint, priori et procuratori rationem reddent quoties super hoc fuerint requisiti; quod continenter vivent; et si (quod absit) continentiam non servarent, aut in aliis praemissis seu in aliquo eorumdem deficerent, quod donationem eiusmodi valeat Ordo infringere, et se de tam infelicibus personis expedire, nullam remunerationem eisdem, de tempore quo servierint domui, faciendo.

vi. Vestis donatorum superior nunquam virgata et partita, nec viridis, rubei aut crocei coloris, sed unicolor sit, et grisei vel castanei coloris, et tam longa quod genua operiat et transcendat. Caputium eiusdem coloris cum veste semper ferre debent. Verumtamen diebus festivis, quando pro divino officio audiendo ad domum superiorem ascendunt, vestem oblongam non cinctam et caputium sicuti conversi deferunt.

vii. Donati comam seu capillos nunquam relaxent aut nutriant, sed sic eos in rotundum tondeant, ut patentibus auribus incedant. Quod si ter moniti facere noluerint, incarcerentur ad prioris voluntatem, donec emendationem fecerint competentem.

viii. Donati teneantur dicere pro matutinis decies *Pater noster* et *Ave Maria*; pro qualibet horâ aliâ ter *Pater noster* et *Ave Maria*; pro recenter defuncto in domo suâ triginta *Pater noster* et *Ave Maria*; pro anniversariis, omnis septimana decem *Pater noster* et *Ave Maria*; pro officio generalis capituli Cluniacensis et benefactorum post Natalem Domini triginta *Pater noster* et *Ave Maria*.

ix. Confiteantur et communicent in solemnitatibus Nativitatis et Coenae Domini,

Paschae, Pentecostes, Eucharistiae, et sancti patris nostri Brunonis, atque primâ dominicâ cuiuslibet mensis.

x. Ieiunia Ordinis servare non tenentur, licet feriis sextis ex devotione soleant ieiunare. Ieiunia vero Ecclesiae fideliter servent. Paucioribus etiam quam conversi debent esse contenti in pitantiâ et vino, cum tot onera Ordinis non sustineant, et tempore ac loco congruo carnes manducare permittentur iuxta consuetudines domorum. Nunquam tamen intra conventum possint licite carnes vel manducare vel cuiquam ministrare nec personis Ordinis, ubicumque fuerint, nec debent permittere quod carnes a quoquam in conventu comedantur. In Adventu autem Domini et feriis quartis a carnibus abstineant.

xi. In ceteris, quae ad eorum statum pertinent, se religiose habere debent. Sunt enim de gremio Ordinis, et gaudent privilegiis, indulgentiis et libertatibus dicti Ordinis, et habent beneficium Brevis per totum Ordinem, si laudabiliter in Ordine perseveraverint.

xii. Propter transgressionis voti periculum, donati nullum votum faciant, sed postquam in habitu donatorum per annum aut amplius iuxta discretionem priorum suorum probati fuerint, si volunt remanere, publico instrumento in scriptis manu notarii alicuius subsignato promittant se supradictas condiciones servaturos.

xiii. Donati non debent e domo sua exire nisi a priore vel procuratore foras mittuntur. Quod si ad aliam domum inordinate venerint, nullus eos recipiat, nisi ad carceres, et deinde eos ad domos suas remittat, aut eorum fugam et detentionem prioribus suis significet. Qui contrafecerit, ordinem in victualibus teneat, donec eos remiserit, aut eorum detentionem intimaverit.

xiv. Nulla domus recipiat saeculares gratis ei¹ servire volentes extra statum monachorum, nisi promissione median- te, quod, si propter excessus suos seu culpam a domo ipsâ expellerentur, nihil petent, exigent aut recipient pro suo salario et mercede.

xv. Ordinamus ut omnes nationes habeant haec statuta conversorum et donatorum in suâ vulgari linguâ, et ut illis semel ad minus praelegantur per singulos annos.

i. In electione priorissae monialium vicarius primam vocem habeat, et postmodum cum confirmatoribus vota singularum monialium recipiat, pro quibus suscipiendis, nec ipse vicarius, nec confirmatores vocati ingrediantur claustra monasterii, sed ante cancellorum fenestellam vota singularum scripta recipiant, et tamen nunquam publicanda erunt nomina eligentium (a).

ii. Porro nulla monialis ad eligendum cum aliis admittatur, nisi octavum decimum suae aetatis annum compleverit, et professionem fecerit expressam. Quod si aliquae moniales in suis electionibus nobiles et amicos requisierint, priventur velo nigro.

iii. Ceterum nulla monialis in priorissam eligatur minor quadraginta annis, et quae octo annis post expressam professionem laudabiliter non vixerit. Quod si talis non inveniatur, nulla possit eligi, quae trigesimum aetatis suae annum non excesserit, et quae quinque saltem annis post professionem recte non vixerit.

iv. Vicarius de novo institutus, et priorissa de novo electa, in praesentiâ praedecessorum suorum, si vixerint et praesentes fuerint, ac quatuor magis discretorum de conventu, si tot aut plures

¹ Edit. Main. legit eis (R. T.).

a) Consulenda est forma electionis priorum, et in ceteris omnibus sequenda.

Capit. XXIII.
De monialibus
nostri Ordinis
et earum vicariis
et priorissis.

affuerint, vel si praedecessores non vixerint, aut nimium remoti fuerint, in praesentia quatuor praedictorum perfecte redigant in scriptis statum domus, et sub sigillo dictae domus et subscriptionibus illorum proxime sequenti capitulo generali afferant vel transmittant dictum statum: retentam tamen copiam eiusdem in domo sua antedicta.

v. Omnes priorissae monialium obedientiam promittant capitulo generali pro se et domibus suis, cuius promissionis cartam singulis annis ad capitulum mittere nullam occasione omittant, et nihilominus quaelibet priorissa teneatur per se promittere obedientiam vicario: moniales vero et conversae, priorissae tantum obedientiam promittant, licet in praesentia vicarii cum nominatione ipsius, et priorissae professionem faciant, et eadem in omnibus licitis obedire teneantur.

vi. Nulla priorissa, praesente vicario, *Benedicite* dicere praesumat, nec praesente monacho lectionem duodecimam legere; de divino quoque officio ordinando, aut correctione hominum quorumcumque, se nullatenus intromittat.

vii. Priorissa nullam monialem vel aliam personam sine licentia reverendi patris et vicarii atque conventus sui vel maioris partis consensu ad habitum Ordinis recipiat, nec ante decimum quintum aetatis annum completum. Quod si contrarium facere praesumpserit talis receptio efficaciam sit nullius, et moniales in praemissis vel aliquo eorum consentientes generalem ordinis disciplinam sustineant, quousque per capitulum generale vel reverendum patrem relaxentur.

viii. Priorissa et vicarius custodiant sub duabus clavibus et administrent pecunias domus, et singulis annis vicarius et procurator reddant computum de receptis et expensis in praesentia

priorissae et duarum aut trium antiquarum monialium, nec tamen propterea vicarius aut procurator intret eorum clausuram, nec illae egrediantur; celeraria autem observet erga vicarium et priorissam tam in rebus emendis quam vendendis et ceteris omnibus; eademque ipse procurator per statutorum praescriptum servare debet erga superiorem.

ix. Nulla priorissa, etiam de sui conventus voluntate, se vel domum suam valeat obligare, aut litteras obligatorias sigillare, vicario inconsulto: alioquin priorissa contrarium faciens et moniales ad hoc consentientes graviter puniantur per capitulum generale vel reverendum patrem.

x. Priorissae non habeant in refectorio duplicem portionem, sed simplicem sicut moniales: nec habeant cameras sibi appropriatas ad iacendum, comedendum vel bibendum.

xi. Possunt priorissae, cum volunt, et quoties expedit, debent, in suis capitulis piis facere exhortationes sororibus ad sanctae et religiosae vitae regularem observantiam, cum consilio et directione patris vicarii.

xii. Priorissae monialium a personis Ordinis matres vel domnae, non dominae vocentur, (*) moniales vero sorores.

xiii. In domibus monialium nostri Ordinis nulla in monialem recipiatur ultra quam suppetant facultates illius domus in qua recipitur pro illius et ceterarum sustentatione sine penuria. Porro visitatores earum ex parte capituli habent auctoritatem et iubentur,

* Forsan deest *id* vel *idem* (R. T.).

*) *Ordinatio anni MDCXLVIII.* « Priorissae et subpriorissae in domibus monialium nostrarum a personis Ordinis iuxta statutum, non vocentur dominae, sed matres; ceterae vero omnes sorores; idque strictissime in posterum servetur ».

considerata domorum facultate, talem eis in recipiendis personis numerum praefigere, quem absque gravamine sustentare valeant; in quo numero etiam novitiae et conversae computantur; districte autem inhibemus, et sub sequentibus poenis, vicariis, priorissis monialium et monialibus universis, ne aliquam ullo tempore ultra constitutum per visitatores numerum, vel ultra quam vires earum seu facultates suppetant, quovis modo recipiant, aut ut recipiatur consentiant.

xiv. Et ne per se, aut interpositam quamcumque personam ecclesiasticam aut saecularem, quovis quaesito medio vel colore, a capitulo nostro generali seu reverendo patre pro eius vel earum receptione, contra formam edicti huius et inhibitionis, licentiam vel auctoritatem petant.

xv. Quod si secus (quod absit) factum, praesumptum aut attentatum fuerit, talis receptio nulla erit et penitus invalida, tamquam facta contra voluntatem dicti capituli et contra formam iuris communis et constitutionem bonae memoriae domini Bonifacii Papa VIII et sacri Concilii Tridentini, et quam nos, quatenus opus est, ex nunc cassamus et irritamus, seu cassam, nullam et irritam declaramus.

xvi. Et nihilominus qui vel quae contra huiusmodi nostram ordinationem, voluntatem et inhibitionem aliquam vel aliquas in aliqua domorum praedictarum receperint, aut in eius aut earum receptione consensum, auxilium vel favorem praebuerint, vicarii, priorissae et ceteri officiales a suis obedientiis absolvantur. Moniales vero, si hoc fecerint, sint in disciplina generali ad Ordinis voluntatem.

xvii. Si vero, pro illius vel illarum receptione ultra constitutum numerum

et supra vires et facultates suas, per nuntium aut litteras petierint licentiam per se vel quamvis aliam interpositam personam, vel si litteras a quibuscumque principibus, dominis ecclesiasticis vel saecularibus, aut aliis, comminatorias vel deprecatorias ad capitulum generale vel priorem Carthusiae propterea obtinuerint, quoties id fecerint, per tres menses ordinem in victualibus sine misericordia teneant.

xviii. Et ut materia seu occasio praescindatur tales receptiones ulterius faciendi vel procurandi, inhibemus, sub dicta poena, tenendi videlicet ordinem in victualibus per tres menses, ne in domibus praedictis ullo modo recipiantur aliquae iuvenes puellae seu filiae in habitu saeculari pro litteris addiscendis; nec pariter recipiantur aliquae sub spe seu confidentia eas ad habitum Ordinis deinde recipiendi; sed admittantur tantum postulantes cum ad minus quintumdecimum annum attingerint; nec tamen habitus Ordinis eis concedatur ante sextumdecimum annum inceptum.

xix. Nulla monialis ante sextumdecimum annum completum, nec quae minore tempore quam per annum continuum post susceptum habitum in probatione steterit, ad professionem admittatur (a); professio autem ante facta sit nulla, nullamque inducat obligationem ad alicuius religionis vel Ordinis observantiam, aut ad alios quoscumque effectus. Nulla etiam monialis ante vigesimum quintum annum consecratur. Et ut nulla ipsarum se per ignorantiam excusare valeat, ordinamus quod praesens haec nostra constitutio et prohibitio eis in capitulo earum legatur, quoties eis legitur carta visitorum:

a) Professio ipsa debet emitti lingua vernacula.

scilicet feriâ secundâ Paschae et die festo S. Ioannis Evangelistae.

xx. In receptione, professione et consecratione monialium servetur in ministrandis cibis modestia Ordinis, et in equitaturis parentum et aliorum, qui in talibus frequenter conveniunt, ponatur modus certus, sic quod domus ex hoc notabiliter non graventur, exceptâ tamen familiâ consecrantis, cui non potest regula certa dari.

xxi. Prohibemus, ne propter munera vel promissa moniales aliquam ad habitum praesumant recipere, nec aliquid ex bonis novitiae ante professionem a parentibus vel propinquis aut curatoribus eius quocumque praetextu recipiant, excepto victu et vestitu illius temporis quo in probatione fuerit; aliter enim dantes et recipientes anathematis poenâ feriuntur per sacri Concilii Tridentini constitutionem.

xxii. Inhaerentes Bonifacii VIII constitutioni, sacri Concilii Tridentini decreto, et Pii V, Gregorii XIII Summorum Pontificum litteris, declaramus nulli omnino, cuiuscumque generis, conditionis, sexus et aetatis fuerit, licere ingredi septa monasterii monialium sine licentiâ superioris earum in scriptis obtentâ, et nisi in urgentibus necessitatibus dumtaxat. Quaecumque autem personae aliter intrare dicta monasteria praesumpserint, et moniales, quae illas introduxerint vel admiserint, ipso facto sententiam excommunicationis incurrunt, et officiis Ordinis, si quae habeant, privantur, atque ad ea inhabiles reddantur.

xxiii. Quoties vicarius monialium, causâ confessionis vel alterius sacramenti ministrandi, ingredi claustrum earum necesse habuerit, intret cum honestâ comitiva unius aut duorum monachorum, vel ita intret et stet quod plures videre possint tam confessarium quam confitentem.

xxiv. Sequendo etiam eiusdem sacri Concilii decretum et eiusdem Pii V litteras, declaramus omnes moniales nostri Ordinis praesentes et futuras, sicut et alias cuiuscumque religionis et Ordinis, etiamsi ex institutis et fundationibus suis ad clausuram non teneantur nec unquam eam servaverint, de cetero debere sub perpetuâ in suis domibus clausurâ manere, nec ulli earum licere post professionem exire a monasterio, etiam ad breve tempus, nisi ex aliquâ causâ legitimâ, etiam ab episcopo approbandâ (a); resistentes vero huic clausurae perpetuae obstinato animo, declaramus esse, tamquam rebelles et incorrigibiles, ab Ordinario et superioribus earum omnibus iuris et facti remediis compellendas ad praecise subeundam et perpetuo observandam clausuram.

xxv. Priorissae et moniales non visitent monachos aut conversos nec viros alios apud eas degentes, nec pariter monachi, conversi vel donati visitent priorissas aut moniales aliquas, etiam sub praetextu alicuius infirmitatis vel ex quavis aliâ necessitate vel causâ, nec priorissae aut vicarii super hoc dent licentiam, sed visitentur viri infirmi per viros, et feminae infirmae per feminas, nisi dumtaxat pro sacramentis ministrandis, vel nisi ex causâ aliquâ necessariâ vicarius cum honestâ comitivâ unius vel duorum monachorum, opportuno tempore, ad eas ingredi debeat.

xxvi. Volumus pariter et ordinamus ut nulla monialis nostri Ordinis cum aliquo saeculari quantumcumque pro-

a) Declaratum fuit a sacra Congregatione cardinalium sacri Concilii interpretum, quod, ultra licentiam superiorum, requiratur etiam approbatio episcopi: id autem maxime expedit ad tollendam omnis scandali occasionem. Vide cap. v, sess. xxv, eiusdem Concilii, De regularibus.

pinquo loquatur aut loqui permittatur ad partem, nisi velatâ facie, et praesente et audiente priorissâ vel subpriorissâ, aut unâ vel duabus ex aliis monialibus: quae contrafecerit, pro qualibet vice per unam hebdomadam comedat ad terram in refectorio.

xxvii. Sub eadem poenâ inhibemus ne moniales dent personis Ordinis, aut ab eis recipiant, aliqua munuscula vel iocalia, et ne ullatenus viros aliquos qualescumque osculentur aut amplexentur.

xxviii. Et ut praemissa omnia inviolabiliter observentur, ad conservandam etiam sanctimonialium Christi sponsarum pudicitiam, honestatem et integritatem, volumus pariter et ordinamus, quod in singulis domibus monialium nostri Ordinis porta illa, per quam intratur ad claustrum earum, iugiter die ac nocte cum clave clausâ teneatur, et ad eius custodiam aliqua fidelis monialis conversa vel donata deputetur, quae ad iussum vicarii vel priorissae eam claudat et aperiat, et neminem sine illorum aut alterius ipsorum scitu et mandato introducat vel educat. Quae etiam diebus singulis, pulsato completorio, claves praedictae portae ad manus priorissae, per eam usque in crastinum custodiendas, tradere teneatur.

xxix. Moniales extraneis sacerdotibus, qui de Ordine nostro non sunt, sive regulares sint sive saeculares, confiteri non possunt, sine speciali licentiâ vicarii (*).

xxx. Moniales quae fuerunt in officiis,

1 Pessime edit. Main. legit *vel et a pro velatâ* (R. T.).

*) *Ordinatio anni MDCLXXVIII.* « Iuxta decretum sacri Concilii Tridentini sess. xxv cap. x bis aut ter in anno offeratur monialibus nostri Ordinis confessarius extraordinarius, qui omnium confessiones audire debeat iuxta dicti decreti placitum: liberum tamen erit cuique moniali, iuxta declarationem sacrae Congrega-

ipsis officiis cessantibus, vultu velato incedant, et omnes professae benedictae habeant vittas in scapularibus suis, et velum nigrum portent, et in conspectu hominum non se praesentent nisi velatis faciebus, solâ priorissâ et cellerariâ exceptis. Conversae vero praemissis non utantur, sed nec moniales, quae non sunt benedictae, utuntur velo nigro; vittas tamen habeant, et velatâ facie incedant ut professae.

xxxi. Quod si aliqua monialis de incontinentiâ convicta fuerit vel coram testibus confessa, perpetuo, sine spe rehabendi, careat velo nigro.

xxxii. Nec priorissae, nec ceterae sorores ullo unquam tempore caputia portare permittantur, nec portent caudas in vestibus suis, nec tunicas in quibus sint scissurae vel manicae inhonestae, nec portent pelles in conventu, nisi sub mantello simplici.

xxxiii. Moniales iaceant cum cucullâ, et conversae cum scapulario, et quaelibet sola. Non vocent se dominas ad invicem, sed sorores, nec unquam serviant ad missas, nec quidquam ab aliquo recipere vel donare alicui audeant sine licentiâ priorissae.

xxxiv. Inhibemus omnibus priorissis ne post completorium loquendi cum aliquo monialibus tribuant facultatem.

xxxv. Nec etiam monialis possit in monasterio bibere vel comedere extra refectorium et infirmariam, praeter priorissam et cellerariam, idque tantum in casibus necessitatis; quae in contrarium facere praesumpserint, a vino abstineant in crastinum totâ die. Nulla etiam monialis comedat in mensâ priorissae in refectorio.

xxxvi. In domibus monialium praetentionis cardinalium Concilii Tridentini interpretum, ipsi confessario extraordinario confessionem peccatorum facere vel non ».

dicationes eorum qui de Ordine nostro non sunt, sive regulares fuerint sive saeculares, nullatenus audiantur, nisi de vicarii et priorissae licentiâ speciali.

xxxvii. Moniales, saecularibus infamiam Ordinis tangentiâ revelantes, priventur velo nigro, et nihilominus per visitationes districtè puniantur, si inde scandalum fuerit subsecutum.

xxxviii. Moniales reddant Breves Ordinis, et missas reddere faciant, quae debentur pro Brevibus memoratis. Pro qualibet missâ, quae propter defectum sacerdotum non poterit reddi, dicantur quinquaginta psalmi; ita quod, secundum ordinationem vicarii vel priorissae et numerum missarum quae reddi non poterunt, dividuntur psalteria inter ipsas. Tricenaria quoque in missis et psalmis faciant sicut monachi, et monachi pro eis, sicut pro aliis personis Ordinis, faciant; et pro singulis triceniis, quae sicut de cartâ capituli, viginti tantum psalmos dicere teneantur.

xxxix. Moniales non suant vestes extraneorum saecularium vel religiosorum, nec loquantur cum eis nisi ad cratem cancellatam, nec litteras mittant vel recipiant sine licentiâ. Nec debent tangere aut abluere purificatoria calicis, nisi pro bis vel ter abluta fuerint per aliquem sacerdotem aut diaconum.

xl. Nulla persona Ordinis nostri domos monialium frequentet, nisi urgente necessitate vel evidente utilitate, et, peracto, pro quo iverit, negotio, recedat absque morâ, et ne loquatur cum eis.

xli. Vicarii monialium fortiter reprehendant personas Ordinis, cuiuscumque conditionis fuerint, quae sine rationabili causâ domos monialium frequentarent; nec differant reverendo patri Carthusiae intimare, ubi viderint expedire, vel capitulo generali.

1 Legendum videtur sint pro sicut (R. T.).

xl.ii. Monachi, conversi et donati universi, in domibus monialium habitantes, obedientiam tantum promittant vicario, et non priorissae; et tales habeant locum apertum ad cognoscendum culpas suas diebus capituli; nec manducant cum saecularibus, nec ipsos admittant ad mensam suam in cellis suis; qui contrafecerit, graviter a vicario puniatur; et eleemosynas sive dona, quae illis offeruntur, tradant priorissae; priorissa vero et vicarius provideant eis de necessariis, prout in domibus monachorum est fieri consuetum. Quod si non fecerint, possunt ipsi monachi priori Carthusiae vel visitatori provinciae scribere, qui eis providebunt.

xl.iii. Monachi de incontinentiâ diffamati, vel suspecti, non permittantur habitare cum monialibus, nec domos earum intrare.

xl.iiii. Vicarii monialium in foro poenitentiae, quoad moniales et personas cum eis habitantes, eam habent potestatem, quam habent priores in suos monachos aliosque subiectos; et, cum pro se indiguerint, unus de monachis cum ipsis habitantibus, quem sibi elegerint in confessarium, eademque habebit potestatem in foro conscientiae erga eosdem vicarios, quam habent vicarii conventuales, seu alii quos sibi priores elegerint in confessarios, erga suos priores.

xl.v. Caveant sibi vicarii et priorissae ne monachos suos sine licentiâ capituli generalis vel reverendi patris Carthusiae extra terminos mittant; aliâs ipsi monachi essent fugitivi, et mittentes gravius puniendi.

xl.vi. Nulla persona domorum monialium per capituli generalis mandatum de domo ad domum translata poterit regredi sine licentiâ capituli generalis.

xl.vii. Vicarius monialium de licentiis dandis monialibus et disciplinis impo-

nendis se nullatenus intromittat, nisi cum per priorissam fuerit requisitus: reprehendere tamen potest ac accusare, cum viderit expedire; et tam¹ in priorissam quam in moniales ceterasque personas Ordinis cum eis commorantes excommunicationis et suspensionis et interdicti sententias, cum necesse fuerit, promulgare, et aliâs prioris officium gerere, nisi contrarium in statutis expresse notetur.

xl.viii. Moniales nostri Ordinis semper recurrant ad visitatores suos, et ipsi habeant plenam potestatem a capitulo generali ordinandi in omnibus de eis iuxta formam statutorum nostrorum et ordinationum, quae ad eas spectant; ipsis enim committitur cura animarum earum et conversarum ipsarum, sed in gravibus causis debent visitatores earum consulere capitulum generale aut priorem Carthusiae super annum.

xl.ix. Si eleemosynae venerint ad manus priorum dividendae, volumus ut moniales nostri Ordinis habeant partem suam; si vero per eos qui eas faciunt distribuuntur, ut eisdem partem suam distribuunt, admoneantur.

l. In visitationibus domorum monialium legatur praesens capitulum. Visitatoribus autem monialium iniungimus quatenus ipsi ambo vel alter eorum ter in anno aut saltem semel ad monasteria monialium accedant: ibique de vitâ et moribus et observantiis Ordinis, monialium, monachorum et aliarum personarum ibidem degentium diligenter inquirant, et prohibeant ne illic ulli habeant devotas; provideant etiam ut omnes apostolico more communiter vivant, nihil sibi proprium esse dicant, et quidquid eis datur aut mittitur, in manibus priorissae realiter resignent et offerant, nec eo utantur sine eius scitu, licentiâ

1 Male ed. Main. legit etiam pro et tam (R. T.).

et voluntate, ut omnibus aequaliter de necessariis provideatur, nihilque habeant, nisi quod eis de communi ab officialibus ministratur: ita et taliter quod omne genus proprietatis ab eis penitus praescindatur. Quod si forte moniales aliquae in hoc priorissae suae obedire noluerint, et quae habent in manibus suis resignare, vino careant donec sibi paruerint.

li. Provideant pariter visitatores ipsi circa clausuram earum, circa saecularium ad eas ingressum, et circa alia generaliter, quae ad earum statum pertinent et salutem, tale consilium apponant, ne ex aliquâ circa hoc negligentia graviter remaneant obligati in die Iudicii coram sponso earum domino Iesu Christo.

lii. Statuto perpetuo et irrefragabili ordinamus ne amodo in Ordine nostro domus novae monialium recipiantur aut incorporentur, sed tantum cura nobis sufficiat susceptarum.

§ 3. Nobis propterea dicti exponentes humiliter supplicari fecerunt ut sibi ipsis in praemissis opportune providere et ut infra indulgere de benignitate apostolicâ dignaremur.

§ 4. Nos igitur, qui Ordinem praedictum, et illius personas, non cessantes in rerum divinarum contemplatione sublimium Domino famulari, in visceribus gerimus charitatis, Innocentii prioris et ministri generalis praedicti zelum in Domino plurimum commendantes, ipsum et definitores praefatos specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes

Proces ministri generalis et defuitorum.

Declaratio dictae Congregationis particularis circa notas ad collectionem.

et absolutas fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, de memoratorum cardinalium (qui, re mature discussa, omnes et quascumque notas marginales impressas ad supradicta statuta nullam vim legis aut statuti habere censuerunt¹ et declaraverunt) consilio, praesertim novam collectionem statutorum Ordinis Carthusiensis ut supra correctam et emendatam, auctoritate apostolica, tenore praesentium, confirmamus pariter et approbamus, illique inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiicimus, ac omnes et singulos iuris et facti defectus, etiam substantiales, si qui in illis quomodolibet intervenerunt seu intervenisse dici, censi vel praetendi possent, supplemus et sanamus.

Clavulae.

§ 5. Decernentes easdem praesentes litteras et statuta praeserta semper firma, valida et efficacia existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiti debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Derogatio contrarium.

§ 8. Non obstantibus praemissis, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon, quatenus opus sit, dicti Ordinis, eiusque provinciarum et monasteriorum, aliisque quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus

¹ Male edit. Main. legit consueverunt (n. t.).

et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

§ 9. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio quam extra illud ubique locorum habeatur, quae haberetur ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xxvii martii MDCLXXXVIII, pontificatus nostri anno XII.

Dat. die 27 martii 1688, pontif. anno XII.

CXCVI.

Confirmatur decretum Congregationis Rituum declarans constitutiones Clementis VIII et Clementis IX circa missas de festo, loco illarum de Requiem, in altaribus privilegiatis diebus impeditis celebrandas¹.

Innocentius Papa XI,
ad perpetuam rei memoriam.

§ 1. Alias (postquam felicis recordationis Alexander Papa VII, praedecessor noster, per quasdam suas in simili forma Brevis die xx ianuarii MDCLXIII² expeditas litteras, dubia in diversis mundi partibus

¹ Prima ex laudatis constitutionibus edita fuit MDCLIII, die 22 ianuarii, pontif. XII, altera vero MDCLXIX, die 13 septembris, pontif. III. In const. autem Innocentii XII ed. MDCCVII, die 23 decembris, pontif. VI, confirmantur decreta Congregationis Concilii super celebratione missarum.

² In Bullario tom. XVII, pag. 478 habentur litterae sub dat. XII ianuarii MDCLXVII (n. t.).

Fides transumptorum.

Constitutio Alexandri VII qua declaratum fuit dictas missas diebus duplicibus in altaribus per octavo privilegiatis sequi aere illis defunctorum.

occasione decreti Congregationis tunc existentium S. R. E. cardinalium sacris ritibus praepositorum, die v augusti MDCLXII emanati, et ab ipso Alexandro praedecessore approbati, de non celebrandis missis defunctorum in festis ritus duplicis, exorta dirimere cupiens, inter cetera, quoad altaria privilegio apostolico pro animabus fidelium defunctorum in perpetuum decorata, et in quibus proinde quotidie etiam in festis ritus duplicis celebrandae fuissent missae defunctorum ex obligatione, declaraverat per celebrationem missarum de festo currenti satisfieri iniunctis obligationibus, et indulgentias, per huiusmodi privilegia apostolica concessas, animabus fidelium defunctorum in Purgatorio existentibus suffragari, perinde ac si celebratae fuissent missae defunctorum ad formam dictorum privilegiorum) recolendae memoriae Clemens Papa IX pariter praedecessor noster aliam subinde ortam dubitationem, utrum scilicet dictarum Alexandri praedecessoris litterarum dispositio quoad altaria pariter quidem privilegiata, sed non in perpetuum, nec pro omnibus hebdomadae diebus, et ad quae missae non ex obligatione, sed ex sola fidelium devotione celebrarentur, locum haberet, similiter tollere desiderans, declarationem, a memorato Alexandro praedecessore, sicut praemittitur, editam, ad altaria, ut praefertur, non in perpetuum, sed ad septennium, seu aliud brevius vel longius tempus, ac non in omnibus, sed aliquo vel aliquibus tantum hebdomadae diebus, tunc et in futurum quandocumque privilegiata, auctoritate apostolica extendit; et proinde, ut missae, quae ibidem de festo currenti in quo missae defunctorum celebrari non possent, sive ex obligatione¹ sive ex

¹ Verba sive ex obligatione addimus ex loco parall. tom. XVII, pag. 822 b (n. t.).

sola fidelium devotione celebrandae essent, suffragarentur, ita ut animae christifidelium, pro quibus celebrarentur, indulgentias per privilegia huiusmodi concessas consequerentur, in omnibus et per omnia, perinde ac si missae defunctorum ad formam eorumdem privilegiorum celebratae fuissent, eadem auctoritate concessit et indulsit; et alias, prout in ipsius Clementis praedecessoris litteris, etiam in forma Brevis die xxiii septembris MDCLXIX desuper expeditis, quarum et praefatarum Alexandri praedecessorum litterarum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis et insertis haberi volumus, uberius continetur.

§ 2. Cum autem postmodum, sicut accepimus, novum circa praemissum excitatum fuerit dubium, videlicet an supradictae Alexandri et Clementis praedecessorum declarationes sibi pariter locum vindicarent etiam in diebus dominicis et infra octavas Paschatis Resurrectionis, Pentecostes et Corporis Christi, aliisque anni diebus, quibus, licet a festo duplici non impediuntur, adhuc tamen missae defunctorum iuxta ritum et morem Ecclesiae celebrari nequeunt, quatenus nimirum missae, quas iis diebus celebrare licet, servata ceteroqui dictorum privilegiorum forma, ad praefata altaria privilegiata celebrarentur; nosque dubium huiusmodi Congregationi venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium sacris ritibus praepositorum examinandum commiserimus, ac eadem cardinalium Congregatio, re mature discussa, nuper, per suum decretum die III aprilis proxime praeteriti editum, praefatas Alexandri et Clementis praedecessorum declarationes intelligendas esse pro omnibus diebus, quibus iuxta rubricas missae defunctorum celebrari non poterunt, responde-

Statuitur idem intelligendum esse de diebus impeditis quidem, sed non duplicibus.

ri; hinc est quod nos, ex commissae nobis caelitus dispensationis munere, fidelium defunctorum animarum in Purgatorio existentium suffragiis peramplius consulere cupientes, decretum huiusmodi a memorata cardinalium Congregatione editum, ut praefertur, apostolica auctoritate, tenore praesentium, confirmamus et approbamus, illique inviolabilis apostolicae firmitatis robur adicimus: salva tamen semper in praemissis auctoritate supradictae Congregationis cardinalium.

Clausulae.

§ 3. Decernentes easdem praesentes litteras firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Contrarium derogatio.

§ 4. Non obstantibus, quatenus opus sit, nostrae et cancellariae apostolicae regulae de non concedendis indulgentiis ad instar, aliisque constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Fides transumptum.

§ 5. Volumus autem ut ipsarum praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in iudicio et extra illud habeatur, quae praesentibus ipsis haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

1 De more solito lege nostrae (R. T.).

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die IV maii MDCLXXXVIII, pontificatus nostri anno XII.

Dat. die 4 maii 1688, pontif. anno XII.

CXCVII.

Statuitur, ut executioni mandetur alternativa in electione commissarii generalis cismontani inter fratres Ordinis sancti Francisci de Observantia et Reformatos.

Innocentius Papa XI, ad perpetuam rei memoriam.

Inter gravissimas multiplicesque apostolicae servitutis curas in eam peculiari sollicitudine incumbimus, ut christifideles, sub suavi religionis iugo divini numinis obsequiis mancipati, per providam superiorum electionem, illorumque circumspexit regimen et gubernium, felicioribus in dies in sanctitate et iustitia proficiant incrementis.

Exordium.

§ 1. Cum itaque alias felicitis recordationis Alexander Papa VII praedecessor noster per suas in simili forma Brevis die xxx augusti MDCLXIV expeditas litteras quoddam decretum in capitulo generali dudum celebrato Ordinis fratrum Minorum sancti Francisci de Observantia nuncupatorum emanatum inter cetera super quadam alternativa inter fratres de Observantia et Reformatorum nuncupatos familiae cismontanae eiusdem Ordinis observanda in electione commissarii generalis dictae familiae cismontanae, itaut commissarius generalis huiusmodi ex fratribus Reformatis

Statuit ut in rubrica.

1 Constitutione edita MDCLXXXIV, die 20 aprilis, pontif. VIII, agitur de alternativa pro provincia S. Iacobi in Hispania; et in Innocentii XII constitutione edita MDCCXII, die 17 maii, pontif. I, de alternativa inter fratres provinciae S. Nicolai.

pro una, ac ex fratribus de Observantia pro alia respective vicibus alternatim eligi deberet, approbaverit, confirmaverit et observari mandaverit, et alias, prout in ipsius Alexandri praedecessoris litteris, quarum tenores praesentibus pro expresso haberi volumus, uberius continetur; et (sicut accepimus) alternativa electio huiusmodi hactenus, eo modo quo debuisset, observata non fuerit, capitulum vero generale Ordinis praefati in illius domo regulari Beatae Mariae de Araceli nuncupatae de Urbe iam celebrari inceperit: nos, volentes ut eadem alternativa electio inter fratres praedictos de cetero quameexactissime observetur, ac felici ipsius Ordinis statui atque prosperae directioni, quantum nobis ex alto conceditur, consulere cupientes, motu proprio, ac ex certa scientia et matura deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, quod alternativa electio praefata perpetuis futuris temporibus inviolabiliter observetur, eaque in praesenti capitulo generali a fratribus Reformatis incipere, et commissarius generalis familiae cismontanae huiusmodi in eodem capitulo ex ipsis fratribus Reformatis, servatis aliis servandis, ac deinde alternis vicibus, ordine supra expresso, eligi omnino debeat, auctoritate apostolica, tenore praesentium, volumus, statuimus et ordinamus. Inhibentes propterea sub excommunicationis, ac privationis vocis activae et passivae officiorumque per eos pro tempore obtentorum, ipso facto, absque ulla declaratione, incurrendis poenis, dicti Ordinis fratribus suffragium sive vocem in huiusmodi electionibus habentibus, ne tam in praesenti quam in futuris capitulis generalibus Ordinis praefati ad electiones commissarii generalis familiae cismontanae huiusmodi contra praesentium formam

1 Ed. Main. legit prospera directione (R. T.).

et tenorem devenire audeant seu praesumant.

Clausulae.

§ 2. Ac decernentes quascumque electiones, si quas contra earumdem praesentium formam et tenorem fieri contigerit, nullas, irritas, inanes, nulliusque roboris et momenti; ipsas vero praesentes litteras semper et perpetuo validas, firmas, et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit in futurum, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari debere, illasque de subreptionis vel obreptionis vitio, aut intentionis nostrae vel quopiam alio defectu notari, impugnari, invalidari, in ius vel controversiam vocari nullatenus unquam posse, sicque per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, et S. R. E. cardinales, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Contrarium derogatio.

§ 3. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac dicti Ordinis, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Transumptio-
rum Edes.

§ 4. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides in iudicio et extra illud ubique locorum adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhibetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die III iunii MDCLXXXVIII, pontificatus nostri anno XII.

Dat. die 3 iunii 1688, pontif. anno XII.

CXCVIII.

*Confirmantur resolutiones Congregationis Rituum circa novam impressionem missalis ad usum fratrum Praedicatorum*¹.

Innocentius Papa XI,
ad futuram rei memoriam.

§ 1. Exponi nobis nuper fecit dilectus filius Antoninus Cloche, magister generalis Ordinis Praedicatorum, quod ipse missale ad usum fratrum dicti Ordinis a nonnullis ex venerabilibus fratribus nostris S. R. E. cardinalibus Congregationis sacris ritibus praepositae diligenter revisum, ac ad antiquum eiusdem Ordinis ritum quammaxime redactum, iuxta ea quae circa novam impressionem missalis huiusmodi a praefatis cardinalibus die XXI februarii praeteriti resoluta, ac subinde a memorata Congregatione die XIII martii etiam proxime elapsi approbata fuerunt, typis imprimi facere quamprimum intendit.

¹ Clemens X constitutione edita MDCLXXI, die 18 februarii, pontif. I, agit de missa SS. Rosarii, et Innocentii XII constitutione edita MDCCII, die 8 iunii, pontif. I, de missis celebrandis sabato sancto.

§ 2. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, ipse Antoninus magister generalis praemissa, quo firmiter subsistant et servantur exactius, nec quidquam in iis praemissis, eadem Congregatione inconsulta, imposterum immutari valeat, apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri plurimum desideret: nos, ipsum Antoninum magistrum generalem specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, supplicationibus eius nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, disposita atque decreta, ut praefertur, a praefata Congregatione circa novam impressionem missalis huiusmodi, auctoritate apostolica, tenore praesentium, approbamus et confirmamus, illisque inviolabilis apostolicae firmitatis robur adiicimus; salva tamen semper in praemissis auctoritate memoratae Congregationis cardinalium.

§ 3. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quodcumque spectabit, in omnibus et per omnia inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane, si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 4. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, necnon,

Confirmatio
dclardum reso-
lutionum.

Clausula.

Derogatio con-
trarium.

qualenus opus sit, dicti Ordinis, eiusque provinciarum, congregationum, conventuum et monasteriorum quorumcumque, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Fides tran-
scriptorum.

§ 5. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique locorum habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die XXVI iunii MDCLXXXVIII, pontificatus nostri anno XII.

Dat. die 26 iunii 1688, pontif. anno XII.

CXCIX.

Communicantur omnia privilegia et indulgentiae Congregationis Helveticae Congregationi Bavaricae Ordinis sancti Benedicti.

Innocentius Papa XI,
ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

In supremam Sedis Apostolicae speculam meritum licet imparibus ab Aeterno Pa-

¹ De constitutionibus huius Congregationis agitur in constit. edita MDCLXXXVII, die 21 martii,

store collocati, ad uberes honorum operum fructus, quos monasticae congregationes, adspirante superni favoris auxilio, in Ecclesia Dei proferre assidue satagunt, paternae dirigentes considerationis intuitum, rationi consentaneum reputamus, ut religiosa eorum studia felicesque, progressus amplioribus in dies gratiarum ac privilegiorum muneribus confoveamus atque decoremus.

§ 1. Cum itaque nos alias nonnulla monasteria monachorum Ordinis sancti Benedicti, in civitate Ratisbonensi ac in dominio dilecti filii nobilis viri Maximiliani Emmanuelis utriusque Bavariae ducis S. R. I. principis electoris respective consistentia, in unum corpus univimus et coniunxerimus, sicque unita et coniuncta, ac alia monasteria eiusdem Ordinis illis certo tunc expresso modo aggreganda, in novam Congregationem sub titulo Ss. Angelorum Custodum Bavaricam nuncupandam, ad instar Congregationis Helveticae dicti Ordinis, perpetuo erexerimus et instituerimus, et alias, prout in nostris desuper in simili forma Brevis die XVI augusti MDCLXXXIV expeditis litteris, quarum tenorem praesentibus pro plene et sufficienter expresso et inserto haberi volumus, uberius continetur; et, sicut pro parte dilectorum filiorum Caelestini praesidis nec non visitorum et aliorum abbatum dictae Congregationis Bavaricae nobis subinde expositum fuit, ipsi omnia et singula indulta, immunitates, gratias, aliaque privilegia quaecumque hactenus a Sede Apostolica Congregationi Helveticae praefatae, illiusque monasteriis, ecclesiis, abbatibus, monachis et personis, per nos et Sedem eandem¹, pariformi-

Indulget ut
in rubrica.

pontif. XI; et ab Innocentio XII, constit. edita MDCCXI, die 11 augusti, pontif. II, eidem conceduntur privilegia Congregationis Cassinensis.

¹ Videtur deesse vox concessa (R. T.).

miter concedi et communicari, ac propterea opportune sibi in praemissis a nobis provideri et ut infra indulgeri plurimum desiderent: nos, specialem ipsis exponentibus gratiam facere volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censentes, ac quarumcumque litterarum apostolicarum ad favorem memoratae Congregationis Helveticae quomodolibet et quandocumque emanatarum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis et insertis habentes, supplicationibus eorundem exponentium nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, de nonnullorum ex venerabilibus fratribus nostris S. R. E. cardinalibus super negotiis dictae Congregationis Bavaricae deputatorum consilio, eidem Congregationi Bavaricae, illiusque monasteriis ecclesiis, abbatibus, monachis et personis nunc et pro tempore existentibus, ut omnibus et singulis privilegiis, immunitatibus, exemptionibus, indulgentiis gratiis et indultis tam spiritualibus quam temporalibus, quae Congregationi Helveticae praefatae, eiusque monasteriis, ecclesiis, abbatibus, monachis et personis hactenus per Sedem Apostolicam, etiam per viam communicationis vel extensionis, ac etiam cum clausulâ prohibitivâ communicationis, aut aliâs quomodolibet et qualitercumque concessa et attributa fuerunt, ac quibus ipsa Congregatio Helvetica, illiusque monasteria, ecclesiae, abbates, monachi et personae huiusmodi de iure, usu, consuetudine, privilegio vel concessione apostolicâ,

in genere vel in specie, seu aliâs quomodolibet utuntur, fruuntur et gaudent, ac uti, frui et gaudere possunt, dummodo tamen sint in usu, nec revocata, aut sub aliquâ revocatione comprehensa, pari modo et absque ullâ prorsus differentia uti, frui, potiri et gaudere libere et licite possint et valeant, in omnibus et per omnia, perinde ac si dictae Congregationi Bavaricae, eiusque monasteriis, ecclesiis, abbatibus, monachis et personis huiusmodi nominatim et expresse concessa fuissent, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, perpetuo concedimus et indulgemus.

§ 2. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore quandocumque spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, ac S. R. E. cardinales, etiam de latere legatos, vicelegatos et Sedis Apostolicae praedictae nuncios, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 3. Non obstantibus praemissis, ac nostrâ et cancellariae apostolicae regulâ de non concedendis indulgentiis ad instar, ac constitutionibus et ordinationibus apostolicis, aliisve quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis secundo dictae Congregationi, illiusque superioribus et personis, in genere vel in specie, ac aliâs sub quibuscumque tenoribus et formis ac cum quibusvis clausulis et decretis etiam iteratis vicibus in con-

Clausulae.

Contrarium derogatio.

trarium praemissorum quomodolibet concessis, approbatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Fides transumptum.

§ 4. Volumus autem ut earundem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiasticâ dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique locorum tam in iudicio quam extra illud habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xxviii mdcclxxxviii, pontificatus nostri anno xii.

Dat. die 20 iulii 1688, pontif. anno xii.

CC.

Revocatur Breve segregationis quorundam coenobiorum Ordinis sancti Francisci de Observantiâ a provinciis Venetâ et Bononiensi, necnon aggregationis eorundem ad provinciam Mediolanensem¹.

Innocentius Papa XI,
ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Ex commissae nobis divinitus dispensationis officio ea interdum, quae certis rationabilibus ex causis etiam a nobis

¹ De segregatione coenobiorum in Hispaniâ extat constitutio edita mdcclxxxvi, die 28 iunii, pontif. x; et de divisione provinciae S. Iacobi vide Innocentii XII constitutionem editam mdcxciv, die 19 maii, pontif. iii.

concessa sunt, ipsâ subinde rerum experientia suadente, et maioribus ex causis, quibus praesertim felici christifidelium sub suavi religionis iugo Altissimo famulantium statui et salubri gubernio consulitur, revocamus et immutamus, in hisque sollicitudinis nostrae studium interponimus, prout conspicimus in Domino salubriter expedire.

§ 1. Aliâs siquidem nos, dilecti filii nobilis viri Ferdinandi Caroli Mantuae et Montisferrati ducis supplicationibus nobis humiliter porrectis inclinati, nonnullos conventus fratrum Minorum Ordinis Minorum sancti Francisci de Observantiâ nuncupatorum in eius Statibus consistentes, nempe conventus S. Francisci Mantuani, et S. Mariae Gratiarum, ac S. Rocchi loci *della Volta* nuncupati, et S. Mariae Angelorum terrae Hostiliae ad provinciam Venetam, ac conventus terrarum Viadanae et Guastallae, ad provinciam Bononiensem dicti Ordinis respective tunc spectantes, necnon monasteria monialium, curae et gubernio fratrum eorundem conventuum respective subiecta, a memoratis Venetâ et Bononiensi respective provinciis auctoritate apostolicâ perpetuo separavimus et dismembravimus, ipsosque conventus sic separatos et dismembratos, ac monasteria monialium sic separata et dismembrata provinciae Mediolanensi Ordinis praedicti itidem perpetuo univimus, coniunximus, anneximus et incorporavimus, et aliâs, prout in nostris in simili formâ Brevis die xviii novembris mdcclxxxii desuper expeditis litteris, quarum tenorem praesentibus pro plene et sufficienter expresso ac de verbo ad verbum inserto haberi volumus, uberius continetur.

§ 2. Cum autem, sicut idem Ferdinandus Carolus dux nobis nuper exponi fecit, ex dismembratione et incorporatione

Referitur Breve de quo in rubrica.

Causae revocationis.

conventuum et monasteriorum huiusmodi plura in religiosae tranquillitatis praeiudicium exorta fuerint inconuenientia, adeo ut in definitorio generali familiae cismontanae fratrum dicti Ordinis, pro maiori Dei servitio et regularis disciplinae progressu, necnon pro pacifico legitimo et regulato gubernio conventuum et monasteriorum praedictorum, omnibusque emergentibus maturâ discussione perpensis, nuper consultum fuerit conventus et monasteria praefata propriis Venetae et Bononiensi respective antiquis provinciis, a quibus separata fuerint, inveniri¹, ac sub dictarum provincialium ministris provincialibus, ut antea fuerant, regi, eorundemque ministrorum provincialium iurisdictioni et gubernio respective subesse debere, quatenus noster desuper et huius Sanctae Sedis, praevia praefatarum nostrarum litterarum revocatione, assensus accederet: nobis propterea memoratus Ferdinandus Carolus dux humiliter supplicari fecit ut in praemissis opportune providere et ut infra indulgere de benignitate apostolicâ dignaremur.

§ 3. Nos igitur, piis ipsius Ferdinandi Caroli ducis votis ad salubriorem conventuum et monasteriorum praedictorum directionem tendentibus, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere volentes, eumque a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, separationem et dismembrationem supradictorum conventuum sancti Francisci Mantuani et

¹ Lege uniri vel reuniri (n. t.).

S. Mariae Gratiarum, ac S. Rocchi della Volta, et S. Mariae Angelorum terrae Hostiliae, terrarumque Viadanae et Guastallae, ac praedictorum monasteriorum monialium, curae et gubernio fratrum eorundem conventuum respective subiectorum, a memoratis Venetâ et Bononiensi respective provinciis, nec non unionem, annexionem et incorporationem eorundem conventuum et monasteriorum memoratae provinciae Mediolanensi, a nobis factas, ut praefertur, ac emanatas desuper litteras nostras praedictas, auctoritate praedictâ, tenore praesentium, revocamus, cassamus, irritamus et annullamus, viribusque et effectu penitus et omnino vacuamus; ac revocatas, cassatas, irritas et annullatas, viribusque et effectu penitus et omnino vacuas esse et fore decernimus et declaramus; ipsosque conventus et monasteria praedicta Venetae et Bononiensi respective provinciis supradictis eadem auctoritate restituimus, ac ad formam regiminis, quo ante emanatas nostras litteras respective gubernabantur, reducimus.

§ 4. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac ab illis, ad quos spectat et pro tempore quandocumque spectabit, inviolabiliter observari, et illis respective in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiti debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 5. Non obstantibus praedictis nostris litteris, aliisque praemissis, ac constitutionibus et ordinationibus apostoli-

Clauviae.

Contrariorum derogatio.

eis, necnon Ordinis et provinciarum ac conventuum et monasteriorum praedictorum, aliisque quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xxx iulii MDCLXXXVIII, pontificatus nostri anno XII.

Dat. die 30 iulii 1688, pontif. anno XII.

CCI.

Eliguntur doctores collegii Comensis in comites palatinos et equites auratae militiae, eisque conceditur facultas declarandi notarios, legitimos, doctores, ac statuta condendi¹.

Innocentius Papa XI,
ad perpetuam rei memoriam.

§ 1. Ex supremâ apostolicae dignitatis speculâ, in qua humilitatem nostram, meritis licet imparibus, inscrutabili acternae suae sapientiae atque bonitatis consilio, collocavit Altissimus, ad praeclara, quae catholicae Ecclesiae, rei publicae ex doctorum virorum collegiis

¹ Suppressum fuit collegium secretariorum apostolicorum constitutione editâ MDCLXXVIII, die 1 aprilis, pontif. II.; et ab Alexandro VIII in constitutione editâ MDCXC, die 7 novembris, pontif. II, confirmata fuerunt privilegia collegii D. Ferdinandi in Indiis Occidentalibus.

provenire noscuntur, commoda et utilitates mentis nostrae aciem intendentes, ac memoriâ recolentes nos de numero collegii doctorum civitatis Comensis, unde ortum accepimus, aliquando fuisse, indeque ad dignitatum et honorum gradus prodire coepisse; propterea ipsum collegium propensâ paternae charitatis nostrae benignitate prosequentes, illudque ac eiusdem doctores praefatos condignis beneficentiae nostrae favoribus et gratiis ad maius dictae civitatis Comensis patriae nostrae decus, communeque omnium bonorum¹ condecorare volentes, dictorumque doctorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censentes, motu proprio, non ad ipsorum doctorum vel alterius pro ipsis nobis super hoc oblatae petitionis instantiam, sed de mera liberalitate certâque scientiâ nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, memorati collegii doctores, tam praesentes quam futuros, et eorum singulos, in perpetuum, ipso iure et facto, in ipso eorum in dictum collegium ingressu seu receptione et admissione, sacri palatii apostolici et aulae lateranensis comites ac auratae militiae equites facimus, creamus et deputamus, ipsosque aliorum palatii et aulae comitum aurataeque militiae equitum huiusmodi numero et consortio favorabiliter aggregamus, ac eosdem etiam torque aureo ceterisque comitum et equitum huiusmodi insignibus decoramus, eisque ac eorum singulis, etiam in perpetuum, quod omnibus et singulis

¹ Forsan bonum pro bonorum (n. t.).

privilegiis, praerogativis, exemptionibus, favoribus, gratiis et indultis, quibus alii palatii et aulae comites ac militiae auratae huiusmodi equites de iure et consuetudine aut aliis quomodolibet utuntur, fruuntur, potiuntur et gaudent, ac uti, frui, potiri et gaudere poterunt quomodolibet in futurum, pari modo (citra tamen facultates a Concilio Tridentino sublatas) uti, frui, potiri et gaudere; necnon illos, quos praevio examine ad idoneos et fideles esse repererint, in notarios et tabelliones publicos ac iudices ordinarios extra Romanam Curiam, recepto prius ab eis nostro et Romanae Ecclesiae nomine fidelitatis debitae solito iuramento, creare et instituere, ac de notariatus et tabellionatus ac iudicatus officiis huiusmodi, ut moris est, investire; praeterea quoscumque utriusque sexus nothos, spurios, naturales et manseres, copulative vel disiunctive, ex quocumque illicito et damnato coitu procreatos, tam praesentes quam absentes, viventibus seu mortuis eorum parentibus (ita ut ad eorundem parentum, necnon quoruncumque consanguineorum, affinium et attinentium, agnatorum et cognatorum, ac transversalium, ceterorumque proximorum suorum, et quorumvis aliorum successiones in quibuscumque rebus et bonis mobilibus et immobilibus ac semoventibus, necnon iuribus et actionibus, etiam allodialibus et precariis, et aliis quomodolibet qualificatis et nuncupatis non tamen ecclesiasticis, tam ex testamento, quam ab intestato succedere, et ad illa haereditatis, fideicommissi, substitutionis, legati, donationis inter vivos et causam mortis, ac quovis alio titulo, sine praecedentibus ab intestato, devenire, admitti et recipi, illaque consequi et habere, ac de eisdem bonis, iuribus et actionibus disponere, ac in illis haere-

des et successores instituere et habere, necnon ad honores, dignitates, status, gradus et officia saecularia publica et privata quaecumque recipi pariter et admitti, illaque gerere et exercere libere et licite possint et valeant, ac si de vero et legitimo matrimonio procreati essent), servatam tamen formam litterarum felicitatis recordationis Pii Papae IV praedecessoris nostri desuper editarum, legitimare, ac omnem ab eis geniturae maculam abolere, eosque ad primaeva et legitima naturae iura restituere et reducere; ac insuper quoscumque emensis studiorum curriculum in iure canonico et civili, seu altero eorum, per diligentem examinationem scientiam et moribus habiles et idoneos esse invenerint, in utroque seu altero iurium huiusmodi, ac in philosophiam seu medicinam per diligentem similiter examinationem duorum vel trium per eos eligendorum doctorum seu magistrorum vel licentiarum eius facultatis, in quam promovendi erunt, coram eis habendam, ac fidelem magistrorum seu doctorum vel licentiarum eorundem attestationem medio iuramento eis faciendam, peritos ac scientiam pariter et moribus ad hoc habiles idoneosque esse repererint, de eorundem doctorum seu magistrorum vel licentiarum consilio et assensu, ac eorum votis iuratis, in philosophiam aut medicinam huiusmodi ad baccalaureatus etiam formati, licentiarum, doctoratus ac magisterii gradus, cum solita insignium in talibus traditio solitorum exhibitione, servatam tamen in omnibus formam et dispositionem Viennensis et Tridentini conciliorum, quibus in aliquo derogare non intendimus, promovere, et sic promotis, quod omnibus et singulis privilegiis, libertatibus, exemptionibus, favoribus, gratiis et indultis, quibus alii baccalaurei, licentii, doctores et magistri, in utroque seu altero iu-

rium, seu philosophiam, aut medicinam huiusmodi in universitatibus studiorum generalium promoti, de iure vel consuetudine etiam utuntur, fruuntur, potiuntur et gaudent, ac uti, frui, potiri et gaudere poterunt in futurum, etiam pariformiter et aequae principaliter uti, frui, potiri et gaudere possint, concedere; quodque demum, pro salubri illius collegii regimine et administratione illius, doctores praefati quaecumque statuta, ordinationes et decreta, licita tamen et honesta, sacrisque canonibus, et eiusdem Concilii Tridentini decretis, ac constitutionibus apostolicis non repugnantia, facere et edere, illaque pro tempore, prout eis videbitur et expediens fuerit, mutare, alterare corrigere, revocare et annullare, aliaque de novo condere et edere, quae, postquam mutata, correctae, conditae, ac de novo editae fuerint, eo ipso apostolicam auctoritatem approbata censeantur, libere et licite valeant, plenam et liberam licentiam et facultatem, dictam auctoritate, eorundem tenore praesentium, concedimus et impartimur.

Clausulae.

§ 2. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, nec sub quibusvis similibus vel dissimilibus gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, aliisque contrariis dispositionibus, etiam per nos et successores nostros Romanos Pontifices, ac Sedem Apostolicam quandocumque faciendis, unquam comprehendi aut comprehensas censerent, sed semper ab illis exceptas, et, quoties illa emanaverint, toties in pristinum et validissimum statum restitutas et plenarie reintegratas, ac etiam sub posteriori data, per eos, ad quos pro tempore spectabit, eligendam,

1 Edit. Main. legit *acceptas* (R. T.).

de novo concessas intelligi, ac ab illis, ad quos spectat et pro tempore spectabit, inviolabiliter observari, et illis respective in omnibus et per omnia plenissime suffragari, sicque et non aliter in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos etiam causarum palatii apostolici auditores ac S. R. E. cardinales, etiam de latere legatos, aliosve quoslibet quacumque praeminentiam et potestate fungentes et functuros, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate et auctoritate, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 3. Non obstantibus recolendae memoriae Pii V et Sixti etiam V aliorumque Romanorum Pontificum praedecessorum nostrorum contra illegitimos editis, et aliis quibusvis apostolicis, ac in universalibus provincialibusque et syndalibus conciliis editis, generalibus vel specialibus, constitutionibus et ordinationibus, necnon, quatenus opus sit, dictae civitatis Comensis, aliisque quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis, statutis et consuetudinibus, legibus quoque imperialibus, privilegiis, indultis et litteris apostolicis quibusvis universitatibus studiorum generalium, necnon dilectorum filiorum scriptorum archivii Romanae Curiae, aliisque collegiis, et quibuscumque aliis locis et personis, etiam motu, scientiam et potestatis plenitudine similibus, ac etiam de consilio eiusdem S. R. E. cardinalium, sub quibuscumque verborum tenoribus et formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus efficacissimis, et insolitis clausulis et decretis, in genere vel in specie, in contrarium praemissorum quomodolibet concessis,

Decretum
contrarium.

confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, expressa et individua, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio seu quaevis alia expressio habenda aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, tenores huiusmodi, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, et formam in illis traditam observatam, exprimerentur, praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis aliis in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Fides transumptorum.

§ 4. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique locorum tam in iudicio quam extra illud habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xx novembris MDCLXXXVIII, pontificatus nostri anno XIII.

Dat. die 20 novembris 1688. pontif. anno XIII.

CCII.

Extensio trium decimarum a Sanctitate Sua olim indictarum¹.

¹ Indictio harum decimarum extat constit. ed. MDCLXXXIII, die 27 septembris, pontif. VII; et ab Alexandro VIII constit. ed. MDCLXXXIX, die 16 decembris, pontif. I, revocantur immunitates et exemptiones ab oneribus publicis.

**Innocentius Papa XI,
ad futuram rei memoriam**

§ 1. Alias a nobis emanarunt litterae tenoris subsequens, videlicet: « Innocentius episcopus, servus servorum Dei, ad perpetuam rei memoriam. Cum ab ipso, etc., (*reliqua vide suo loco*). Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, anno Incarnationis Dominicae MDCLXXXIII, v kalendas octobris, pontificatus nostri anno VII ».

Decimae antea impositae.

§ 2. Nunc vero nos, pro ea quam de totius dominici gregis divinitus nobis crediti salute praecipuam gerimus sollicitudinem, provide considerantes causas, propter quas tres integrae decimae huiusmodi a nobis, ut praefertur, impositae fuerunt, adhuc perdurare, officii nostri partes esse duximus in praesentium calamitoso statu impositionem decimarum huiusmodi modo et forma infrascriptis extendere et ampliare. Motu itaque proprio, et ex certa scientia ac matura deliberatione nostris, deque apostolicae potestatis plenitudine, indictionem et impositionem trium integrarum decimarum praedictarum, per nos, ut praefertur, factas, litterasque praeinsertas huiusmodi, cum omnibus et singulis in eis contentis, ad aliam unam similem integram decimam et¹ quatuor ex quinque partibus alterius decimae percipiendas, exigendas et levandas ab omnibus et singulis in eisdem praeinsertis litteris nominatis (quos omnes ad hoc obligatos intra triennium proximum tribus aequalibus solutionibus, pro prima videlicet intra proximum diem festum S. Michaelis Archangeli mensis maii anni proxime venturi MDCLXXXIX, et successive pro reliquis duabus solutionibus singulo quoque anno ratam partem intra festum huiusmodi cuiuslibet anni immediate usque ad totalem solutionem, servata

Decimas extendit ut in rubrica.

¹ Coniunct. et nos addimus (R. T.).

**Innocentius Papa XI,
ad futuram rei memoriam.**

alias in omnibus et per omnia earumdem nostrarum litterarum formam et tenore, omnino volumus persolvisse), tenore praesentium extendimus et ampliamus, sive aliam unam integram decimam ac quatuor ex quinque partibus alterius decimae huiusmodi, modo et forma in eisdem litteris contentis, percipiendas, exigendas, levandas et persolvendas apostolica auctoritate earumdem tenore praesentium indicimus et imponimus.

Clausulae.

§ 3. Non obstantibus omnibus illis, quae in praefatis nostris litteris voluimus non obstare, ceterisque contrariis quibuscumque.

Fides transumptorum.

§ 4. Volumus autem ut ipsarum praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et Palatii cardinalis camerarii praedicti seu alterius ab eodem deputati collectoris, seu praelati ecclesiastici, eiusque curiae sigillo obsignatis, eadem prorsus fides in iudicio et extra illud ab omnibus et ubique adhibeatur, quae ipsis praesentibus adhiberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die xxv novembris MDCLXXXVIII, pontificatus nostri anno XIII.

Dat. die 25 novembris 1688, pontif. an. XIII.

CCIII.

Confirmatur decretum Congregationis episcoporum et regularium de primatu collegialium S. Bonaventurae de Urbe inter reliquos collegiales conventuales Ordinis sancti Francisci¹.

¹ De collegio S. Bonaventurae vide Urbani VIII constitutionem ed. MDCXXIX, die 26 septembris, pontif. VII, et de regimine coenobii vide Alexandri VIII const. ed. MDCXC, die 6 decembris, pont. II. In constit. vero Innocentii XII

§ 1. Emanavit nuper a Congregatione venerabilium fratrum nostrorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praeposita, in causa praecedentiae inter dilectos filios collegiales Ordinis fratrum Minorum sancti Francisci Conventualium nuncupatorum ex una et collegiales S. Bonaventurae de Urbe eiusdem Ordinis ex altera partibus vertente, decretum tenoris qui sequitur, videlicet¹: « In causa romanam praecedentiae vertente inter collegiales religionis Minorum Conventualium sancti Francisci ex una et collegiales divi Bonaventurae de Urbe eiusdem Ordinis partibus ex altera, sacra Congregatio eminentissimorum, reverendissimorum S. R. E. cardinalium negotiis et consultationibus episcoporum et regularium praeposita, partibus informantibus, referente eminentissimo De Angelis, censuit ac declaravit collegiales sancti Bonaventurae praefereandos esse omnibus aliis collegialibus, etiam S. Francisci Bononiae et Praegae, admissis ad magistrarium post admissionem ipsorum collegialium S. Bonaventurae ad collegium. Romae, XIV maii MDCLXXXVIII. — I. G. cardinalis CARPINEUS; B. PANCIATICUS secretarius ».

Lis inter memoratos collegiales.

Decretum sacrae Congregationis.

§ 2. Cum autem, sicut pro parte collegialium collegii S. Bonaventurae praefatorum nobis subinde expositum fuit, ipsi decretum huiusmodi, quo firmiter subsistat et servetur exactius, apostolicae confirmationis nostrae patrocinio communiri plurimum desiderent: nos, ipsos exponentes specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et eorum sin-

Confirmatio relati decreti.

edita MDCXCIX, die 16 maii, pont. VIII, agitur de primatu inter definitores et provinciales titulares.

¹ Edit. Main. legit *ult.* pro *videlicet* (R. T.).

gulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatae existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutas fore censentes, supplicationibus eorum nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, decretum praeinsertum, auctoritate apostolicâ, tenore praesentium, approbamus et confirmamus, illique inviolabilis apostolicae firmitatis robor adiicimus; salvâ tamen semper in praemissis auctoritate memoratae Congregationis cardinalium.

Clauulae.

§ 3. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos spectat et pro tempore spectabil, plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicut in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Contrariorum derogatio.

§ 4. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, ac, quatenus opus sit, collegiorum et Ordinis praefatorum, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemis-

sorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem; sub annulo Piscatoris, die xxix novembris MDCLXXXVIII pontificatus nostri anno XIII.

Dat. die 29 novembris 1688, pontif. an. XIII

CCIV.

Statuitur ut in dioecesi Portugallensi liceatur legitime contestata per negativam, si reus contumaciter respondere recusaverit¹.

Innocentius Papa XI,
ad perpetuam rei memoriam.

Romanus Pontifex, ecclesiasticarum legum conditor et moderator, iudicarium ordinem, ne per delinquentium exquisitas malitias eludatur, ipsique delinquentes ex suâ calliditate impunitatem delictorum consequantur, solet nonnunquam immutare, aliaque facere et ordinare, prout rerum ac temporum requirit status, et iniquorum protervia exposcit.

Exordium.

§ 1. Exponi siquidem nobis nuper fecit venerabilis frater Ioannes episcopus Portugallensis, quod in eius curiâ et dioecesi Portugallensi antiquis litis contestandae tam in civilibus quam in criminalibus et mixtis causis observari solet stylus, quod rei, super aliquâ re conventi vel de aliquo crimine accusati, negative vel affirmative debeant libello contra ipsos proposito respondere, aliâs iudices nequeant ad ulteriora valide procedere. Cum autem, sicut eadem expositio subiungebat, ex stylo huiusmodi saepe

Stylus contestandae litis in dicta dioecesi.

¹ Constitutione editâ MDCLXXXVII, die 12 maii, pontif. II, tolluntur franchitiae pro reis in urbe Roma; et ab Innocentio XII eisdem denegatur remissio, constitutione ed. MDCXCII, die 12 maii, pont. I.

eveniat ut plures ex ipsis reis conventis, metu poenae, seu iudicii differendi aut aliâ forsâ de causâ, respondere nolint, nec ad id ecclesiasticâ censurâ aut carceratione, quas malunt indurati potius sustinere, cogi possint: nobis propterea idem Ioannes episcopus humiliter supplicari fecit, ut, quemadmodum felicis recordationis Clemens Papa VII praedecessor noster per suas in simili formâ Brevis die xxx maii MDXCII pro civitate et dioecesi Eborensi, in quibus similis contestandae litis stylus observari solebat, statuisset noscebatur, nos similiter pro eius curiâ et dioecesi in remedium praemissorum statuere et ordinare de benignitate apostolicâ dignaremur.

Statutum praedictum.

§ 2. Nos igitur, ipsum Ioannem episcopum specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodatus existit, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutum fore censentes, huiusmodi supplicationibus inclinati, ac vestigiis Clementis praedecessoris praedicti in hoc omnino inhaerentes, per praesentes volumus, statuimus et ordinamus quod de cetero perpetuis futuris temporibus, si rei in civitate et dioecesi Portugallensi tam civiliter quam criminaliter conventi litem contumaciter in competenti termino eis praefigendo contestari recusaverint seu noluerint, termino elapso, lis ipsa per negativam pro legitime contestatâ habeatur, ac exinde iudices, coram quibus causas pro tempore pendere contigerit, ad ulteriora, etiam ad causae conclusionem et sententiae definitivae prolationem, aliâs tamen legitime, procedere valeant, nec eorum processus, ex

eo quod lis ipsa in formâ iuris contestata non fuerit, impugnari, annullari seu invalidari debeat seu possit. Et sic in praemissis per quoscumque iudices etiam causarum palatii apostolici auditores, sublatâ eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate, iudicari, decidi et terminari debere, irritum quoque et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignorantèr, contigerit attentari, decernimus.

Contrariorum derogatio.

§ 3. Non obstantibus apostolicis, ac in universalibus provincialibusque et synodalibus conciliis editis, generalibus vel specialibus, constitutionibus et ordinationibus, dictaeque ecclesiae Portugallensis, iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac insertis habentes, illis aliâs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die iv martii MDCLXXXIX, pontificatus nostri anno XIII.

Dat. die 4 martii 1689, pontif. anno XIII.

CCV.

Conceditur fratribus Cappuccinis facultas applicandi indulgentiam die 11 augusti animabus defunctorum per modum suffragii¹.

¹ Eadem facultas concessa fuit fratribus de Observantiâ et Reformatis Ordinis sancti Franci-

**Innocentius Papa XI,
ad perpetuam rei memoriam.**

Praedicta indulgentia concessa fuit a Gregorio XV visitantibus illorum ecclesias.

§ 1. Aliàs felicis recordationis Gregorius PP. XV praedecessor noster omnibus et singulis utriusque sexus christifidelibus vere poenitentibus et confessis ac sacrâ communionē resectis, qui aliquam ex ecclesiis fratrum Ordinis Minorum sancti Francisci Cappuccinorum nuncupatorum, ubique existentium, die II mensis augusti, a primis vesperis usque ad occasum solis diei huiusmodi, annis singulis, devote visitassent, et ibi christianorum principum concordia, haeresum extirpatione ac S. M. E. exaltatione pias ad Deum preces effudissent, plenariam omnium peccatorum indulgentiam et remissionem misericorditer in Domino concessit, et aliàs, prout in ipsius Gregorii praedecessoris litteris desuper simili formâ Brevis, die XII octobris MDCCXXII expeditis, quas perpetuis futuris temporibus valere voluit, uberius continetur.

Concessio dictae facultatis.

§ 2. Cum autem, sicut dilectus filius modernus procurator generalis dicti Ordinis nobis nuper exponi fecit, indulgentiam plenariam et peccatorum remissionem per dictum Gregorium praedecessorem, ut praefertur, concessam, etiam animabus christifidelium defunctorum per modum suffragii applicari posse summopere desideret: nos, piis eiusdem procuratoris generalis votis hac in re, quantum cum Domino possumus, favorabiliter annuere volentes, auctoritate nobis a Domino tradita, ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius auctoritate confisi, indulgentiam plenariam et peccatorum remissionem, christifidelibus praefatis supradictas ecclesias fratrum Ordinis sancti Francisci Cappuccinorum dictâ die secundâ mensis augusti constitutione ed. MDCLXXVII, die 22 ianuarii, pontif. XI.

sti, ut supra, visitantibus et praemissa peragentibus concessam, etiam christifidelium animabus, quae Deo in charitate coniunctae ab hac luce migraverint, per modum suffragii applicari posse, etiam perpetuo concedimus et indulgemus. In contrarium facientibus quibuscumque.

§ 3. Volumus autem ut earumdem praesentium litterarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicuius notarii publici subscriptis, et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio quam extra illud ubicumque locorum habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur si forent exhibitae vel ostensae.

Fides transumptorum.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die X maii MDCLXXXIX, pontificatus nostri anno XIII.

Dat. die 10 maii 1689, pontif. anno XIII.

CCVI.

Erigitur in archiconfraternitatem confraternitas Nominis B. M. V. in ecclesia S. Stephani de Cacco de Urbe sita¹.

**Innocentius Papa XI,
ad futuram rei memoriam.**

§ 1. Cum nos aliàs confraternitati sub invocatione SS. Nominis B. M. V. in ecclesia S. Stephani de Cacco nuncupata de Urbe Congregationis monachorum Silvestrinorum canonice (ut asseritur) erectae, eiusque confratribus et consororibus, nonnullas indulgentias et peccatorum remissiones ac poenitentiarum relaxationes, sub certis modo et formâ tunc expressis, auctoritate apostolicâ perpetuo concesserimus, et aliàs,

Confraternitas in archiconfraternitatem erigitur.

¹ Constitutione editâ MDCLXXVII die 16 iulii, pontif. I, confraternitas almae Domus Lauretanae de Urbe erecta fuit in archiconfraternitatem.

prout in nostris in simili formâ Brevis desuper expeditis litteris, quarum tenorem praesentibus pro plene et sufficienter expresso ac ad verbum inserto haberi volumus, uberius continetur; et, sicut dilecti filii officiales et confratres dictae confraternitatis nobis nuper exponi fecerunt, ipsi confraternitatem huiusmodi archiconfraternitatis titulo decorari plurimum desiderant: nos, dictos exponentes specialibus favoribus et gratiis prosequi volentes, et eorum singulares personas a quibusvis excommunicationis, suspensionis et interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris et poenis, a iure vel ab homine, quavis occasione vel causâ latis, si quibus quomodolibet innodati existunt, ad effectum praesentium dumtaxat consequendum, harum serie absolventes et absolutos fore censentes, supplicationibus eorum nomine nobis super hoc humiliter porrectis inclinati, confraternitatem praedictam in archiconfraternitatem, cum omnibus et singulis praerogativis, iuribus, honoribus et praeeminentiis solitis et consuetis, auctoritate praefatâ, tenore praesentium, sine cuiusquam praeiudicio, perpetuo pariter erigimus et instituimus; ac ipsius archiconfraternitatis sic erectae officialibus et confratribus praesentibus et futuris, ut ipsi alias quascumque confraternitates eiusdem instituti extra Urbem praedictam ubicumque locorum existentes eidem archiconfraternitati, servatâ tamen formâ constitutionis felicis recordationis Clementis PP. VIII praedecessoris nostri desuper editae, aggregare, illisque omnes et singulas indulgentias et peccatorum remissiones ac poenitentiarum relaxationes, ipsi confraternitati, sic in archiconfraternitatem erectae, a nobis ut praefertur concessas, communicare libere et licite possint et valeant, aucto-

ritate et tenore praedictis itidem perpetuo concedimus et indulgemus.

§ 2. Decernentes easdem praesentes litteras semper firmas, validas et efficaces existere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, ac illis, ad quos et pro tempore quodcumque spectabit, in omnibus et per omnia plenissime suffragari, et ab eis respective inviolabiliter observari, sicque in praemissis per quoscumque iudices ordinarios et delegatos, etiam causarum palatii apostolici auditores, iudicari et definiri debere, ac irritum et inane si secus super his a quoquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

Classulae.

§ 3. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus apostolicis, et, quatenus opus sit, supradictae confraternitatis, aliisque quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis et consuetudinibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis in contrarium praemissorum quomodolibet concessis, confirmatis et innovatis; quibus omnibus et singulis, illorum tenores praesentibus pro plene et sufficienter expressis ac ad verbum insertis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus; ceterisque contrariis quibuscumque.

Contrariarum derogatio.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, sub annulo Piscatoris, die XI maii MDCLXXXIX, pontificatus nostri anno XIII.

Dat. die 11 maii 1689, pontif. anno XIII.

CCVII.

Confirmantur et extenduntur decreta Congregationis reformationis tribunalium¹.

¹ Inter infra laudandas constitutiones ea tantum Pauli V edita die I martii MDCLXII, pontif. VII,

Innocentius Episcopus,
servus servorum Dei,
ad perpetuam rei memoriam.

Exordium.

Decet Romanum Pontificem, ut, sicut ex impositae sibi divinitus apostolicae servitutis officio totius dominici gregis utilitatibus indesinenter incumbit, in Almae Urbis ac in eâ litigantium, nec non suorum et Apostolicae Sedis etiam quoad temporalia subditorum commodis, circa ea praesertim quae meliorem ac celeriore iustitiae administrationem, resecatis superfluis circuitibus, sublatis subterfugiis, reformatisque litigantium expensis, concernunt, sollicitis studiis intendat, ut si quae per suos praedecessores pro felici reipublicae statu provide sancita lapsu temporis in desuetudinem abiisse visa seu deformata vel depravata fuerint, congruae declarationis seu reformationis ope, pristino nitore ac vigori restituantur; si quae autem de novo emergerint, quae, ut temporum fert conditio, novo auxilio indigere noscantur, opportuna sanctionis seu provisionis remedio reparentur et muniantur.

§ 1. Hinc est quod nos ab ipso suscepti, meritis licet imparibus, universalis Ecclesiae regiminis primordio, felicis recordationis Pauli PP. V praedecessoris nostri super reformatione tribunalium Urbis praefatae eiusque officialium editam constitutionem inconcusse servari, omnes, qui in contrarium irrepissent, abusus aboleri, opportunaque declarationes, reformationes et provisiones, quae ad rectam, magis expeditam, minusque dispendiosam iustitiae pertinet ad omnia tribunalia: in Clem. IX const. editâ MDCLXVII, die 1 septembris, pontif. I, extat reformatio tribunalium Burgi; et Innocentii XII constit. editâ MDCCXII, die 31 augusti, pontif. I, reductio tribunalium ad ius commune; constit. vero editâ MDCCXII, die 19 novembris, pontif. II, reformatio tribunalium viarum.

administrationem conferrent, explerent, Congregationem reformationis tribunalium dictae Urbis singulis mensibus haberi praecipimus; factaque nobis postmodum die III iunii MDCLXXIX duplici relatione, decreta ab eadem Congregatione eousque emanata approbavimus, nonnullaque ex illis ad universum Statum nostrum Ecclesiasticum Italiae extendimus et ampliavimus, illaque omnia publicari, ac sub poenis in praefata memorati Pauli praedecessoris constitutione contentis, nec non aliis, quae in iisdem decretis impositae fuerant, ceterisque nostro vel Romani Pontificis pro tempore existentis arbitrio iniungendis, in Urbe et Statu praefatis respective exacte observari mandavimus. Subinde autem supradicta Congregatio, cum de eadem reformatione serio agere non destiterit, ac quaedam ex memoratis decretis, eaque signanter super substationibus edita, rationabilibus ex causis, ac experientia ita suadente, delenda seu revocanda, alia similiter declaranda seu reformanda, nonnulla demum etiam addenda censuerit, post novum multiplex et exactum examen, decreta huiusmodi in sequentem formam redigit, videlicet:

De Capitolio, eiusque officialibus.

Pluries examinata directione fori seu tribunalium Capitolini, et quomodo occurrendum sit aliquibus inconvenientibus, quae circa mentem et sensum statuentium et calumniatorum malitia irrepisse videntur, deventum est ad sequentes resolutiones et provisiones¹.

Primo, ut in causis, in quibus ex dispositione omnino tollitur ac denegatur appellatio, sive quod illa respective conceditur ad solum effectum resoluti-

¹ Vide Pii IV constitutionem editam MDLXII die 31 iunii, pontif. III, §§ 27, 33, 74, et Pauli V constitutionem editam MDCCXII die 1 martii, pontif. VII, § 7.

Decreta reformata referuntur.

De assellatione.

vum, non autem suspensivum, vel non nisi facto deposito, sive sub alia forma per eadem statuta praescripta et demandata, senator, quando non iudicavit tamquam iudex primae instantiae, tamquam caput tribunalis, et cui per statutum commissum ac iniunctum est ut observet atque ab illis¹ observari faciat statuta et iura communia, gerat omnes illas partes, quas in tribunali auditoris Camerae, aliisque tribunalibus appellationum et ulterioris instantiae post primam gerit dominus cardinalis signaturae iustitiae praefectus in recognoscendo et declarando an per iudicem appellationis admitti vel respective reiici debuerit appellatio, sive an iste moderari vel respective reintegrare debeat suam inhibitionem, aliaque similia peragere, eodem modo quo per dictum cardinalem praefectum signaturae iustitiae practatur. Ubi vero partes, vel earum altera, iudicio senatoris non acquiescant, tunc assettamentum gerat ac impleat illas partes super praemissis, quas gerit et implet plena signatura iustitiae. In illis vero casibus, in quibus senator iudicavit tamquam iudex primae instantiae, directe ac immediate recurri debeat ad assettamentum, quod super praemissis provideat ac rescribat, ad tollendos inanes circuitus sequi solitos super electione consultoris ob senatoris suspicionem, ut citius, quo fieri potest, negocia terminarentur².

Secundo, ut, pro declaratione seu clariori observantia eius quod statuta iam disponunt, votum seu iudicium assettamenti super praemissis esse debeat novum et integrum, absque eo quod illud propalatum fuerit in prima instantia, ideoque in praefatis causis, quae non de sui natura simpliciter ad utrumque ef-

¹ Forsan aliis pro illis legendum (R. T.).

² Forsan terminentur (R. T.).

fectum appellabiles, assettamentum in prima instantia nullo pacto se ingerat, suumque votum non praestet, etiamsi iudex petat, nisi utraque partium consentiat cum renunciatione cuicumque appellationi vel restitutioni in integrum et cuicumque alteri recursui, adeo ut cupiant partes in eadem prima instantia causae cum hoc voto finem dare.

Tertio (licet per constitutionem Pii PP. IV disponatur, quod, si unum ex iudicibus Curiae abesse vel aegrotare contingat, aut suspectum iurari, assettamentum per alios tres praesentes fieri possit) attamen, quia dari potest casus, quod impedimentum vel suspicio verificetur in aliquo ex tribus, vel quod qualitas causae exigat¹, aut assettamentum plenum, et non constituatur minori numero quatuor: idcirco senator, ad eorumdem statutorum praescriptum, alium seu alios, in locum illorum qui impediti sint, subrogare poterit, et, quatenus partes vel una eorum suspectum habeat senatorem in hac deputatione, tunc supplebit auditor Sanctissimi.

Quarto, quod in causis restitutionis in integrum, sive ista petatur incidenter, sive principaliter, pronuncia non valeat nec debeat; sed servari debeat id quod practatur in tribunali A. C. aliisque tribunalibus Urbis: quod scilicet, ubi agitur de decretis interlocutoriis, ac aliis a quibus reponi potest, si iudex credit esse locum restitutioni, reponat a decreto facto in negocio principali; ubi vero agitur de sententiis non appellabilibus, a quibus reponi non potest, abstineat ab executione, sive infirmet ipsam sententiam in illis casibus in quibus infirmare potest; et e converso, ubi credat non esse locum restitutioni, procedat ad ulteriora in exe-

¹ Videtur legendum *exigat ut assettamentum plenum non constituatur, etc.* (R. T.).

De causis restitutionis, et nullitatibus.

cutione, adeo ut nunquam detur pronuntiatio particularis super ipsâ restitutione concedendâ vel respective denegandâ, sed illa solum sit causa, ut pronuncietur vel provideatur in negotio principali, ne aliâ sequatur illa magna multiplicatio sententiarum, quae aliquando sequi consuevit.

Quinto, quod (ubi super eadem restitutione, tam incidenter quam principaliter petita, aliquam controversiam oriri contingat, tam circa recusationem iudicis, coram quo petitur, quam circa suspensionem executionis, ac alia), cum restitutio et appellatio parificentur, idcirco etiam in isto casu servetur idem quod supra in casu appellationis provisum est, quod scilicet detur recursus ad senatorem eo modo, quo in aliis tribunalibus datur ad cardinalem praefectum signaturae iustitiae, et successive ad assetamentum tum eodem modo, quo ad signaturam plenam, ut supra.

Et sexto demum, quod etiam in hoc tribunali circa nullitates observetur quod in aliis tribunalibus dispositum est per reformationem Pauli V, ut non attendantur nullitates nisi sint ex tribus, etc., prout etiam disponitur in motuproprio Pii IV.

De sportulis, vel propinis¹.

Cum, inter cetera quae disponuntur per constitutionem sanctae memoriae Pauli V super reformatione tribunalium, illud praesertim enixe praecipitur, ut nullus iudicum ordinariorum Urbis et Romanae Curiae, cuiuscumque dignitatis, etiam speciali notâ dignus, in causis civilibus ratione sportularum seu propinarum aliquid prorsus accipiat, etiam

¹ Particula *tum* delenda videtur (R. T.).

² Vide Pii IV const. ed. MDLXII, die 31 iunii, pont. III, § 3, 6, 7; et Pauli V const. die 1 martii MDCLXII, pont. VII, § 13; item Innocentii XII const. ed. MDCCXIII, die 4 decembris, pontif. II.

a sponte dare volentibus; in commissariis autem pariter civilibus, ubi de summa scutorum viginil quinque agitur, et infra, nihil prorsus, a viginti quinque supra usque ad centum inclusive, scutaria, a centum usque ad ducentum, scuta sex, a ducentum usque ad quamcumque summam, scuta decem, et non ultra; aliquae vero litigantium querelae ad aures Sanctissimi pervenerint adversus eiusdem constitutionis in hac parte inobservantiam: idcirco de eius mandato, re mature ac pluries examinata, decretum et declaratum fuit, praefatam constitutionem, prohibentem sportulas iudicibus ordinariis, ab omnibus iudicibus, qui non sint vere commissarii, observari debere iuxta universalitatem litterae ac verborum, quacumque limitatione vel interpretatione sive argumento aut contraria consuetudine sublatis ac retentis; iudices vero ordinariorum esse omnes illos, qui sunt deputati ad aliquam universitatem, vel aliquod genus causarum, adeo ut commissarii sint solum illi, qui per commissionem specialem deputati sunt ad certas et particulares causas; istosque teneri pariter observare dictam constitutionem, ut summas propinarum per eam taxatas nullatenus excedere, atque plus exigere valeant.

Ut autem omnis dubitandi vel contraveniendi occasio tollatur, censuit Congregatio exprimere ac recensere quinam sint iudices ordinarii Urbis et Romanae Curiae, iique sunt infrascripti, aliis non exclusis, quatenus adsint (eis tamen nullatenus praeiudicatum censeatur quoad illas sportulas vel propinas, quae expresse ac litteraliter, non autem per argumenta vel illationes et interpretationes aut subauditos intellectus eis deferuntur ac tribuantur per eandem constitutionem Pauli V sive per privilegia et constitutiones aposto-

licas particulares, non autem consuetudinem); iique sunt sequentes, cum declaratione, quod per descriptionem non censeatur statutus ordo aliquis, nec alicui praeiudicatum:

Qui sint iudices ordinarii Urbis. Dominus cardinalis camerarius, eiusque auditor, iudices deputati, etiam in criminalibus;

Dominus cardinalis vicarius, eiusque vicesgerens et locumtenens, aliique iudices ab eo deputati;

Domini cardinales archipresbyteri trium basilicarum patriarcharum, eorumque vicarii et auditores, aliique deputati;

Domini cardinales titulares in eorum titulis Urbis, et in sex episcopalibus cardinalitiis, eorumque vicarii, auditores, et alii deputati;

Domini cardinales protectores collegiorum, monachorum, hospitalium et locorum piorum, eorumque auditores, et alii iudices et deputati;

Dominus gubernator Urbis, eiusque locumtenentes, ac iudices civiles, unus vel plures;

Dominus auditor Camerae, eiusque locumtenentes et iudices deputati;

Dominus senator Urbis, eiusque colaterales, et capitaneus appellationum, et alii deputati;

Dominus thesaurarius generalis, eiusque auditor, aliique iudices ab eo deputati, etiam in criminalibus;

Domini praesides et praefati respective viarum, grasciae, zecchae, riparum, annonae, archivii et carcerum, eorumque auditores, aliique deputati;

Dominus praefectus sacri palatii apostolici, eiusque auditor et locumtenentes, ac alii deputati, tam quoad palatinos, quam quoad Tusculum et Arcem Guandulphi, et villas;

Dominus commissarius armorum, eiusque auditor, vel alii deputati;

Dominus iudex vel auditor confidenciarum;

Iudex fabricae S. Petri;

Iudex militum;

Iudex castris S. Angeli;

Iudex triremium, seu maritimae;

Assessores aedilium, seu magistrorum viarum, consulum agriculturae, camerarii, riparum, protomedici et consulum artium, vel mercatorum et dohanarum;

Ea declaratione adiecta, quod huiusmodi dispositio locum habeat, etiamsi dicti iudices seu deputati procedant in gradu recursus, seu in secundis vel aliis instantiis, quae praefatis tribunalibus competenter; omnesque praefatos et alios iudices ordinariorum ad normam eiusdem constitutionis adhuc esse tales, atque in praefata prohibitione comprehensos esse, quamvis commissio superveniat, vel quod eis iniungatur ut procedant de vel cum voto Rotae sive alterius tribunalis vel personae, aut quod procedere profiteantur pro *Exequatur* litterarum apostolicarum, sive in vim cuiuscumque deputationis generalis, et quoties non sit expressa et specialis deputatio ad certas et particulares causas, unde dici valeant veri commissarii, ut supra; salva tamen, quoad auditorem Camerae, dispositione dictae constitutionis Pauli V in titulo de auditore Camerae, § *Permittitur tamen*¹; atque aliâs quidquid etiam sponte solutum esset, illicitum censeri debeat; ideoque tam iudices quam notarii recipientes incurrere censeantur in poenas inflictas per constitutiones apostolicas, neque ita solutum veniat sub condemnatione et taxa expensarum; quinimo, ut eisdem, qui solverunt, competat repetitio² tam a iudice quam a notario

¹ Vide tom. XI, pag. 67, ubi legitur *Permittitur tamen* (R. T.).

² Forsan *repetitio* (R. T.).

ad eorum electionem, absque eo quod aliqua consuetudo in contrarium ullo unquam tempore induci valeat, et quam irritam, cassam ac reprobam esse decretum et declaratum fuit; quodque illi iudices tam ordinarii quam commissarii, quibus per eandem constitutionem Pauli V, vel per speciale indultum conceditur posse exigere sportulas, ut supra, non possint in tota causa exigere nisi unicam propinam iuxta taxam, ut supra, quamvis plures essent personae in causa, adeout, si victoria ambas vel plures partes laugat, omnes proportionabiliter et pro rata concurrant ad dictam unicam propinam solvendam, neque divisio sententiarum vel punctorum eorumque reservatio in hoc quidquam suffragari valeat, adeout idem index in eadem causa unicam tantum propinam percipiat.

De advocatis et procuratoribus, aliisque causidicis, et negotiorum gestoribus¹.

Ad sublevandum litigantes ab excessivitate expensarum quas patiuntur in Curia, pro nunc decretum fuit, quod originalia informationum tam iuris quam facti, et tam advocatorum quam procuratorum, aliorumque curialium et defensorum, non debeant excedere scutum unum monetae, etiamsi fuerint plurium foliorum; pro brevioribus vero fiat solutio pro quanti importabunt iuxta stilum.

Advocati, procuratores et sollicitatores, et quicumque alii causidici et defensores, atque judicialium vel aulicorum negotiorum gestores, pro eorum honorariis seu salariis, etiam conventis, non habeant actionem in posterum, nisi pro salario vel mercede ultimi biennii, tam citra quam ultra montes, quibus

¹ Vide aliam reformationem Benedicti XII constit. ed. MCCCXL, die 25 octobris, pont. VI, et Pii IV const. ed. MDLXI, die 27 decembris, pont. III, § 10.

elapsis, remaneat praescripta et perempta omnis actio ad agendum, quocumque ordinario et extraordinario remedio denegato.

Si contigerit per dictos advocatos, procuratores, sollicitatores, et alios de quibus supra, fieri expensas in causis ab eisdem patrocinatis vel negotiis, ut supra, ab eis gestis, non possint ab eorum principalibus illa praetendere ultra summam scutorum quinquaginta, nisi legitime et sincere citra omnem suspicionem fraudis et concussionis constet de recognitione veritatis et debiti in maiori summa facta de ordine sui principalis.

De notariis¹.

Ad tollendas controversias, quae solent occurrere inter partes et notarios super mercede instrumentorum tutelae vel curae cum inventario tutelari, et fideiussionis praestatione, ac instrumentorum aditionis haereditatis etiam cum inventario solemni, et pro rogatu susceptionis tutelae, et obligatione fideiussoris aut fideiussorum, necnon aditione haereditatis et confectionis inventarii, decretum et declaratum fuit, quod notarii quorumvis tribunalium non possint exigere aliam mercedem nisi ad formam statuti Urbis, lib. III, cap. XCIII.

Pro mercede instrumenti sententiae notarii A. C. non possint exigere a partibus nisi summam iuliorum quindecim, iuxta taxam praescriptam eisdem notariis in reformatione felicis memoriae Pauli V, etiamsi in ipsa sententia fuerit concessum mandatum executivum, vel de associando, manutenendo et immitendo; possint tamen notarii apponere

¹ Vide etiam de his Pii IV const. ed. MDLXI, die 27 decembris, pont. III, § 21; const. ed. MDLXII, die 31 iunii, § 58 cum seq., et § 68; item Gregorii XIII const. ed. MDLXXV, die 27 ianuarii, pont. III, § 6; necnon Sixti V const. ed. MDLXXXVII, die 1 decembris, pont. III.

De mercede pro instrumentis et examine testium.

in instrumento, si volunt, quod sententia deserviat ad probationem, sed non ad executionem, quae fieri non possit nisi vigore mandati ad partes expediendi, alias executio sit nulla.

In examine testium cum interrogatoriis, tam in criminalibus quam in civilibus, in quocumque tribunali et curia, quaelibet sessio durare debeat spatio duarum horarum, vere et effectivo continuando exercitium, nec aliquid amplius, nec ultra iulios quinque pro quolibet sessione accipiatur ab interprete, sub praetextu quod examen fiat extra officium notarii.

De executione contra notarios, eorumque electione.

Item pariter mandatum et decretum est, quod, si contigerit expediri mandata executiva contra notarios, illa exequi non possit super protocollis et aliis scripturis, sub poenis partibus nullitatis executionis, et exequutoribus privationis officii, et aliis arbitrio iudicis.

De examine idoneitatis notariorum.

Et quoniam magna est fides, quae notariis praestatur, ideoque omnis ratio postulat ut illi sint viri sufficienti peritia, morum probitate, ac honestis natalibus praediti; hinc previsum ac decretum est (si Sanctissimo placuerit) ut omnes habentes privilegia et facultates creandi notarios, cuiuscumque sint status, conditionis et dignitatis, quamvis expressa et speciali nota digni, et sive sint personae singulares, sive collegia et universitates, firmis remanentibus eorum privilegiis et facultatibus, eo modo quo competunt atque hactenus competere consueverunt, non possint in Urbe et districtu dicta privilegia et facultates exercere, atque notarios creare, nisi prius, modo quo infra, legitime eis constiterit, quod illi, qui creandi sunt notarii, legitimis honestisque natalibus bonisque moribus praediti sint, adeout non sint inquisiti, neque contumaces, ac etiam in aetate saltem an-

norum viginti quinque constituti; nec non quod saltem per sex menses continuos et non interruptos in Urbe apud aliquem ex notariis publicis auditoris Camerae, vel Rotae, vel Camerae Apostolicae, seu vicarii, aut Capitolii, vere fuerint versati pro addiscenda praxi et peritia conficiendi instrumenta, dictoque termino sex mensium completo, cum vero et effectivo ac rigoroso examine tenendo coram decano vel alio deputato illius collegii, qui notarium creare debet, aut coram auditore Camerae, seu camerario, cum interventu duorum procuratorum de collegio, ac duorum publicorum notariorum Urbis habentium officium proprium, dummodo non sint illi notarii, apud quos ipsi examinandi versati sunt, approbati fuerint tamquam idonei, dictaque approbatio debeat subscribi ab iis, qui, ut supra, interveniunt in examine, atque alias actus habeatur pro invalido perinde ac si gestus non esset, illeque alias creatus nullatenus pro notario habeatur, atque tam illi qui notarios citra istam formam creaverint, quam ipsi creati, poenas incurrant, arbitrio Sanctissimi, etiam amissionis privilegii.

De cursoribus et mandatariis, aliisque executoribus, et de citationibus, executionibus et subhastationibus¹.

Exorta differentia inter cursores Sanctissimi ex una et mandatarios domini cardinalis vicarii omniumque aliorum tribunalium et curiarum Urbis ex altera partibus super citationibus et intimationibus, praesertim extrajudicialibus quae solent fieri pro propositionibus causarum, aliisque actibus in tribunalibus Rotae, Camerae Apostolicae, et utriusque

¹ Vide de cursoribus et mandatariis Pii IV constit. ed. MDLXII, die 31 iunii, pontif. III, § 78 et seq.; item Pauli V constit. ed. MDCXII, die 1 martii, pontif. VII, § 21.

De citationibus et intimationibus extrajudicialibus.

signaturae, et in Congregationibus eminentissimorum cardinalium coram dominis praefecto sacri palatii, auditore Sanctissimi, aliisque iudicibus extra propria tribunalia et curias eorundem mandatariorum praetendentium se illas tamquam actus extrajudiciales facere et exequi posse; Congregatio supradicta, utraque parte pluries audita, declaravit, hoc ipsis non licere, sed etiam quoad istas servandas esse constitutiones apostolicas sub poenis in eisdem constitutionibus contentis, aliisque arbitrio eiusdem Congregationis infligendis.

De provisionibus et contumacialibus. Ad tollendas controversias quomodo procedendum sit tempore Sedis vacantis in processibus contumacialibus conficiendis in Curia, Congregatio declaravit, procedendum esse per edicta publica, non autem per contradictas.

De provisionibus et Exequatur. Quoniam vero fertur quod ministri et officiales civitatum, oppidorum et locorum, in quibus domini clerici et commissarius Camerae, ac etiam domini cardinales, aliique praelati, ratione episcopatum vel abbatiarum et commendarum, et praefectus sacri palatii apostolici exercent iurisdictionem temporalem, ac etiam ministri et officiales baronum et domicellorum et aliorum quorumcumque de facto indebite quandoque praestare audent impedimentum, ne in dictis locis eorumque territoriis exequantur per cursores et mandatarios aliosque ministros et executores tribunalium Urbis, et alios quibus demandatum fuerit, citationes et mandata, aliasque provisiones iudicum et tribunalium Romanae Curiae, et praesertim auditoris Camerae, absque eorum licentia et beneplacito in scriptis, ut vulgo dicitur *Exequatur*: idcirco declaratum et decretum fuit, quod tam citationes verbales et personales, vel domi-

¹ Oporteret legere *aliaeque* (n. r.).

edicta, quam etiam mandata quaecumque pariter tam in personis quam in bonis, in quibuscumque causis civilibus et criminalibus, libere possint fieri et exequi absque alia licentia, beneplacito, vel *Exequatur*, aut requisitione officiarum et ministrorum loci, neque dictos officiales et ministros, etiam ipsosmet cardinales et praelatos, et clericos, et commissarium Camerae, ac barones et domicellos, et alios quoscumque posse in hoc aliquod directum vel indirectum impedimentum praestare, sub poenis contentis in constitutionibus apostolicis contra usurpantes iurisdictionem Sedis Apostolicae, vel illam eiusque liberum exercitium impediens, aut Curiae resistentiam facientes; et inadvertenter ac indebite requisiti de aliqua licentia vel beneplacito, nullatenus possint nec debeant, sub eisdem poenis, apponere *Exequatur*, vel alias in scriptis apponere manus in ipsis expeditionibus tribunalium Romanae Curiae.

In ipsa vero Urbe, quando mandata, servatis servandis, relaxata fuerunt contra personas privilegiatas, quae neglexerint allegare declinatoriam, et petere opportuno tempore remissionem causae ad proprium et particularem iudicem, pariter illa exequi possint, nullumque *Exequatur* peti vel respective concedi debeat, ut ita occurratur fraudibus et inconvenientibus quae experientia docuit exinde sequi; sibi namque impudent, cur initio et re integra forum declinare neglexerint.

In subhastationibus faciendis de bonis stabilibus vel locis Montium aut censibus in Urbe affigantur edicta ad valvas domus iudicis et in platea banconum, et extra Urbem in locis solitis, per dies quindecim antea, in quibus exprimat distincte situatio et qualitas bonorum; et, quoad loca Montium, exprimat

De subhastationibus et distractionibus locorum montium.

matum eorum species, ac etiam an sint libera vel vinculata, et, quatenus sint vinculata, explicetur qualitas vinculum contentorum in litteris patentibus, atque in censibus explicetur qualitas debitoris et fundi censiti, ut ita oblatores melius informantur, atque ad offerendum alligantur.

In distractionibus iudicialibus locorum Montium vacabilium et non vacabilium ac officiorum vacabilium Romanae Curiae non procedatur, nisi praevia intimatione vel interpellatione faciendae procuratori, seu exactori fructuum dictorum locorum Montium, seu officiorum.

De variis provisionibus.

De spontaneis constitutionibus et monitoriis. Ad evitandas controversias quae quotidie oriri solent inter tribunalia Romanae Curiae in causis criminalibus, propter spontaneas constitutiones et monitoria, quae eius vigore expediuntur in vim *l. diffamari C. de ingen. et manum.*: Congregatio mandavit et decrevit, quod in posterum actor seu querelans non possit trahi coram iudice, coram quo fuit facta spontanea constitutio, et a quo monitorium obtinuit, quando praecedenter fuit porrecta querela coram alio iudice, et ab eo fuit formatus processus sufficiens ad citandum, vel praecesserit citatio ad informandam Curiam.

De salvo-conductu. Ad expellendos ab Urbe delinquentes, decretum et mandatum fuit non licere in posterum iudicibus et superioribus quorumcumque tribunalium eisdem condemnatis et bannitis concedere *salvosconductus*, vulgo *Non gravetur* nuncupatos, sublata eisdem iudicibus et superioribus tribunalium facultate concedendi eosdem *salvosconductus* seu *Non gravetur* exiliatis, quando exilium fuerit per sententiam eisdem iniunctum in poenam patris criminis, nisi ad formam iuris ad recolligendum sarcinulas.

De allegatione suspicionis. Ad tollenda subterfugia quibus non-

nullis utuntur ad procrastinandas causas civiles allegando iudices Romanae Curiae pro suspectis, Congregatio decrevit quod in posterum non admittatur allegatio suspicionis in causis, quibus ab allegante fuit informatum in scriptis super meritis, etiamsi nullus adsit actus iudicialis inducens consensum; et quod non admittantur nisi duae recusationes ex causa suspicionis, nec liceat tertio et respective post triduum a die petitionis, seu productionis iurium, recusare, nisi ex iusta causa, prout de iure.

Quoad *Non gravetur* ob praestationum¹ alimentorum per debitores obtentum, et in posterum forsitan obtinendum a quibusvis iudicibus, non afficiat nisi legitime citatos, non autem alios.

Et quoad alimenta praestanda pauperibus carceratis, sublata taxa uniformi unius iulii usque adhuc servata, solvatur arbitrio Sacrae Visitae et iudicum etiam infra et supra dictam summam unius iulii ad meram necessitatem naturae tantum. Et quoad probationem paupertatis, ubi etiam agitur de minori summa scutorum quinquaginta, nihilominus probatio fieri debeat eodem modo qui praescribitur in reformatione ultra summam scutorum quinquaginta, ita tamen ut nihil pro tali probatione solvatur, quodque ad praescriptum constitutionis Pii V non solvantur per creditores pauperes, minusque praestentur dolosis vel calumniosis debitoribus, qui contra bonam fidem creditores diu defatigarunt cum iniustis impedimentis vel subterfugiis.

Quoad congruam reservandam clericis debitoribus recurrentibus ad beneficium capituli *Ordoardus*, decretum est ut excedere non debeat summam quae pro qualitate et usu loci reputatur sufficiens in beneficio vel patrimonio ad cuius titulum sit promotio ad sacros or-

¹ Lege *praestationem* (n. r.).

De alimentis praesertim pro pauperibus carceratis.

De congrua pro clericis debitoribus.

dines; ubi vero agitur de beneficio residentiali et servitorio, adeo pro decore et servitio ecclesiae potius quam personae aliqua maior impensa pro ecclesiasticis et sacris vestibus requiratur, eadem congrua augeri valeat in eo quod ad dictum effectum necessarium reputabitur.

Quamvis in societatibus officiorum promittantur cautiones, non tamen illarum promissio vel non implementum suffragentur ad impediendum lucrum, quod alias sequi deberet, perinde ac si cautiones non fuissent promissae.

In censibus perpetuis quocumque tempore impositis et imponendis, ad evitandas fraudes, et ne reddantur redimibiles pro libito creditorum, non praestatio fideiussionis promissae neque directe neque indirecte causare possit restitutionem sortis etiam ad effectum deponendi, nisi agatur de cautione promissa in causâ mortis vel mutationis status.

Fructus dotales, perante taxati per statutum Urbis ad rationem septem cum dimidio pro centenario, a die III iunii MDCLXXIX sint et intelligantur reducti in Urbe ad rationem quatuor; extra vero Urbem, in districtu, ad rationem quinque, non obstante statuto seu consuetudine loci, idque procedat in dotibus quocumque tempore constitutis seu debitis, et in futurum respective constituendis, seu debendis, ita tamen ut creditoribus, quibus ex quacumque conventionione etiam iurata prohibita erat sortis exactio, adhuc liceat eandem sortem quoad dotes ante diem III iunii MDCLXXIX constitutas seu debitas exigere, nisi debitores velint in maiori taxa conventionali etiam iurata continuare.

Fructus societatum officiorum quocumque tempore contractarum et in futurum contrahendarum non possint a die III iunii MDCLXXIX et in posterum excedere octo pro centenario.

Facultates cardinali camerario et praefecto archiviorum competentes super sanatione defectus archiviationis etiam post acceptatam nullitatem usque ad summam scutorum vigintiquinque (si Sanctissimo placuerit), ad occurrendum calumniis et subterfugiis quae ob istam causam praticari solent, extenduntur usque ad summam scutorum mille, cum clausulis apponi solitis in sanationum commissionibus signaturae gratiae.

Non possunt autem a iudicibus, coram quibus causae introductae sunt, atque productae, vel repetitae scripturae, quas praetenditur hoc defectu laborare, avocari vel inhiberi ne in eis procedatur, sed talis defectus opponatur coram iudice causae tamquam nullitas vel exceptio ad tollendam fidem.

Et quoniam, ad occurrendum calumniis et subterfugiis debitorum et reorum super inhibitionibus et *Non gravetur* aliisque cautelis, sanctae memoriae Urbanus VIII deputavit particularem Congregationem a qua plura prodierunt decreta et provisiones inferius registranda, decretum et provisum fuit, quod eadem decreta et provisiones, in aliquibus modificata eo modo quo proxime infra registrata sunt, servari debeant.

Decreta sacrae Congregationis, super inhibitionibus et Non gravetur per debitores extortis, a sanctae memoriae Urbano VIII deputatae, ab omnibus et quibuscumque tribunalibus et iudicibus Urbis observanda.

Inhibitiones agriculturae serentibus hordea et alia blada¹ vel legumina non concedantur, sed solummodo unicuique serenti saltem rubra octo tritici quolibet anno. Et quoad tempora servantur respectu seminum a die primâ octobris usque per totum mensem novembris; respectu vero messium², a die primâ

¹ Edit. Main. legit *blanda* (R. T.).

² Pessime edit. Main. legit *mensium* (R. T.).

De sanatione defectus archiviationis.

De decretis Congregationis particularis super inhibitionibus et Non gravetur.

De inhibitionibus agriculturae.

iunii usque ad diem xv augusti tantum, iuxta decretum alias emanatum tempore felicitis recordationis Pauli Papae V; quo vero ad personas debitorum, etiamsi aliunde habeant unde solvant, suffragentur utroque tempore, videlicet messium et seminum; super bonis autem quibuscumque ex agriculturâ non provenientibus vel non inservientibus pro agriculturâ, executiones fieri possint quocumque tempore, etiam messium et seminum, non obstantibus inhibitionibus.

Notarii, per acta quorum conceduntur dictae inhibitiones, teneantur retinere librum examinum testium pro obtinendis inhibitionibus examinandorum, qui testes debeant esse cogniti notario, vel saltem duobus testibus notario notis; sin minus praestetur iuramentum petenti inhibitionem, ac inducenti testes, quatenus sit praesens; et rursus teneantur notarius habere ac retinere matriculam, in qua describat omnes inhibitiones cum nominibus illorum quibus conceduntur.

Iudices seu assessores, dum inhibitiones praedictas concedunt, teneantur discutere relevantiam probationum et non admittant probationes irrelevantes, neque quicquam recipiant pro provisione et subscriptione inhibitionum.

Nec admittant fidas communitatum nisi praevio examine testium coram superiore loci servatâ formâ suprascripto¹ facto et de verbo ad verbum inserto; societates quoque, venditiones, communioniones, admissiones ad participandum, cessiones, declarationes et recognitiones similiter non admittant nisi causâ cognitâ.

Inhibitiones supradictis omnibus non servatis partibus obtinentibus nullatenus suffragentur, et notarii qui illas in posterum concedent, ultra damna et in-

¹ Videtur legendum *suprascriptâ* (R. T.).

teresse partium, prout de iure, subiacent poenis etiam corporalibus arbitrio Congregationis.

Quoad fidas, quibuscumque solventibus fidam grossam, habentibus tamen requisita necessaria, servantur solitae inhibitiones; omnibus vero aliis fidae et inhibitiones non suffragentur nisi respectu rerum fidam concernentium.

Non gravetur et inhibitiones eminentissimi camerarii et praesidis grasciae non suffragentur, nisi quoad personas lanionum in matriculâ descriptorum, et tres¹ illorum ad grasciam pertinentes; reservatâ tamen facultate eminentissimo domino dictas inhibitiones quandocumque revocandi et moderandi.

Salsamentariis autem, et fructuum, piscium, candelarum, et olei venditoribus, vaccinariis, omnibusque aliis similibus non concedantur, et concessae non suffragentur.

Possit etiam grasciae praeses mandare exequi mandata aliorum iudicum contra personas lanionum et res grasciam concernentes, etiam absque citatione, sed absteineat a cognitione meritorum causae principalis.

Inhibitiones per eminentissimum camerarium et praesidem annonae non concedantur nisi pistioribus, seu furnariis, molitoribus, vel molendinariis, quoad eorum personas, res et bona ad artem pertinentes.

Inhibitiones a praeside riparum non concedantur, et concessa non suffragentur, nisi occasione rerum ripalium et contractuum super rebus ripalibus, ac pro personis, belluis, barchis, curribus, et aliis instrumentis actu inservientibus corrigio et conductioni ad Urbem tam per flumen quam per terram; ac in illarum concessione servantur superius disposita circa inhibitiones agriculturae.

¹ Videtur legendum *res pro tres* (R. T.).

De cautionibus in societatibus et censibus.

De fructibus dotum et societatum.

De solventibus fidas.

De inhibitionibus cardinalis camerarii et praesidis grasciae.

Praesidis annonae.

Praesidis riparum.

Praesidia carcerum.

Praeses carcerum non concedat inhibitiones et non gravetur debitoribus nondum carceratis vigore memorialium, nisi in illis adsit specialis ordo Sanctissimi.

De inhibitionibus pro certis rebus.

Non decernantur, neque fiant ab aliquo iudice executiones super belluis inservientibus pro confectione pulveris et salnitri, vel caldariis, aut aliis instrumentis, nisi pro debitis particularibus appaltus, vel ministrorum, iuxta formam bannimentorum.

Pro textoribus lanarum.

Inhibitiones ad favorem textorum artis lanarum in posterum non concedantur nisi de ordine Eminentissimi.

Pro fabrica S. Petri.

Inhibitiones venerabilis fabricae Principis Apostolorum procuratoribus, notario, ministris, operariis, et quibuscumque aliis in posterum non concedantur, et hucusque concessae nullo modo suffragentur nisi pro rebus eandem fabricam concernentibus.

De inhibitionibus cardinalis archiepiscopi S. Petri.

Eminentissimi cardinales archiepiscopi S. Ioannis Lateranensis, S. Petri et S. Mariae Maioris non concedant inhibitiones generales, seu particulares, tantummodo citata parte, et iuxta terminos privilegiorum apostolicorum dumtaxat, et alias concessae non servantur, et libere, eis non obstantibus, fiat executio.

Emphyteutae, inquilini, coloni, affituarii et conductores non gaudeant privilegiis supradictis nisi quando agitur de interesse ecclesiae, et ecclesia est in causa.

Locorum piorum.

Inhibitiones hospitalis S. Sixti, Neophytorum et Catechumenorum, Annunciatæ, S. Marcelli, Orphanorum, SS. Trinitatis, S. Hieronymi Charitatis, et quorumcumque locorum piorum, etiam sub protectione eminentissimorum cardinalium, non dentur, nisi parte citata, et quando agitur de rebus vel interesse dictorum locorum piorum, et ad favorem ministrorum actu et mercede illis inservientium.

Ad instantiam locatorum aedium ne fiat aliqua executio super bonis a conductore invecis.

Ad instantiam patris ne fiat executio pro debitis filii super bonis in domo communi habitata existentibus; item ne fiat super pallio quod filius gestat.

Ad instantiam domini domus vel conductoris ne fiat executio in domo sua vel ab eo conducta pro debito cuiusvis personae etiam cohabitantis, vigore testium examinatorum, quibus in actis quis probaverit talia bona esse instantis, ad impediendas executiones cuiusvis alterius.

Ad instantiam filii familias ad impediendas executiones contra eum relaxatas vel relaxandas, sub praetextu statuti annullantis contractus filiorum familias.

Ad instantiam viri, ne fiat executio super bonis in domo per eum coniunctim cum uxore habitata existentibus, vigore mandatorum contra uxorem relaxatorum, vigore statuti pro mulieribus obligatis, absque decreto et solemnitatibus.

Inhibitio dotalis propter hypothecam uxoris in bonis viri, nisi expresso notario, die et anno quo instrumentum dotis fuit rogatum.

Ad instantiam venditoris vigore reservationis domini super re vendita, ne in ea fiat executio pro debito emptoris aut alio quopiam.

Ad instantiam commodantis, ne fiat executio super re commodata pro debito commodatarii. Vigore captae possessionis de iudicis mandato, ne alter an deat eiusdem rei possessionem capere, nisi citato eo qui fuit a iudice, vel immissus, vel manutentus, vel ex quacumque causa associatus.

Adversus mandata suspicionis fugae,

1 Male edit. Main. legit *partis* (n. t.).

2 Forsan *dominii* (n. t.).

De executione ad instantiam locatorum aedium.

Patris pro debito filii.

Domini domus vel conductoris.

Vi testium.

Filii familias.

Vi statuti.

De inhibitione dotali.

Ad instantiam venditoris.

Vi captae possessionis.

Adversus man-

data suspicionis fugae.

nisi parte citata petens inhibitionem probaverit se possidere in Urbe vel districtu bona stabilia vel mobilia quae de facili amoveri non possunt, vel saltem dederit cautionem de non discedendo, donec parte citata probaverit se possidere, ut supra.

Adversus mandata suspicionis fugae, stante cautione in actis praestita de stando iure, nisi tantum pro summa contenta in cautione, et adversus creditorem nominatum.

De Non gravetur gratuito.

Non gravetur gratuito, vel ad effectum concordati, vel aliquando iterum audiendi, vel aliis de causis, nisi semel tantum, et pro quinque diebus ad summum.

De inhibitionibus generalibus.

Inhibitiones generales quibuscumque personis etiam privilegiatis per quoscumque iudices in posterum non dentur, sed tantum speciales vigore reassumptionum et appellantium in forma.

De nullitate inhibitionum.

Ceterum inhibitiones datae contra formam praesentium decretorum non afficiant, et illis non obstantibus facta executio valeat.

Facultas eminentissimi praefecti.

Reservata et semper remanente eminentissimo praefecto facultate et auctoritate omnes et singulas supradictas et quascumque alias inhibitiones et *Non gravetur* a quocumque iudice et ex quacumque causa et capite, tam in praesentibus expressis quam non expressis, pro eius arbitrio et libito voluntatis revocandi et moderandi, et illis non obstantibus, quaecumque *Exequatur* seu executiones sibi bene visas concedendi; necnon omnes et quoscumque iudices, notarios et executores, ac alias quasvis personas suprascripta decreta non observantes, vel illis quomodolibet et qualitercumque, directe vel indirecte, sub quovis praetextu vel quaesito colore, contravenientes et contrafacientes, corrigendi, mulctandi, ac quibusvis poenis,

etiam corporalibus, eius arbitrio infligendis et moderandis, manu regia plectendi et puniendi.

Porro, cum, ex relatione nuper nobis facta, nonnulla ex huiusmodi decretis eiusdem nostri Status Ecclesiastici Italiae felici regimini, eiusdemque etiam quoad temporalia subditorum commodis conferre compertum habuerimus, ad eundem Statum sequentia ampliare et extendere decrevimus, prout ampliamus et extendimus, nimirum:

1° Decretum super libertate executionum et citationum contentum sub titulo de cursoribus et mandatariis, aliisque exequutoribus.

2° Decreta relata sub titulo de advocatis et procuratoribus.

3° Decretum sub titulo de notariis super forma creandi notarios; cum declaratione, quod ea, quae circa praesentem, et examen in Urbe inibi statuuntur in legationibus Bononiae, Ferrariae, Aemiliae, seu Romandiolae et Urbini, ac etiam in provincia seu gubernio Marchiae seu Maceratae, expleantur in ipsa civitate metropoli, seu residentiali cardinalis legati et gubernatoris respective, ibique habeatur examen coram ipso legato vel gubernatore, seu alio per eum deputando, et coram duobus probatis curialibus, totidemque probatis notariis ab eodem legato vel gubernatore pariter deputandis, adeo in reliquis eadem forma servetur.

4° Decreta contenta sub titulo de variis provisionibus; ita tamen respectu, ut fructus dotales, quinque; fructus vero societatum officiorum novem pro centenario in dicto nostro Statu ex nunc in posterum non possint excedere.

§ 2. Nunc vero omnia et singula decreta praesentia, tali tantaque maturitate digesta, ac, sicut praemittitur, immutata,

1 Edit. Main. legit *de novitiis* (n. t.).

Decreta cum declarationibus.

Insequentia decreta ad locum Statum Ecclesiasticum extenduntur.

Omnia relata decreta nota proprio confirmantur et de novo statuuntur.

declarata et aucta, nec non a nobis extensa et ampliata, nullatenus attento eorundem decretorum aliàs oretenus approbatorum, iussuque nostro publicatorum, ut praefertur, ac etiam impressorum aequaliter diverso tenore, perpetuo inviolabiliterque observari, et constitutionis nostrae munimine roborare volentes, motu proprio, non ad cuiusquam nobis super hoc oblatae petitionis instantiam, sed ex certâ scientiâ et maturâ deliberatione, deque apostolicae potestatis plenitudine, praeinserta decreta omniaque et singula in eis contenta, tenore praesentium, auctoritate apostolicâ, confirmamus et approbamus, necnon illis inviolabilis et irrefragabilis apostolicae firmitatis robor et efficaciam adiicimus; quinimo motu, scientiâ, deliberatione, ac potestatis plenitudine similibus omnia et singula in supradictis decretis contenta de novo statuimus, decernimus et ordinamus, et tam illa, quam praefatam Pauli praedecessoris, in iis quae praemissis non adversantur¹, constitutionem, ab omnibus et quibuscumque etiam speciali et individuâ notâ dignis, eodem modo quo in memoratâ Pauli praedecessoris constitutione caveatur², cuius tenorem praesentibus pro plene et sufficienter expresso et inserto haberi volumus, necnon sub poenis, quae in eadem constitutione et in praemissis decretis continentur, ceterisque nostro vel Romani Pontificis pro tempore existentis arbitrio iniungendis, exactissime perpetuoque servari volumus et mandamus.

Clausulae.

§ 3. Decernentes, omnia, quae contra huiusmodi constitutionis omniumque et singulorum in eâ contentorum formam et tenorem decreta, acta vel quocumque modo vel tempore gesta fuerint, nulla, invalida et extorta, nulliusque roboris,

¹ Lege adversatur (R. T.).

² Videtur legendum cavetur (R. T.).

efficaciae, vel momenti fore et censem, neminique praeterea ullatenus suffragari posse vel debere, et ita per quoscumque iudices tam ordinarios quam delegatos, quavis auctoritate fungentes, etiam S. R. E. cardinales, etiam de latere legatos, et causarum palatii apostolici auditores, sublata eis et eorum cuilibet quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate, iudicari et desiniri debere; irritum quoque et inane quidquid secus super omnibus et singulis praemissis, vel circa ea, a quodquam, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari.

§ 4. Non obstantibus apostolicis, ac in universalibus provincialibusque et synodalibus conciliis editis, generalibus vel specialibus, constitutionibus et ordinationibus, necnon legibus, etiam imperialibus et municipalibus, ac dictae Urbis et provinciarum, civitatum, oppidorum, terrarum, locorum, ac basilicarum, aliarumque ecclesiarum, tribunalium, collegiorum, monasteriorum, societatum, congregationum, institutorum, confraternitatum, hospitalium et locorum piorum quorumcumque, aliisque quibusvis, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis, eorumque reformationibus et novis additionibus, usibus, stylis, etiam inveteratis, et consuetudinibus, quantumvis immemorabilibus, privilegiis quoque, indultis et litteris apostolicis, sub quibuscumque verborum tenoribus et formis, et cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, aliisque efficacioribus, efficacissimis et insolitis clausulis, irritantibusque, et aliis decretis, in genere vel in specie, etiam motu, scientiâ et potestatis plenitudine paribus, ac consistorialiter, et aliàs quomodolibet in contrarium praemissorum con-

¹ Voculam ac deleamus (R. T.).

Contrariorum derogatio.

cessis, confirmatis et approbatis, ac pluries et quantiscumque vicibus innovatis; quibus omnibus et singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica expressa et individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio seu quaevis alia expressio habenda aut aliqua alia exquisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium et singulorum tenores, formas, causas et occasiones, praesentibus pro plene et sufficienter ac exactissime et accuratissime expressis, insertis, servatis et specificatis respective habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum, specialiter, expresse, plenissime et amplissime derogamus, et derogatum esse volumus; ceterisque contrariis quibuscumque; aut si praefatis personis, vel quibusvis aliis, communiter vel divisim, ab eadem sit Sede indultum, quod interdicti, suspendi, vel excommunicari non possint per litteras apostolicas non facientes plenam et expressam ac de verbo ad verbum de indulto huiusmodi mentionem.

Transcriptum fides.

§ 5. Volumus autem quod praesentes, postquam valvis ecclesiae Lateranensis et basilicae Principis Apostolorum de Urbe, necnon in acie Campi Florae affixae et publicatae fuerint, omnes et singulos, tam in Romanâ Curia quam extra eam existentes, quorum interest vel interesse poterit, perinde obligent et arceant, ac si unicuique eorum personaliter et nominatim intimatae¹ fuissent; quodque illarum exemplis, etiam impressis, manu notarii publici subscriptis, et sigillo personae in dignitate ecclesiasticâ constitutae munitis, eadem prorsus fides in iudicio et extra ubique locorum adhibeatur, quae ipsismet prae-

¹ Edit. Main. legit intimata (R. T.).

sentibus adhiberetur si essent exhibitae vel ostensae.

§ 6. Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrarum confirmationis, approbationis, reformationis, statuti, decreti, ordinationis, mandati, extensionis, ampliationis, voluntatis, derogationis et irritationis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli apostolorum eius se noverit incursum.

Datum Romae, apud S. Mariam Maiorem, anno Incarnationis Dominicae MDCLXXXIX, IV kalendas iulii, pontificatus nostri anno XIII.

Dat. die 28 iunii 1689, pontif. anno XIII.

CCVIII.

Confirmantur thesaurarii provisiones et ordinationes et taxae pro bono Montium Romanae Curiae regimine.

Innocentius Papa XI,
Motu proprio, etc.

§ 1. Cum recolendae memoriae Clementis VIII, praedecessor noster, ad tollendas fraudes, quae in resignationibus locorum Montium Romanae Curiae, ad Cameram Apostolicam, ac etiam religiones, communitates, domicellos, et alios spectantium, a secretariis dictorum Montium in praeiudicium eiusdem Camerae aliorumque praedictorum committebantur, sua motusproprii cedulâ die xv maii mdc publicatâ certam formam desuper praescripserit, ac plures ordinationes, decreta et mandata, etiam poenalia, in contrafacientes promulgari iusserit, prout in ipsâ motusproprii cedulâ latius continetur, ad quam, etc.; cumque anno mdcviii similis memoriae Paulus V, pro tollendis praeciudiciis, abusibus, difficultatibus et impedimentis, quae circa praefatos mon-

Sanctio poenalis.

Provisiones Clementis VIII, Pauli V pro bono Montium regimiae.

tes irrepserant, Congregationem super eisdem montibus cum diversis facultatibus, privilegiis et auctoritatibus deputaverit; ac subinde varias provisiones, ordinationes et taxas, quas eadem Congregatio pro rectâ eorundem montium ac negotiorum scripturarumque ab eis dependentium administratione et gubernio anno MDXV edidit, aliâ motusproprii cedula confirmaverit, ac expresse servari iusserit, modo et formâ in eisdem cedula contentis, ad quas relationem haberi volumus; cumque anno MDCLXXI omnes dictorum montium secretarias in unam a felicis recordationis Clemente X etiam sub aliis certis regulis et ordinationibus redactas idem Pontifex Didaco Ursayae clerico Policastroensi, suâ vitâ naturali durante, concesserit in aliâ motusproprii cedula et chirographo ab eodem Pontifice Clemente diebus VII et XVII septembris anni MDCLXXI subsignatis, ad quae pariter relationem haberi volumus; nuper vero, die XXI iunii MDCLXXXVIII proximi praecriti, idem Didacus Ursaya officium dictarum secretariarum in manibus nostris sponte renunciaverit; nosque, populi nobis commissi utilitati ac publicae commoditati omni studio invigilantes, et considerantes unius personae industriam tanto oneri fere imparem esse, quoque, si in tali ministerio plures assumerentur, maior exinde utilitas publico commercio et longe maior in expediendis negotiis facilitas resultaret, quodque ita quoque indemnitati nostrae Camerae aptius consuleretur, dum, eveniente obitu unius secretarii, possent alii aequè idonei et informati usque ad novam successoris deputationem illius vices supplere absque ullo publici servitii detrimento, propterea, dictam renunciationem admittentes, officium dictarum secretariarum in quatuor aequa-

1 Edit. Main. legit an pro ac (R. T.).

les portiones distincte et separatim per quatuor personas diversas exercendas et administrandas diviserimus et separaverimus modo et formâ ac ex causis et rationibus in motusproprii cedula manu nostrâ desuper subsignatâ plenius contentis et expressis; successive autem, ad dirimendos abusos, multosque casus noviter exortos declarandos, iniunxerimus Iosepto Renato Imperiali thesaurario nostro, ut provide occurreret, quod montes praefati, ac scripturae, et negotia ab eis dependentia omni debitâ fidelitate administrarentur, ac respective custodirentur, poenasque suo arbitrio in contrafacientes irrogaret, eidem ulterius committendo, ut, ad removenda gravamina quae circa solutionem emolumentorum ac mercedum tam secretariis quam aliis officialibus eorundem montium debitorum, congruas provisiones, taxas et ordinationes desuper statueret; cumque idem thesaurarius noster, auditis pluribus de praemissis informatis, matureque perpensis reformatione dicti Pauli V atque etiam chirographis Gregorii XV, Urbani VIII et Clementis X super eisdem montibus diebus III decembris MDCXXII, XIII ianuarii MDCXXIV, ac XII septembris MDCLXXI respective signatis, necnon etiam decretis a Congregatione super eisdem montibus deputatâ occasione plurium casuum particularium emanatis, bannimentis quoque, aliisque ordinationibus desuper factis et editis, infrascriptas provisiones, ordinationes et taxas a secretariis et prosecretariis, depositariis, computistis, aliisque officialibus et ministris, necnon etiam eorundem montium proxenitis pariter servandas sub certis poenis proinde statuerit atque decreverit, praedictaque omnia subinde fuerint ab eadem Congregatione Montium sedulo approbata et confirmata:

Illae confirmantur a Pontifice.

§ 2. Nos itaque, volentes ut ordinationes et taxae et provisiones praedictae manu dicti Iosephi Renati thesaurarii nostri sub die xxx aprilis MDCLXXXIX firmatae, ac omnia et singula in eis contenta, expressa et demandata quaecumque, tamquam de mandato et voluntate nostris gesta, suum plenarium sortiri debeant effectum, ac ut ea, ceteraque in eis, ut supra, contenta, validiora et firmiora subsistant, omnibusque innotescant, et a cunctis secretariis et prosecretariis et aliis antedictis, nunc et pro tempore existentibus, perpetuo et inviolabiliter serventur, motu proprio, et ex certâ scientiâ deliberatâque voluntate nostris, ac de apostolicae potestatis plenitudine, de contentis in praedictis provisionibus, ordinationibus et taxis ad plenum informati, illarumque tenorem de verbo ad verbum praesentibus pro expressis, insertis et registratis habentes, provisiones, ordinationes et taxas ipsas, omniaque et singula in eis contenta, expressa et demandata quaecumque, tenore praesentium confirmamus et et approbamus, ac illis apostolicae firmitatis robur adiicimus, omnibus et singulis tam iuris quam facti et solemnitatum, quantumvis necessarium, substantialium et formalium, ex dispositione quarumcumque constitutionum apostolicarum forsan requisitarum defectibus, si qui in praemissis intervenerint, motu, scientiâ et potestatis plenitudine similibus omnino supplemus; easdemque provisiones, ordinationes, declarationes et taxas respective publicari, et a quibuscumque dictorum montium tam vacabilium quam non vacabilium, sive ad Cameraam nostram, sive ad principes, barones, communitates, universitates, religiones, aut alias quasvis personas quomodolibet spectantium depositariis, secretariis, prosecretariis, computistis,

procomputistis, proxenitis, et aliis, ad quos spectat, et in futurum spectare poterit, sub poenis in eisdem ordinationibus et taxis irrogatis, ac arbitrio dicti et pro tempore nostri et Camerae apostolicae thesaurarii irrogandis, inconcusse ac inviolabiliter observari, ac in singulis dictorum depositariorum banchis, secretariorumque et computistarum, ceterorumque praedictorum domibus impressas in loco publico, quo ab omnibus inspicere, legi et intelligi possint, affixas retineri mandamus, et ita et non aliter per eosdem montium protectores, et alios quosvis iudices ordinarios et extraordinarios, commissarios, delegatos, subdelegatos, ac curiae causarum Camerae praedictae, sacrique palatii apostolici auditores, necnon Cameraam ipsam, illiusque camerarium, thesaurarium, decanum, clericos, praesidentes, et S. R. E. cardinales, etiam de latere legatos, et quavis auctoritate fungentes, in quacumque instantiâ, sublata eis quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate, iudicari et definiri debere mandamus; irritumque et inane quidquid super his a quoquam, scienter vel ignoranter, contigerit attentari, licet ad id non vocatis neque auditis quibusvis personis desuper interesse habentibus sive habere praetendentibus, ac non obstantibus omnibus et singulis, quae in eisdem ordinationibus et provisionibus dictum fuit non obstare, necnon quibusvis praedictorum montium erectionibus et institutionibus, ac illorum collegiorum statutis, etiam iuramento, confirmatione apostolicâ, vel quavis aliâ firmitate roboratis, minusque regulâ Cancellariae nostrae de iure quaesito non tollendo, neque stylis, consuetudinibus, privilegiis, indultis, facultatibus, litterisque apostolicis eisdem protectoribus, etiam cardinalibus, ac dictis montibus, eorumque, et cuilibet ipso-

rum collegiis et montistis, depositariis, ceterisque aliis superius nominatis quibuscumque, etiam motu proprio, et forsitan consistorialiter, sub quibuscumque tenoribus et formis, etiam in vim contractus, ac cum quibusvis clausulis et decretis, in genere vel in specie, per quosvis praedecessores nostros, et seu etiam per nos concessis, approbatis, confirmatis et innovatis, ceterisque contrariis quibuscumque; quibus omnibus et singulis, etiamsi de illis expressa mentio facienda foret, eorum tenores hic pro expressis et de verbo ad verbum registratis habentes, illis aliis in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat, specialiter et expresse derogamus. Decernentes insuper huius nostri motus proprii cedulae solam signaturam nostram sufficere, absque aliâ datâ, illique et transumptis seu exemplis eius, etiam impressis, manu alicuius Camerae apostolicae secretarii et cancellarii subscriptis, ac sigillo dicti camerarii seu thesaurarii, vel alterius personae in dignitate ecclesiasticae constitutae munitis, plenam fidem in iudicio et extra ac ubique locorum adhiberi, regulâ quacumque aliisque contrariis non obstantibus quibuscumque.

Placet motu proprio B.

Die lunae vi mensis iunii MDCLXXXIX superscripta cedula motus proprii per Sanctissimum signata, in plenâ Camera apostolica exhibita et praesentata fuit, illaque commissa illustrissimo et reverendissimo domino Laurentio Corsino eiusdem Camerae clerico, modo sanctissimo domino nostro Clementi Papae XII feliciter regnanti.

Deinde die viii eiusdem mensis, citato desuper illustrissimo domino Petro Matthia Totto, SS. D. N. Papae et ipsius Camerae procuratore fiscali generali, ad relationem suprascripti illustrissimi et reverendissimi domini Corsini admissa et registrata in libro iv signaturarum eiusdem Sanctissimi sub fol. 165.

FRANCISCUS ANOMORUS, R. C. Secr.

Provisiones, etc., referuntur.

La Santità di Nostro Signore Papa Innocenzo XI, che con paterno affetto e indefessa attenzione invigila all'indennità de' suoi sudditi e al buon governo generale di tutte le cose, avendo inteso che dopo la riforma della santa memoria di Paolo V fatta sopra la materia de' Monti, e pubblicata li iv aprile MDCXV dal cardinale Serra, allora pro-tesoriere generale, e dopo altre costituzioni ed ordini in diversi tempi emanati, siano nati degli abusi in grave danno e pregiudizio de' montisti e di altre persone interessate in detti, ha però ordinato provvedersi che nel pagamento degli emolumenti e mercedi dovute ai segretari ed altri ufficiali di essi nessuno sia gravato, e che inoltre si rimedii a molte cose alle quali non vien provvisto dalla detta riforma e costituzioni; e avendo dato il carico di tutto questo negozio a monsignor illustrissimo e reverendissimo Giuseppe Renato Imperiale, tesoriere generale, con l'approvazione della Congregazione deputata sopra li Monti, dopo essere stati dal medemo monsignor tesoriere chiamati e sentiti alcuni segretari ed altre persone informate, considerata la detta riforma di Paolo V, ed il chirografo di Gregorio XV in data dei iii decembre MDCXXII, il chirografo di Urbano VIII dei xiii genaro MDCXXIV, il chirografo di Clemente X in data dei xii settembre MDCLXXI, inserito nell'istromento della segreteria generale de' Monti rogato per gli atti dell'Antomoro segretario e cancelliere della reverenda Camera addi xv di detto mese, li decreti della medesima Congregazione fatti in contingenza de' casi particolari, e altri ordini e bandi pubblicati sopra tal materia, e dopo di essere state trattate e discusse tutte le cose maturamente in alcune congregazioni particolari tenute

Proemio.

specialmente per detto effetto, si sono fatti, stabiliti e conclusi gli ordini, provisioni e tasse che seguono, quali essendo stati approvati dalla Congregazione de' Monti, si doveranno osservare in avvenire inviolabilmente dai segretari, pro-segretari, computisti ed altri ufficiali, ministri e sensali di tutti li Monti di Roma sotto l'infrascritte pene.

Capitolo I.
Che si rinnovino le patenti in caso di morte, e ciò devono osservare li segretari a tale effetto.

E prima, per rimediare e schivare tutti gli errori che potrebbero seguire e commettersi, se, in caso di morte dei montisti, in persona de' quali cantano i luoghi de' monti e sono spedite le patenti, non si rinnovassero dette patenti, si stabilisce, decreta ed ordina, che, succedendo detti casi di morte, gli eredi e successori del defunto siano tenuti ed obbligati onninamente rinnovare le dette patenti, e che a tale obbligo siano sottoposti tutti e singoli eredi, di modo che, venendo a notizia de' segretari la morte di qualche montista, e non essendosi dall'erede fatta la traslazione dei monti ereditari, sia lecito ai medemi, con la giustificazione della morte, impedirgli l'esazione de' frutti; si dichiara però, che per la remozione di tal impedimento non possono pretendere cosa alcuna, nè meno il giulio dell'ordine, e in caso che li depositari pagassero non ostante tale impedimento, siano tenuti soddisfare del proprio a' segretari tutti quegli emolumenti che dovrebbero conseguire dall'erede per la traslazione, in conformità della presente tassa; e li segretari e pro-segretari debbano all'incontro spedirgli le patenti e dargliele rinnovate, con farsi però prima consegnare copia autentica dei testamenti e deposizioni fatte dai defunti, e avuta diligente ed esquisita considerazione ai detti testamenti e disposizioni, e a tutte le condizioni e vincoli apposti in essi, e, non essendovi testamento nè disposi-

zione alcuna, alle sedi e scritture, che da' detti eredi per verificare e giustificare le loro successioni se gli presenteranno; con avvertire anco che siano sufficienti: ciò s'intenda mentre non preceda decreto di giudice competente di Roma; ma essendovi decreto di giudice, si eseguiscono li detti decreti, e li mandati ed ordini che per vigore di essi forse si spediranno; con avvertire però, che, non essendo detti mandati ed ordini di monsignor tesoriere generale pro tempore, abbiano l'executur del medemo monsignor tesoriere, nè in materia dei luoghi de' monti potranno li segretari o pro-segretari dare esecuzione a' mandati di qualsivoglia altro giudice senza l'executur suddetto di monsignor tesoriere, e in dette patenti rinnovate debbano li segretari e pro-segretari suddetti mettere ed inserire prima per extensum tutti li vincoli e condizioni che si troveranno essere nelle patenti spedite in testa del morto, e poi fare anco menzione degli altri che saranno nei testamenti, disposizioni, decreti e mandati suddetti, secondo il loro tenore; e ricevute che averanno le giustificazioni necessarie, dovranno spedirgli le patenti in termine di giorni quindici, sotto l'infrascritte pene.

Per la quale rinnovazione, facendosi a favore de' figliuoli, nipoti ed altri discendenti per retta linea del defunto, si statuisce, decreta ed ordina, che non si debba far pagare nè riscuotere cosa alcuna, nè per il giulio de' sensali, nè per il giulio del collegio, nè per il giulio del regentato, nè per li computisti o pro-computisti, nè meno per il giulio applicato all'arciconfraternita della Pietà de' carcerati, nè li due giuli dell'Abbondanza, nè li quattro giuli della Mensa di Policastro rispetto al Monte Fede. E quanto ai segretari e pro-segretari pos-

Capitolo II.
Tassa degli emolumenti di detta rinnovazione negli figliuoli ed altri discendenti per retta linea.

Exhibito et admissio huius motus proprii.

sano pigliare per qualsivoglia patente un giulio per la carta, laccio, cera e cassetta, con proibirsegli espressamente che senza la suddetta cassetta non possano consegnare le patenti, e consegnandosi, non siano obbligati li montisti pagare il detto giulio, e siano ancor sottoposti ad altre pene ad arbitrio di monsignor tesoriere; ed oltre il suddetto giulio non possono avere, riscuotere, nè pigliare per le loro mercedi più dell' infrascritte somme:

Sino a tre luoghi inclusive, tre giull.

Sino a sei luoghi inclusive, quattro giull.

Sino a dieci luoghi inclusive, sei giull.

Per dieci luoghi sino a venti inclusive, otto giull.

Da venti sino a qualsivoglia somma e quantità de' luoghi, uno scudo e non più.

Nè questa tassa possa in alcun modo alterarsi o accrescersi sotto pretesto che i luoghi de' monti siano parte vincolati e parte liberi ovvero soggetti a diversi vincoli, ma li segretari e pro-segretari debbano fare un conto solo per ogni specie di monte.

Dichiarandosi che la suddetta tassa devasi inviolabilmente osservare nelle traslazioni che si fanno nei figliuoli o altri discendenti per retta linea, per causa legittima di legato, o per qualsivoglia altro titolo ancorchè particolare, e ancora nelle rinnovazioni in virtù di donazione o altro titolo singolare, per contratto anco *inter vivos*, purchè l'effetto di esso sia conferito dopo la morte del padre o di altro ascendente.

E rispetto alle doti, quando l'assegna si faccia dal padre alle figliuole, dovrà parimente esigersi solamente la suddetta tassa, purchè la traslazione non si faccia in persona del marito, nel qual caso potranno esigere la tassa come se se-

guisse a favore di estraneo, e come si dispone nel cap. v.

Similmente si dichiara, che dovendosi fare rinnovazione a favore de' figliuoli ed altri discendenti per retta linea come sopra, se li detti figliuoli o altri discendenti saranno più persone, li segretari o pro-segretari senza loro richiesta non possano spedire che una sola patente a favore di tutti.

Inoltre si dichiara, che rimanendo li monti per disposizione del testatore sotto nome dell'istesso testatore, o facendosi la traslazione o rinnovazione a favore o sotto nome di primogenitura (e non di figliuolo primogenito specialmente), ovvero sotto nome di eredità, fideicommisso, o altro nome perpetuo, benchè li successori fossero figli o altri discendenti, in questi casi li segretari potranno esigere intieramente alla ragione delle traslazioni e rinnovazioni degli estranei, come si dispone al capitolo v.

E non essendo gli eredi discendenti per retta linea, ma madre e padre, o altri ascendenti di qualsivoglia grado, ovvero trasversali di primo grado, cioè fratelli o sorelle ancorchè uterini, ovvero *ex latere patris*, concede che i detti segretari o pro-segretari possano nei suddetti casi pigliare e riscuotere per la loro porzione il doppio della sopradetta tassa come sopra stabilita nelle rinnovazioni ne' discendenti, e inoltre il giulio per l'arciconfraternita della Pietà de' carcerati e li due giull dell'Abbondanza per ciaschedun luogo.

E perchè può succedere che essendo stati trasferiti i luoghi de' monti in un discendente erede gravato, per la morte del quale devasi fare la rinnovazione in un figliuolo del defunto chiamato al fideicommisso paterno, si dichiara che in questi ed altri casi simili per riguar-

Capitolo III.
Tassa per le
rinnovazioni ne-
gli ascendenti
e nei trasversali
in primo grado.

dare la tassa dovuta per la traslazione si attenda il grado dell'ultimo defunto, dalla persona del quale i luoghi di monti devono trasferirsi.

Capitolo IV.
Tassa per le
patenti vinco-
late.

E tutto ciò s'intenda, quando nelle patenti, o vecchie o da rinnovarsi non vi siano vincoli nè condizioni di sorte alcuna; ma essendovi, e dovendosi far menzione di essi, si concede che i detti segretari e pro-segretari possano pigliare e riscuotere un giulio di più solamente per ciascheduna patente per ragione del vincolo, nè possano prendere di vantaggio, ancorchè fossero più vincoli, e la patente contenesse qualsivoglia quantità di monti, osservando sempre nel resto le suddette tasse nel modo che si è detto di sopra, e senza che si possano moltiplicare in conto, nè modo, nè maniera alcuna.

Capitolo V.
Tassa di rin-
novazione nei
trasversali oltre
il primo grado
ed in tutti gli
estranei.

E se gli eredi saranno oltre il primo grado de' trasversali, ovvero estranei, potranno li segretari e pro-segretari dei monti, tanto camerali quanto comunità e di religione, esigere secondo la tassa a ragione delle rassegne, delle quali si parla nel cap. v, eccetto però il giulio detto de' sensali.

E trattandosi de' monti baronali, dovrà osservarsi la tassa di sopra stabilita nel cap. III degli ascendenti e trasversali di primo grado.

Capitolo VI.
Tassa di rin-
novazione per
causa di legato.

E le suddette tasse e regole fatte nei casi delle successioni dovranno inviolabilmente ancora osservarsi nelle traslazioni da farsi per causa di legati, di modo tale che ne' legati similmente si osservi la persona del testatore, cioè se sia ascendente o discendente, o trasversale o estraneo, e in tutto e per tutto come si è detto di sopra.

Dichiarandosi, che nei legati che si faranno sopra specie certa de' monti, ovvero de' luoghi de' monti in genere, ma da testatore che abbia una sola

specie de' monti, li segretari o pro-segretari non potranno esigere che una sola traslazione direttamente dalla persona del testatore in quella del legatario; ma se si tratterà di legato fatto dei luoghi de' monti in genere, ed il testatore avrà diverse specie de' monti, cioè di diversa erezione, benchè siano dello stesso valore, in tal caso dovranno farsi ed esigersi gli emolumenti per due traslazioni, cioè la prima da farsi in persona dell'erede, e la seconda dall'erede nella persona del legatario.

Si dichiara, che morendo alcuno che avesse luoghi de' monti in persona d'altri a sua disposizione, e che quelli, in persona de' quali fossero detti luoghi, o per testamento o in qualsivoglia altro modo gli succedessero o restassero eredi, in tal caso li detti eredi e successori, per esser la detta riserva svanita, non siano obbligati nè tenuti, nè possano essere astretti a rinnovare dette patenti, ma gli bastino e suffraghino in detto modo, e i luoghi restino e corrano in persona loro liberamente e senza riserva alcuna, mentre però i defunti riservatari di detta disposizione non abbiano fatto testamento, o in quella abbiano sottoposti i detti luoghi a vincoli o fideicommissi o altre disposizioni, nel qual caso, acciochè li detti segretari o pro-segretari ed altri possano sempre avere notizia di detti vincoli o fideicommissi e disposizioni, basterà che facciano menzione di quelli a tergo delle dette patenti, ed in margine del libro dove saranno registrate; e per detta nota ed attergazione non possano pigliare nè riscuotere nelli casi suddetti più delle infrascritte somme rispettivamente, cioè ne' casi de' discendenti possano li detti segretari riscuotere la medema tassa detta di sopra nelle rinnovazioni dei discendenti, e ne' casi di ascendenti

Capitolo VII.
Dichiarazione
intorno alle det-
te rinnovazioni.

trasversali di qualsivoglia grado, ovvero estranei, riscuotere il doppio della suddetta tassa.

Capitolo vii.
Tassa per le fedi che si danno ai montisti.

Inoltre, occorrendo che alcun montista *pro tempore*, tanto dei monti spettanti alla Camera Apostolica, alle comunità, duchi, baroni o altre persone particolari, per qualche suo interesse domandasse e facesse istanza di aver fede de' luoghi de' monti che averà alla giornata, si ordina e comanda che li segretari o pro-segretari di ciascheduno delli suddetti monti siano tenuti ed obbligati dargli la detta fede sottoscritta da essi per *extensum*, nel modo e forma e con le condizioni che si troveranno espresse nelle patenti e loro registro in tutto e per tutto; e per detta fede, essendo li monti liberi e d'una istessa specie e qualità, non possano li segretari o pro-segretari suddetti, sotto le pene che si esprimeranno più a basso, domandare, pigliare e riscuotere più di due giulli; ed essendo partite diverse, o dell'istesso, o d'altri monti differenti, e per questo bisognando far fedi distinte, non possano pigliare più d'un giulio simile per qualsivoglia altra contenessero, ed abbracciassero più e più luoghi per ciascheduna di esse; ed essendo i luoghi, de' quali si darà fede, vincolati, non possano li medemi segretari o pro-segretari pigliare nè riscuotere più di tre giulli per qualunque fede che daranno sottoscritta da loro come sopra, *etiam* che la scrittura fosse eccessiva e lunghissima, e contenesse più vincoli e luoghi espressi nella suddetta fede o fedi, ascendessero a qualsivoglia somma, quantità come s'è detto di sopra; ed essendo partite diverse vincolate, e per questo bisognando far fedi distinte, non possano esigere più d'un giulio per partita e fede, come s'è disposto dei luoghi de' monti liberi, non dovendosi (es-

sendo diverse fedi) considerar differenza tra luoghi de' monti liberi e vincolati.

E perchè anco può facilmente accadere, che li creditori ovvero parenti di alcun montista, o altre persone particolari, per qualche loro fine e rispetto, abbiano bisogno d'aver fede dei luoghi de' monti che tiene e possiede il montista con il quale hanno interesse, e che però facciano istanza d'aver detta fede, s'ordina e comanda, che anche in questo caso siano li detti segretari o pro-segretari tenuti ed obbligati dar la detta fede a chi la domanderà per *extensum*, e con le condizioni e nel modo e forma che si è ordinato di sopra, e per la detta fede non possano li segretari pigliare, ricevere e riscuotere più di tre giulli indistintamente per ogni monte, ogni volta che sia una partita sola, ed essendo più partite, possano esigere un giulio di più per ogni partita, e ciò s'intenda ancorchè i luoghi fossero vincolati, e le fedi contenessero più e diversi luoghi, e la scrittura fosse eccessiva fuor di modo, come s'è detto di sopra.

E per togliere via, e provvedere tutti gli ostacoli ed impedimenti che potrebbero nascere in evento che alcun montista o creditore di detti monti volesse per qualche rispetto e per qualsivoglia causa obbligare ed ipotecare li suoi luoghi a favore de' creditori o altre persone in qualsivoglia modo, o vero sottoporli a vincoli e condizioni, s'ordina e comanda, che li segretari o pro-segretari, avuto prima diligente ed esquisita considerazione in veder se li luoghi che si vogliono obligare siano liberi e capaci d'obligi e vincoli, o altre condizioni, e ritrovati tali, si debbano alla presenza de' testimoni, conforme al solito, rogare di detti obligi, ipoteche

Capitolo ix.
Che delle fedi si danno a chi le vorrà, o loro emolumento.

Capitolo x.
Tassa per gli obligi e cassazione dei medesimi, di *nihil transeat*, inibizione ed altro.

o supposizioni, con fare anco nota di quelle a tergo delle patenti, ed in margine del libro del registro di esse e nei loro brogliardi, acciò sempre tanto da essi quanto dai loro successori se ne possa aver notizia, per schivare tutti gli errori che potrebbero dopo commettere se detti luoghi si resignassero; e per mercede di detto rogito e nota non possano pigliare nè farsi pagare più dell'infrascritte somme, cioè:

Per un luogo sino a tre *inclusive*, due giulli.

Per tre luoghi sino a sei *inclusive*, tre giulli.

Per sei luoghi sino a dieci *inclusive*, cinque giulli.

Per dieci luoghi sino a venti *inclusive*, otto giulli.

Per venti luoghi sino a qualsivoglia somma e quantità, un scudo solamente, e non più.

E la medema tassa s'osservi nelle cassazioni ed annullazioni di detti obligi, di vincoli, ipoteche, cassazioni di multiplich, nelle cassazioni delle riserve dei frutti, nelle cassazioni dei fideicommissi per causa di legittima o trebellianica, da farsi sempre di consenso espresso di tutti quelli che avranno interesse, o d'ordine e mandato di giudice competente, con l'*exequatur* di monsignor tesoriere generale *pro tempore*.

Si proibisce però alli segretari e pro-segretari, che non possano esigere cosa alcuna per annotazione d'esecuzione, che con mandati dei giudici ed *exequatur* di monsignor tesoriere, o con mandati di monsignor tesoriere si facesse sopra dei luoghi de' monti, nè per apposizione di *nihil transeat*, inibizioni o sequestri, nè per la cassazione de' medesimi, se saranno temporanei e limitati, e se i luoghi de' monti si venderanno o

trasferiranno dopo spirato il tempo prefisso nei suddetti *nihil transeat*, o sequestri ed inibizioni.

Si dichiara ancora, che li *nihil transeat*, sequestri ed inibizioni, le quali si concedono senza citazione di parte, se in essi non sarà specificato da monsignor tesoriere il tempo, s'intendano doversi osservare per un mese solamente, e spirato detto mese non doveranno attendersi.

Si concede ai detti segretari, che per apposizione delle riserve de' frutti da farsi a favore di qualsivoglia persona, tanto perpetue quanto *ad tempus*, possano esigere a ragione di un giulio per luogo, eccettuato però quando li riservatari fossero semplicemente tutori, curatori, esecutori testamentari, o amministratori, di maniera che la riserva non resti a proprio comodo dei riservatari, nel qual caso doverà considerarsi come semplice vincolo.

Si dichiara però, per quello riguarda la detta riserva de' frutti, che quando quella siegue in vigore di testamento o di contratto unitamente nell'atto della traslazione o rassegna, in questo caso non possano pretendere cosa alcuna di più dell'emolumento dovuto per la traslazione o rassegna.

Si dichiara espressamente che le suddette tasse non si possano alterare nè moltiplicare in maniera alcuna, ma s'intendano sempre inclusivamente in tutti li casi suddetti, nel modo che si è espresso e ordinato nei capitoli precedenti, nè possano moltiplicarsi i conti nella medesima specie de' monti, ancorchè le cassazioni si facessero di vincoli diversi.

E per provveder anco che li ministri di detti monti non siano gravati, così nella produzione e restituzione di scritture e cedole di sopravvivenze che

Capitolo xi.
Che le dette tasse non possano alterarsi.

Capitolo xii.
Produzione, fede, restituzione e ricognizione di scritture, e loro emolumenti.

appresso detti segretari si producono, come nelle recognizioni di dette scritture, o fedi di procura, o bollettini che danno con attestare che uno sia procuratore, e altre cose simili, si è stabilita e fatta l' infrascritta tassa da osservarsi inviolabilmente dai segretari e prosegretari di tutti li suddetti monti.

E prima per produzione de' testamenti, codicilli, fideicommissi, cedole bancarie, cedole di sopravvivenze, mandati ed ordini di giudici, e qualsivoglia altre scritture di qualsivoglia sorte, non possano li detti segretari e prosegretari pigliare e riscuotere cosa alcuna.

Per la restituzione di ciascheduna di dette scritture con lasciarne copia collazionata, non essendo la copia della scrittura eccessiva di modo che non passi due carte, possano li medesimi segretari e prosegretari per detta copia riscuotere due giuli; ed essendo la scrittura da due carte in su, possano pigliare e riscuotere li detti due giuli, ed un grosso solamente, e non più, per ciascheduna di quelle carte che eccederà il numero di due, e le facciate devono essere secondo la tassa e forma stabilita dalla santa memoria di Paolo V nella riforma de' tribunali nel § xx, tit. *De registris, extractibus et exemplis seu copiis*.

Per ciascheduna fede di procura, od ordine, o altra attestazione per pagar frutti, o che alcuno sia erede, e cose simili, un giulio; ed essendo la scrittura più di due carte, possano pigliare e riscuotere un grosso per carta solamente, e non più, come si è detto di sopra, ecc.

Per recognizione de' testamenti, procure, cedole di sopravvivenze, ed altre scritture di qualunque sorte, ancorché fossero testimoni a riconoscerle, un giulio per ciaschedun pezzo solamente.

Avvertano però, che se saranno scritture prodotte in una produzione sola e

per l' istessa causa, non possano riscuotere per detta ricognizione più di due giuli, ancorché le scritture fossero più e diversi pezzi, e si riconoscessero da più testamenti.

Di più, per rimediare alle liti e confusioni, che per li tempi passati sono bene spesso accadute per colpa e negligenza d'alcuni segretari che hanno ammesse le rassegne de' monti senza veder le patenti e senza aggiustare e accomodare li registri e scritture e attendere e considerare se i luoghi si potevano rassegnare o no, si ordina e comanda espressamente che per l' avvenire tutti li segretari e prosegretari suddetti, nell'atto delle rassegne da farsi, siano tenuti e obbligati, prima di accettare le rassegne, farsi mostrare e vedere le patenti spedite, per le quali consti e apparisca il credito di quel tale che vorrà rassegnare, e avvertire con diligenza che i luoghi de' monti da vendersi e rassegnarsi in qualunque modo si possano rassegnare liberamente, e li rassegnanti, o siano principali o procuratori, abbiano tutti li requisiti necessari; ed essendo i luoghi riservati alla disposizione di alcuno, ovvero obbligati per qualche evizione, o per dote, o per altro, non possano li detti segretari e prosegretari ammettere, ricevere o rogarsi di dette rassegne in conto, modo o maniera alcuna, sotto qualsivoglia pretesto, colore e causa, se prima non averanno il consenso del riservatario di detta disposizione, essendo i luoghi affetti della disposizione d'alcuno, e nel resto se non averanno il consenso di tutte le parti interessate in qualunque modo, ovvero mandato ed ordine sufficiente di giudice competente con l' *exequatur* di monsignor tesoriere, ovvero con mandato del medesimo monsignor tesoriere.

Capitolo xiii.
Avvertimenti
ai segretari nel
l'ammettere le
rassegne in ge-
nere, ed in spe-
zie di donne e
minori.

Nè possano li segretari e prosegretari ammettere rassegna libera di luoghi soggetti alla clausula *Dummodo possessio, etc.*, o d'altro vincolo che avesse, senza mandato di monsignor tesoriere, o di altro giudice competente con l' *exequatur* del medesimo monsignor tesoriere.

Si ordina ancora espressamente ai segretari e prosegretari, che non possano da se stessi ammettere o ricevere rassegne o attergazione di luoghi dei monti spettanti a donne o minori, se non per quei luoghi de' monti che le donne o minori avessero comprati con loro propri denari, constandone dalli rogiti delle rassegne fatte a loro favore; ma per altri luoghi de' monti, che avessero le donne o minori, non possano ammettere loro rassegna nè disposizione alcuna se non con legittimo mandato di procura fatto con le solennità necessarie, ovvero con mandato di monsignor tesoriere, o d'altri giudici ordinari con l' *exequatur* del medesimo monsignor tesoriere.

Capitolo xiv.
Diligenza da
osservarsi dai
segretari nelle
rassegne, estra-
zioni ed estin-
zioni de' monti.

In ciascheduno di detti casi, vendendosi tutti i luoghi contenuti nelle patenti di rassegnarsi come sopra, li detti segretari e prosegretari debbano tenerle appresso di loro e custodirle in una filza, quale si ordina e comanda che per detto effetto debbano continuamente tenere; e non rassegnandosi tutti i luoghi, debbano notare a tergo delle medesime patenti, o in piedi di esse, il numero dei luoghi rassegnati, con il giorno della rassegna, per evitare tutti gli errori che nelle susseguenti rassegne si potrebbero commettere; e detta nota si faccia anche nel brogliardo e nel libro del registro in margine della patente, i luoghi della quale si rassegheranno, con fare anche menzione delli consensi, ordini e mandati suddetti, caso che v' intervengano;

e tutte le suddette diligenze siano anche tenute fare ed eseguire li segretari nelle estrazioni ed estinzioni de' luoghi de' monti, affinché in tutti i casi le cose vadano e passino per li suoi ordini, e nel modo che devono.

Nelle vendite de' monti di qualsivoglia sorte, tanto camerale quanto baronale, comunità e religione, ed altri monti di Roma, si vacabili si non vacabili¹, eccettuati il Monte Fede ed il Monte Novennale, li segretari e prosegretari esigano a ragione di giuli nove per ciaschedun luogo che si rassegna o vende, cioè:

Due giuli per sua rata;

Un giulio per l'arciconfraternita dei carcerati;

Un giulio per il computista del monte.

Due giuli dell'abbondanza;

Il giulio del regentato;

Il giulio del collegio;

Il giulio detto de' sensali.

E inoltre i segretari possano esigere un giulio per la carta, laccio, cera e cassetta per ciascheduna patente e non per ciaschedun luogo.

Inoltre possano esigere un altro giulio per ciascheduna patente, in caso che vi sia alcun vincolo.

Nelle rassegne del Monte Fede; detti segretari potranno esigere giuli dodici per ciaschedun luogo, e sono:

Giuli quattro per sua rata, con li pesi del computista, ed altri;

Un giulio per la pietà de' carcerati;

Due giuli per l'abbondanza, come sopra;

Quattro giuli detti della Mensa di Policastro.

E più potranno esigere due giuli per ciascheduna patente vincolata, ed uno per ciascheduna patente libera, come sopra.

Nelle rassegne del Monte Novennale,

¹ Verba et non vacabili nos addimus (R. T.).

Capitolo xv.
Tassa per le
rassegne.

potranno esigere alla ragione di giuli dieci per ciaschedun luogo, cioè:

Giuli tre e mezzo per sua rata;

Il giulio del computista;

Li due giuli dell'abbondanza;

Il giulio de' sensali;

Il giulio della pietà de' carcerati;

Mezzo giulio per il collegio;

Un giulio del regentato.

E più potranno esigere due giuli per ciascheduna patente vincolata, ed uno per ciascheduna patente libera come sopra; né possano esigere cosa alcuna di vantaggio oltre le suddette tasse, per causa di eccessività di scrittura, o perché li vincoli siano molti, o per qualsivoglia altro pretesto.

Nelle rassegne, vendite o traslazioni, che si fanno in soddisfazione de' debiti, legati, doti, in caso di retrocessione, deliberazione, o altri contratti ne' quali non è intervenuta opera di sensale, non deve esigersi la gabella del giulio detto de' sensali.

Si dichiara, che nelle traslazioni che si fanno dal padre nei figliuoli in virtù di donazione, per causa di dote, e per qualsivoglia titolo singolare, ancorché per contratto *inter vivos*, non possano li segretari esiger secondo la tassa del capitolo precedente, ma solamente alla ragione che si è detto *de patre in filium* nel capitolo II, con le dichiarazioni ivi espresse.

Di più, in ordine alle doti si dichiara, che venendo il caso della rinnovazione de' monti dotali da farsi a favore della moglie per la morte del marito, in tal caso, se i luoghi de' monti erano stati assegnati al marito per fondo dotale, la donna non debba pagare se non alla ragione di cassazione di vincoli, e secondo la tassa espressa nel cap. x; ed all'incontro se la dote sarà stata data stimata, li segretari potranno esigere

intieramente alla ragione detta di sopra nel capitolo antecedente al § finale, dove si parla delle rassegne, nelle quali si eccettua solamente il giulio del sensale.

Così ancora si dichiara, che facendosi divisione tra fratelli de' luoghi de' monti ereditari del padre, dopo seguita la rinnovazione delle patenti del padre nei medesimi, li segretari non possano esigere emolumento alcuno.

Ma se per contratto tra medesimi fratelli da uno di essi si facesse assegnazione all'altro di porzione maggiore di quella che gli fosse pervenuta per eredità, in questo caso solamente per quella rata che si assegna di più della porzione ereditaria possano esigere intieramente, cioè alla ragione che si è detta di sopra nel capitolo antecedente, dove si parla delle rassegne senza l'intervento del sensale, e per la porzione ereditaria possano solamente esigere a ragione di cassazioni *de vinculo*, e secondo la tassa stabilita nel cap. x.

Occorrendo che alcun montista tanto de' monti vacabili quanto non vacabili avesse perduto e smarrito le sue patenti, e per averle appresso di sé ne volesse un duplicato, ovvero volesse rassegnare i suoi luoghi, o pure, perché gli fossero stati estratti, volesse il prezzo di essi, si ordina e comanda, che trovandosi detto montista essere creditore nei libri del registro e liste del monte, i luoghi del quale o vorrà rassegnare, o saranno stati estratti, o per i quali sarà istanza del duplicato, se gli debba (cioè volendo lui il duplicato) dare e spedire per *extensum*, e nel modo e forma che si ritroveranno le patenti registrate nel libro del registro, con la sottoscrizione di monsignor tesoriere e del segretario, e fare in principio delle patenti in lettere maiuscole *Duplicatum expeditum*

Capitolo xvii.
Ordini circa
li duplicati delle
patenti e circa
la restituzione
del prezzo nelle
estrazioni.

de tali, e in detto caso, avendo il suddetto montista venduto prima alcuno de' luoghi contenuti nelle patenti il duplicato delle quali si domanderà, ovvero essendo alcuno di detti luoghi stato estratto, debbano i detti segretari e pro-segretari farne menzione a piedi o a tergo di dette patenti duplicate che daranno, per poterne aver sempre notizia, e schivare tutti gli errori che dopo potrebbero succedere; e volendo il detto montista rassegnare, se gli debba ammettere la rassegna, nel modo però e con attendere tutte le circostanze espresse di sopra; ed essendo estratto, se gli faccia consegnare il prezzo dei luoghi estratti, secondo le estrazioni seguite e qualità de' luoghi estratti; cioè essendo liberi, liberamente, e dovendosi reinvestire, per investire nel modo e forma e con le condizioni espresse nelle dette patenti e loro registro, e non altrimenti; dando però prima in ciascheduno dell'istesso montista o montisti, in conformità e secondo la forma della costituzione di Clemente VIII, sicurtà idonea di pagare e restituire il prezzo de' luoghi da rassegnarsi o espressi in detto duplicato, e da consegnargli rispettivamente, se sarà estratto, ad ogni mandato od ordine *etiam* estragiudiziale di monsignor tesoriere, o di altro giudice competente; e tale sicurtà doverà darsi per gli atti di giudice competente, con spedirne dopo detta sicurtà mandato dell'istesso giudice con l'*exequatur* di monsignor tesoriere, ovvero detta sicurtà dovrà darsi per gli atti de' segretari di Camera, e con spedirne mandato del medesimo monsignor tesoriere.

Capitolo xviii.
Emolumenti
per li detti du-
plicati.

E quanto agli emolumenti di detti duplicati, si dichiara, ordina e comanda, che non possano li segretari e pro-segretari suddetti riscuotere né pigliare più di due giuli, oltre il giulio della

carta e cassetta per qualsivoglia patente spedita per duplicato di tutto punto, ancorché contenga qualsivoglia quantità e numero de' luoghi, e la scrittura, o per condizione o vincoli o altro, sia eccessivissima; e in detto caso anco siano tenuti e obbligati li detti segretari e pro-segretari descrivere e notare in margine del registro delle patenti, il cui duplicato spediranno, ch'è stato spedito il duplicato, ovvero i luoghi contenuti nella patente registrata sono stati rassegnati, o, essendo estratti, che il loro prezzo è stato consegnato, non ostante che non siano state restituite le patenti originali, e che il tutto è stato fatto come sopra, acciocché delle cose suddette tanto essi quanto li suoi successori nel loro carico ne possano avere sempre notizia.

E per provvedere anco, che l'estrazioni che si fanno d'alcuni monti vadano e passino con ogni sincerità e fedeltà, e per dargli qualche sesto e forma, acciocché nessuno sia aggravato in quelle, si statuisce, ordina e comanda, che per l'avvenire l'estrazioni, che si averanno da fare, si facciano sempre, come si costuma al presente, d'ordine e alla presenza di monsignor tesoriere generale *pro tempore*, e che i sacchetti de' bollettini, dove sono descritti i nomi de' montisti, restino e si lascino sempre in potere di monsignor tesoriere, o di chi lui ordinerà, sigillati con il suo sigillo; fatto che sarà una volta il sacchetto o bussolo di detti bollettini, non si possano variare né rinnovare, sino che non saranno finiti di estrarre tutti li montisti imbussolati; e in caso d'estrazioni avvertano i segretari, per fuggire le confusioni ed errori, che i montisti estratti siano in quel tempo creditori del monte, e non abbiano venduto prima, e che le estrazioni si stampino, pubblicino ed

Capitolo xix.
Ordini da es-
servarsi nelle
estrazioni ed u-
stazioni dei
monti nel sud-
detti casi.

affiggano al più lungo tre giorni dopo la sottoscrizione che si farà dal detto monsignor tesoriere generale, con darne una al computista, acciò possa accomodare le liste e quello ch'è tenuto per ragione del suo officio, e tenersene appresso di loro tre o quattro, e quelle custodire in filza con le altre scritture per poterne sempre dar conto; ed oltre alle diligenze suddette, quanto ai luoghi vincolati estratti, osservino puntualmente tutte le condizioni e dichiarazioni apposte ed espresse nelle patenti, e avvertano di non dare per sé stessi ordine liberoper la consegna del prezzo di essi in conto o maniera alcuna; ma essendo vincolati li monti, dovranno esprimere distintamente tutti i vincoli a quali soggiaciono, e tengano un brogliardo, o libro cartolato, nel qual notino e registrino per *extensum* le quietanze e cessioni che faranno li montisti, secondo il solito; e per la detta quietanza e cessione, e per bollettino od ordine o fede che daranno, non possano riscuotere né pigliare più di un giulio per qualsivoglia luogo estratto, e se il luogo estratto non sarà intero, dovrà pagarsi la rata del giulio alla detta proporzione di un giulio per luogo, e questa dal montista che farà la quietanza e cessione; ed essendo l'ordine de' monti vincolato, si concede ancora che possano pretendere un giulio per il vincolo, per ogni ordine, e non più, benché l'ordine contenesse quantità di monti e diversi vincoli, e la scrittura fosse eccessiva e lunghissima.

Si dichiara, che se fosse seguita la morte del montista prima dell'estrazione o estinzione, e non fosse fatta la traslazione in persona dell'erede o legatario, non doverà darsi detto ordine se prima non sarà pagato l'emolumento della traslazione; ma seguendo la morte dopo l'estrazione o estinzione, non possano

pretendere emolumento alcuno per causa di detta traslazione.

Ordinandosi nel resto espressamente ai segretari o pro-segretari suddetti, che per l'avvenire non possano ricevere, riscuotere, né pigliare o domandar mercede o mancia, regalo o ricognizione di sorte veruna dalle parti che vorranno estrarre, o siano particolari o comunità, o altre persone di qualsivoglia stato, grado o condizione, né meno da quelli che saranno ammessi per l'avvenire in qualche monte, né per ricognizione, né per registrazione de' mandati, o per il fare di detti bollettini o bussola, né per causa di visura di scritture, né sotto qualsivoglia pretesto, tanto nei sopraddetti quanto in altri qualsivoglia casi, non ostante tutti gli abusi e frivole usanze e consuetudini sinora introdotte, e tutte le altre cose che facessero in qualunque modo in contrario.

Inoltre, affinché li montisti e altri siano spediti quanto prima, si statuisce e comanda ed ordina, che li detti segretari e pro-segretari debbano dare di tutto punto le patenti de' monti, che si rassegnaranno e trasferiranno, tra quindici giorni dopo le rassegne o traslazioni, e si esortano ad esser solleciti e diligenti, e di lasciarsi trovare a casa, poichè, oltre le pene che s'esprimeranno da basso, si puniranno rigorosamente, o priveranno, ad arbitrio di monsignor tesoriere generale *pro tempore* delle segretarie et officii suddetti.

E conoscendosi chiaramente, che, potendo li segretari de' monti vacabili comprar luoghi di monti sottoposti alla segretaria che hanno et esercitano in testa d'altri a loro disposizione, possano anco, in caso d'infermità o di morte de' titolari, detti luoghi a loro posta, e senza servare, la forma della detta costituzione di Clemente VIII, variarli,

Capitolo xx.
Che non si prenda alcuna da quelli che vorranno estrarre o saranno ammessi a qualche monte.

Capitolo xxv.
Spedizione delle patenti, e diligenza dell' segretari.

Capitolo xxvii.
Che li segretari non possano acquistare monti delle loro segretarie, ed ordini circa li luoghi dei monti vincolati.

trasferirli d'uno in un altro, e accomodare le rassegne o traslazioni avanti la malattia di qualche tempo a gusto loro però, per rimediare a questo, si ordina e comanda, che per l'avvenire i segretari e pro-segretari di detti monti vacabili non possano avere, tenere né comprare luoghi di monti vacabili, né in testa propria, né di altri, *etiam* che fossero figliuoli o parenti, o anco estranei, o in altro modo direttamente o indirettamente a loro disposizione, o avere interesse ancorchè occulto in detti luoghi in conto né in maniera alcuna, sotto pena della perdita dell'istessi luoghi che compreranno, e della privazione di dette segretarie, da applicarsi il prezzo delli suddetti luoghi alla reverenda Camera Apostolica, e un quarto all'accusatore, ed altre pene più gravi e corporali, ad arbitrio di monsignor tesoriere *pro tempore*.

Ed in ordine alli monti non vacabili, si comanda ed ordina ai medesimi segretari, che non possano comprar luoghi di monti né liberi né vincolati della segretaria, che godono ed esercitano, o goderanno ed esercitaranno, né in persona propria, né di altri, né per la comodità de' frutti; e contravvenendo, li monti restino acquistati per un quarto all'accusatore, e per il resto alla reverenda Camera; e volendo comprar luoghi de' Monti vincolati delle altre segretarie non amministrare da loro, non possano farlo senza licenza *in scriptis* di monsignor tesoriere.

Capitolo xxviii.
Che non possano li segretari far sensaria.

Si proibisce e comanda espressamente, che per l'avvenire li segretari e pro-segretari di detti monti non possano, né per se stessi, né per mezzo de' loro ministri, servitori, o altra interposta persona, ingerirsi, né intermettersi direttamente, né indirettamente, nelle vendite, compre, e trattati di luoghi di

monte, *etiam* non sottoposti né soggetti alle loro segretarie, ed ingerendosi forse sotto nome di parentela, o pretesto d'amicizia, o in qualsivoglia altro modo, non possano pigliare, riscuotere, o farsi pagare sensaria di sorte alcuna, né meno fare a mezzo, o altra partecipazione con sensali, ai quali parimente si proibisce il far a parte, o intendersi in altro modo con detti segretari e pro-segretari, sotto pena di ducento scudi per la prima volta, da applicarsi come si dirà più a basso, e di scudi trecento e privazione delle segretarie per la seconda volta, ed altre pene più gravi ad arbitrio di monsignor tesoriere generale *pro tempore*; e quanto alli sensali ed altri che facessero a parte, o s'intendessero con detti segretari e pro-segretari, sotto pena di venticinque scudi, e tre tratti di corda da dargli in pubblico, per la prima volta, e di cento scudi e l'esilio per dieci anni da Roma per la seconda volta, ed altre pene maggiori, *etiam* corporali, ad arbitrio, come sopra.

Et affine che le segretarie e computarie di tutti li monti siano esercitate e maneggiate come si conviene, e con ogni diligenza, integrità, e fedeltà dalli propri segretari, computisti, o altre persone intelligenti, e pratiche, d'ordine espresso di Nostro Signore si proibisce, ed espressamente ordina e comanda, che per l'avvenire li segretari e computisti di ciascheduno de' detti monti non possano sostituire, né deputare, o surrogare in luogo loro alcuno, senza espressa licenza da ottenersi *in scriptis* e spedirsi *gratis* da monsignor tesoriere generale *pro tempore*, sotto pena della perdita di dette segretarie e computarie da incorrersi *ipso facto* e senza decreto o atto alcuno giudiziale o estragiudiziale, ancorchè gli

Capitolo xxvii.
Che li segretari e computisti non possano tenere sostituti senza licenza.

fossero state concesse da Nostro Signore, e dalla santa Sede Apostolica, ed a vita, *etiam* per titolo oneroso, ed in qualunque altro modo.

Capitolo xxv.
Che siano incompatibili gli uffici delle depositarie, segretarie e computarie.

E perchè la segretaria e computaria d'un istesso monte sono uffici incompatibili, e come tali, acciò le cose vadano con ogni buon ordine, devono esercitarsi ed ottenersi da persone differenti; però si rinnovano i decreti e provvisioni altre volte fatte in qualunque modo circa il suddetto particolare, e si dichiara e decreta che li medesimi uffici, come incompatibili, non si possano per l'avvenire ottenere ed esercitare da un'istessa persona, nè per sé, nè per altri, o in alcun altro modo.

Capitolo xxvii.
Ordini intorno a' sequestri, inibizioni ed altre provvisioni.

E per provvedere, che li segretari di detti monti per l'avvenire abbiano notizia e restino informati delli sequestri ed inibizioni, che dalli creditori o altri interessati si sogliono ben spesso fare sopra li monti, si stabilisce, ordina, e comanda, che li sequestri, inibizioni, ed altre provvisioni suddette, che alla giornata doveranno eseguirsi sopra dei monti, oltre le sottoscrizioni del giudice, che li concederà, debbano anche essere sottoscritti da monsignor tesoriere generale *pro tempore*, da concedersi e farsi, quanto a detta sottoscrizione, *gratis*, e senza pagamento di sorte alcuna, ed in detti sequestri, inibizioni, ed altre cose suddette si debba ancora far menzione che si rilasciano e fanno sopra tanti luoghi del tal monte, spettanti al tale, e l'esecuzione di essi debba farsi in mano delli segretari e pro-segretari *personaliter*, *et non domi dimissâ copiâ*, per evitare tutti l'inconvenienti, che, se si eseguissero altrimenti, potrebbero occorrere; ed eseguendosi li sequestri, inibizioni, ed altre provvisioni suddette, senza la detta sotto-

1 Particularum se nos addimus (R. T.).

scrizione di detto monsignor tesoriere generale, come sopra, e senza espressione de' luoghi de' monti che si vogliono sequestrare, o sopra li quali si fanno l'inibizioni, o provvisioni predette, *domi dimissâ copiâ*, come s'è detto, in tutti li casi ed in ciascheduno di essi li medesimi sequestri, inibizioni e provvisioni, quanto alli detti monti e loro luoghi, siano e s'intendano, siccome con le presenti si dichiarano, nulle ed invalide, e di niuno valore, e non astringano, nè sforzino in cosa alcuna li detti segretari e pro-segretari, nè siano tenuti ad obbedirli e metterli in esecuzione, e per quelli non possano o debbano esser molestati.

Avvertendosi, che per dette opposizioni di *nihil transeat*, inibizioni, o sequestri, non si prenda da segretari cosa alcuna, come s'è detto sopra nel cap. x.

Dovendo li segretari o pro-segretari andare o mandare fuori delle loro segretarie a prender consensi di rassegne, di oblighi, cassazioni, o altro che potesse occorrere per servizio de' montisti, non possa esigere, sotto pretesto di viatico, più di giuli tre per ciascheduna volta che vanno in casa di particolari, ancorchè detti consensi dovessero prestarsi e comprendere più qualità e specie de' monti.

Inoltre, per evitare qualsivoglia confusione ed errore, si ordina, che nelle traslazioni da farsi, tanto per occasione di successione, come anche per rassegna, debbano li segretari porre nelle patenti, oltre il proprio nome e cognome del montista, il nome del padre e della patria del medesimo.

Si proibisce espressamente a' segretari e pro-segretari l'ammettere rassegne *pro personâ nominandâ*, o incerta, ma debbano esprimersi nelle dette rassegne le persone certe de' compratori.

Capitolo xxviii.
Che si ponga nelle traslazioni e rassegne il nome proprio e cognome del montista, il nome del padre e patria del medesimo.

Capitolo xxix.
Che non si ammoltano rassegne *pro personâ nominandâ*.

Capitolo xxx.
Si proibisce ai segretari l'esazione dei loro emolumenti di propria autorità, ma che possano far sequestri.

E venendo il caso che qualche montista fosse moroso nel prendere le spedizioni, e per conseguenza nel pagare le tasse loro dovute, ne' casi sopra espressi, non possano li segretari e pro-segretari esigere di propria autorità dalli banchi nelli frutti de' monti, ma solamente possano fare sequestri.

Capitolo xxxi.
Che debbono ritenere un libro dove si notino distintamente gli emolumenti che riceveranno, e che siano obbligati di farne ricavata a chi la chiederà.

Si ordina e comanda, che tutti li segretari o pro-segretari de' monti vacabili e non vacabili, siano tenuti ed obbligati di ritenere un libro, ove distintamente notino giorno per giorno tutti gl'emolumenti che riceveranno, ancorchè sia per occasione di fede, d'ordine de' frutti, di viatico, o altra qualsivoglia causa, con individuare la persona dalla quale ricevono l'emolumento, la causa per la quale esigono la quantità de' luoghi de' monti, e la qualità, rispetto alle traslazioni, della persona nella quale si fa la traslazione, cioè senza⁴ discendente ascendente, trasversale, o estraneo, e, rispetto alle fedi, il numero delle medesime, e se la persona sia montista, o altro non montista, sotto pena di scudi cinquanta per qualsivoglia partita omessa, da applicarsi alla reverenda Camera, e la quarta parte all'accusatore, ancorchè fosse interessato, ed altre pene ad arbitrio di monsignor tesoriere.

Capitolo xxxii.
Diligenza da farsi dai computisti.

Inoltre, che siano obbligati di far le ricevute a ciascheduno che le ricercherà, delle somme che esigono.

Quanto poi a quello tocca alli computisti, s'ordina e comanda, che debbano esercitare il loro officio e carico con ogni diligenza, fedeltà, ed integrità, e far le liste, e portarle a monsignor tesoriere generale *pro tempore* a tempi debiti, e secondo la forma dell'editto pubblicato d'ordine della suddetta Congregazione de' Monti sotto la data delli

1 Potius lege se sia pro senza (R. T.).

Bull. Rom. — Vol. XIX.

121

xxxi ottobre dell'anno MDCIX, quale, in tutto quanto al suddetto particolare, si innova in tutto e per tutto, e nel far dette liste avvertano di levare da lista quelli che nel precedente bimestre averanno venduto o rassegnato, e mettervi li compratori, o altri che doveranno, conforme la nota che se gli darà sottoscritta dalli segretari e pro-segretari secondo il solito, qual nota doveranno eseguire puntualmente, sotto pena d'esser tenuti del proprio a tutti gl'errori e danni che per loro difetto e mancamento potessero succedere, ed inoltre debbano anche tener un libro cartolato, o distinto per alfabeto, nel quale sia descritto il nome di ciascheduno montista, e di più siano obbligati di tenere un libro maestro, nel quale ognunvi vi abbia la sua partita, acciò, vendendosi, si dia debito al debitore, e comprando, credito al compratore, e così le scritture vadano ragguagliatamente, per evitare tutti i disordini che potrebbero occorrere tenendosi le scritture confuse, e quelli, che sin'ora non avessero fatto detti libri, debbano fra un mese prossimo dalla pubblicazione di questa averlo fatto, per poterlo mostrare a chi verrà ordinato, sotto pena di privazione, ed altre arbitrarie, ed in caso di rassegne o vacanze di dette computarie, li detti libri e scritture si debbano consegnare a' successori, ed in caso d'estinzioni de' monti, debbano lasciarsi in segretaria de' monti.

Nel resto, in conformità di quello è stato anco decretato, risoluto e stabilito dalla detta Congregazione d'ordine espresso di Nostro Signore, come sopra, si confermano e rinnovano, con averle espresse ed inserite di parola in parola, la detta costituzione di Papa Clemente VIII, Paolo V, e tutte l'altre costituzioni, provvisioni e decreti fatti in qualsivoglia

Capitolo xxxiii.
Si confermano tutte le altre provvisioni.

tempo e sotto qualsivoglia forma di parole, circa le rassegne de' monti, tanto vacabili quanto non vacabili, e le diligenze e modi che si devono tenere e servare, e con le quali si devono governare i segretari, pro-segretari ed altri suddetti, in quanto però non siano contrari e ripugnino alli presenti ordini, provvisioni e tasse espresse di sopra, come si è detto; ed in quello che forse ripugnassero o potessero contrariare, si revocano, annullano e cassano in tutto e per tutto.

Capitolo xxxv. Che la presente tassa si osservi da tutti li segretari e computisti di monti di Roma, e pena contro li trasgressori.

Si ordina e comanda a tutti li segretari e pro-segretari, computisti, pro-computisti dei monti camerari, comunità, religione, baronali ed altri monti di Roma, tanto vacabili quanto non vacabili, che debbano inviolabilmente osservare la tassa ed ordini che di sopra si sono stabiliti, dichiarandosi che quelli segretari, pro-segretari computisti e pro-computisti di detti monti, che in qualsivoglia modo contraverranno o contrafaranno, e non osserveranno le suddette provisioni, decreti ed ordinazioni, nelle quali non è espressa alcuna pena certa, oltre la restituzione delli denari presi malamente e indebitamente, e tutti li danni, spese e interessi che saranno tenuti ed obligati di rifare e restituire a tutti quelli che in qualunque modo patissero per loro causa e difetto, incorreranno anco, per la prima volta, nella pena di ducento scudi, e per la seconda, di quattrocento, da applicarsi per due terzi alla reverenda Camera apostolica, e per un altro terzo alla parte che rivelerà e darà notizia d'alcuno che contravenga, che sarà tenuto, se così vorrà, segretissimo, e della privazione anche degli uffizi delle segretarie e computarie che avessero e possedessero, *etiam* che l'avessero per concessione apostolica, e in vita,

per titolo oneroso, e in qualsivoglia altro modo, ed altre pene, *etiam* corporali, secondo la qualità de' delitti, ad arbitrio di monsignor tesoriere generale *pro tempore*; e li segretari e computisti principali saranno tenuti, per li loro giovani e ministri, e per li pro-segretari e computisti, che con detta licenza eleggessero e deputassero, a tutte le pene suddette, nel modo che si è espresso di sopra.

Circa poi alli sensali di detti monti vacabili, per rimediare ad ogni abuso che potesse esser introdotto, si proibisce espressamente alli medesimi sensali, ed altri che intervengono e s'ingeriranno in qualunque modo in comprare o vendite de' monti, e ricuseranno la sensaria, che per l'avvenire non possano sotto qualsivoglia pretesto, colore e causa, *etiam* di donativo, mancia, o remunerazione di fatiche, o altra cosa, pigliare, avere, nè riscuotere se non tre giulli per luogo, tanto se li luoghi saranno liberi, quanto vincolati dal venditore del monte, sotto pena, alli sensali ed altri suddetti che contraverranno, di scudi cinquanta, e di tre tratti di corda da dargli in pubblico per la prima volta, e per la seconda, di ducento, e l'esilio da Roma e suo distretto, ed altre pene *etiam* corporali, secondo il demerito e gravità del delitto, ad arbitrio di monsignor tesoriere generale *pro tempore*.

E per provvedere al comodo del pubblico si ordina a tutti li cassieri e giovani delle depositarie, che debbano assistere la mattina ed il dopo pranzo tre ore continue per ciascheduna volta al pagamento de' frutti de' Monti.

Ed acciò che le dette provisioni ed ordini siano sempre e in ogni tempo noti a ciascheduno, si decreta ed ordina che li depositari, secretari, pro-segre-

Capitolo xxxv.
Mercede dei
sensali dei mon-
ti.

Capitolo xxxvi.
Che la presente tassa debba tenersi affissa dai segretari, depositari e computisti.

Capitolo xxxvii.
Che li depositari assistano mattina e sera al pagamento dei frutti dei monti.

tari, computisti, e pro-computisti di tutti li suddetti monti vacabili e non vacabili, debbano continuamente tenere nel banco e luogo del negozio e nelle loro case rispettivamente affissa pubblicamente, e in luogo che possa da ciascheduno comodamente e a suo piacere esser vista e letta, la copia delli presenti ordini e tassa, sotto pena di scudi ducento d'oro, da applicarsi come sopra.

Capit. xxxviii.
Che non si contravenga, perchè si procederà irremissibilmente.

Avvertendo ognuno a non contravenire in cosa alcuna, perchè si deputeranno anco le persone segrete che avranno cura d'aver l'occhio, invigilare e soprastare con ogni diligenza a tutte le suddette cose, si procederà contro di tutti con ogni rigore per le dette pene, e nel modo espresso di sopra, *etiam* a semplice denuncia del relatore e querelante con il suo giuramento e con un testimonio degno di fede, ed anco per inquisizione, ed in ogni altro miglior modo, non ostante qualunque cosa che facesse in contrario.

Volendo anche e decretando che le presenti provisioni ed ordini, affissi e pubblicati in Banchi, Campo di Fiore, ed altri luoghi soliti di Roma, per un cursore di Nostro Signore, astringano ciascheduno delli suddetti a chi spetta o può spettare per l'avvenire, come se a tutti fossero personalmente intimati. Dato in Roma questo di xxx aprile MDCLXXXIX.

IOSEPH RENATUS IMPERIALIS, thesaurarius generalis; FERDINANDUS NUPTIUS, commendator generalis; IULIUS CLEMENS MATTHAEIUS auditor; FRANCISCUS ANTONIUS, reverendae Camerae Apostolicae secretarius et cancellarius.

Die vi iulii MDCLXXXIX supradicta confirmatio provisionum, ordinum et taxarum Montium affixa et publicata fuit ad valvas Curiae, et in acie Campi Florae, et aliis locis solitis et consuetis Urbis, ut moris est, per me Gregorium Staggium sanctissimi domini nostri Papae cursorem.

PETRUS CANNAMELLIUS cursorum magister.

Fides publicatiois.

FINIS PONTIFICATUS INNOCENTII XI: